

Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat

aprilie – mai – iunie 2024

Marea luptă

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru Studiul zilnic**

**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

© 2024 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de vecuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Isus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **FINLEY, MARK**

Marea luptă : aprilie-mai-iunie 2024 : citate din
Spiritul Profetic, aranjate pentru Studiul zilnic /

Mark Finley ; comentarii de Ellen G. White ale studiilor
Școlii de Sabat. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-474-4

I. White, Ellen G. (coment.)

Cuprins

1. Războiul din spatele tuturor războaielor	5
2. Elementul central – iubire sau egoism?	13
3. Lumina alungă întunericul	21
4. De partea adevărului	29
5. Credință, în ciuda tuturor obstacolelor	37
6. Cei doi martori	45
7. Motivați de speranță	53
8. Lumină din sanctuar	61
9. Baza guvernării lui Dumnezeu	69
10. Spiritismul demascat	77
11. Conflictul se apropie	85
12. Ultimele evenimente de pe pământ	93
13. Triumful iubirii lui Dumnezeu	101

Războiul din spatele tuturor războaielor

Sabat după-amiază, 30 martie

După căderea primilor noștri părinți, Hristos a declarat că, pentru a-l scăpa pe om de pedeapsa păcatului, El trebuia să vină în lume ca să-l biruiască pe Satana pe terenul lui de luptă. Conflictul care începuse în cer avea să fie continuat pe pământ.

În acest conflict aveau să fie implicate multe lucruri. Erau puse în joc mari interese. Locuitorii universului trebuiau să primească răspuns la întrebările acestea: „Este Legea lui Dumnezeu imperfectă și este nevoie să fie aduse amendamente sau este de neschimbat? Este nevoie să fie făcute schimbări în guvernarea lui Dumnezeu sau ea este veșnică și de neschimbat?” ...

Duritatea luptei prin care a trecut Hristos era proporțională cu amploarea implicațiilor succesului sau eșecului Său. ... Satana a căutat să Îl doboare pe Hristos, ca să își poată păstra stăpânirea asupra acestei lumi. ... Tatăl, Fiul și Lucifer și-au descoperit fiecare caracterul în modul în care s-au raportat unul la celălalt. Dumnezeu a oferit dovezi evidente ale dreptății și ale iubirii Sale. – *The Signs of the Times*, August 27, 1902

Ochii Domnului ne privesc neîncetat. Norii care se interpun între suflet și Soarele Neprihănirii sunt îngăduiți de Dumnezeu pentru ca noi să fim întăriți în credință și să ne prindem mai strâns de făgăduințele Sale, de speranța sigură care strălucește neumbrită de negura niciunei furtuni. Credința trebuie să crească prin lupte și suferință. Noi trebuie să învățăm, fiecare pentru sine, să suferim și să rămânem tari, nu să ne cufundăm în slăbiciune. ...

Dacă trecem prin încercări și necazuri, aceasta nu înseamnă că Domnul Isus nu ne iubește și nu ne binecuvântează. Mielul lui Dumnezeu

cel plin de compasiune Își identifică interesele cu cele ale credincioșilor Săi care suferă. El îi păzește în fiecare clipă. El cunoaște fiecare durere; El cunoaște fiecare ispită a lui Satana, fiecare îndoială care chinuie sufletul. El apără cazul celui ispitit, celui răătăcit și lipsit de credință. El Se străduiește să-i înalțe și să-i aducă lângă Sine. Este lucrarea lui aceea de a-i sfinți pe credincioșii Săi, de a-i curăți, de a-i înnobila și purifica și de a le umple inimile cu pace. În felul acesta, El îi face să fie potriviți pentru slavă, cinste și viață veșnică, pentru o moștenire mai bogată și mai durabilă decât a oricărui prinț pământesc. – *Our High Calling*, p. 327

Necazuri foarte mari stau să se abată asupra lumii și puterile lui Satana agită intens puterile acestei lumi pentru a aduce suferință, dezastru și ruină. Lucrarea lui Satana este aceea de a aduce asupra oamenilor toate nenorocirile posibile. Pământul este scena acțiunilor sale, dar el este ținut sub control. El nu poate merge mai departe decât îi permite Domnul. ...

Isus trăiește ca să mijlocească pentru noi. În timp ce întunericul și negura acoperă lumea, viața noastră este în siguranță numai dacă este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Ce Mântuitor prețios avem! Numai în El este pusă toată speranța noastră pentru viața veșnică. ... Credința trebuie să străpungă norii cei mai întunecați. – *That I May Know Him*, p. 284

Duminică, 31 martie

Război în cer

Când era în cer, înainte de a se răzvrăti, Lucifer a fost un înger onorat și înălțat, al doilea ca poziție de cinste după Fiul cel iubit al lui Dumnezeu. Înfățișarea lui, asemenea înfățișării celorlalți îngeri, era prietenoasă și exprima fericire. Fruntea lui era înaltă și lată, indicând existența unui intelect puternic. Trupul lui era desăvârșit, iar purtarea lui era nobilă și maiestuoasă. Chipul lui radia de o lumină deosebită și strălucea mai puternic și mai frumos decât al celorlalți îngeri, totuși Hristos, Fiul cel iubit al lui Dumnezeu, Se afla mai presus de toată ostirea îngerească. ...

Lucifer a fost invidios și gelos pe Isus Hristos. Deși inima lui era plină de invidie și ură, totuși, când îngerii s-au aplecat înaintea lui Isus pentru a-I recunoaște supremația, înalta autoritate și domnia Sa de drept, el s-a aplecat împreună cu ei, dar inima lui era plină de invidie și ură. ... El fusese foarte onorat, dar faptul acesta nu l-a făcut să aibă simțăminte de recunoștință și laudă față de Creatorul său. El a aspirat să ajungă la poziția înaltă pe care o deținea Însuși Dumnezeu. ...

... Marele Dumnezeu ar fi putut să-l arunce imediat din cer pe acest arhiamăgitor, dar nu acesta era scopul Său. El dorea să le dea îngerilor răzvrătiți o posibilitate egală de a-și măsura puterea cu Fiul Său și îngerii Lui credincioși. În lupta aceasta, fiecare înger urma să aleagă de partea cui vrea să se afle, iar faptul acesta trebuia să fie vizibil. Dacă ar fi îngăduit ca vreunul dintre cei care s-au unit cu Satana în răzvrătirea lui să continue să stea în cer, siguranța cerului ar fi fost pusă în pericol. Ei învățaseră lecția unei răzvrătiri reale împotriva Legii de neschimbat a lui Dumnezeu, iar acesta era un fapt ireparabil. Dacă Dumnezeu Și-ar fi exercitat puterea pentru a-l pedepsi pe acest cap al răzvrătirii, îngerii neloiali nu s-ar fi manifestat în mod deschis. De aceea, Dumnezeu a ales o altă cale, pentru că voia să-Și arate cu claritate dreptatea și judecata înaintea întregii oștiri îngerești. – *Istoria mântuirii*, pp. 13, 14, 17

Învățătura acestei parabole [parabola neghinei] ilustrează modul în care îi tratează Dumnezeu atât pe oameni, cât și pe îngeri. Satana este un înșelător. Când a păcătuț în cer, nici chiar îngerii loiali lui Dumnezeu nu au înțeles pe deplin caracterul lui. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu l-a nimicit imediat. Dacă Satana ar fi fost nimicit imediat, îngerii sfinți nu ar fi înțeles dreptatea și iubirea lui Dumnezeu. Îndoiala cu privire la bunătatea lui Dumnezeu ar fi fost ca o sămânță rea, care ar fi adus roadele amare ale păcatului și ale nenorocirii. Prin urmare, autorul răului a fost cruțat și lăsat să-și manifeste caracterul pe deplin. De-a lungul veacurilor, Dumnezeu a suportat durerea de a vedea lucrările răului. Decât să îngăduie ca vreuna dintre ființele create de El să fie înșelată de declarațiile mincinoase ale celui nelegiuit, mai degrabă a oferit darul nemăsurat al Jertfei de pe Golgota, deoarece neghina nu poate fi smulsă fără să existe pericolul de a smulge și grâul prețios odată cu ea. Oare nu ar trebui să fim noi la fel de răbdători cu semenii noștri cum este Domnul cerului și al pământului cu Satana? – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 72

Luni, 1 aprilie

Lucifer înșală, Hristos biruiește

El a fost o ființă de o minunată putere și slavă, care s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. ... Lucifer fusese un heruvim ocrotitor. El stătuse în lumina prezenței lui Dumnezeu. Dintre toate ființele create, fusese pe treapta cea mai înaltă, având un rol proeminent în a descoperi universului planurile lui Dumnezeu. După ce a păcătuț, puterea sa de a înșela a fost cu atât mai amăgitoare și descoperirea caracterului său cu atât mai dificilă

datorită poziției înalte pe care o avusese la Tatăl. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 758

Când au fost așezați în frumoasa grădină a Edenului, primii noștri părinți au fost testați cu privire la loialitatea lor față de Dumnezeu. Erau liberi să aleagă să-I slujească lui Dumnezeu sau, prin neascultare, să se alieze cu dușmanul lui Dumnezeu și al omului. Dacă nu ascultau de poruncile lui Dumnezeu, ci de glasul lui Satana, atunci când le-a vorbit prin șarpe, își pierdeau dreptul nu numai asupra Edenului, ci chiar dreptul la viață. ...

Cu cât interes a urmărit întregul univers conflictul care avea să decidă poziția lui Adam și a Evei! Cu câtă atenție au ascultat îngerii cuvintele lui Satana, cel prin care a început să existe păcatul, atunci când căuta să facă Legea lui Dumnezeu ineficientă în mintea oamenilor prin raționamentele lui înșelătoare! Cu câtă neliniște au așteptat să vadă dacă perechea sfântă va fi înșelată de ispititor și va ceda șiretlicurilor lui! ...

Adam și Eva s-au convins pe ei înșiși că un lucru atât de mic, cum era faptul de a mânca din fructul interzis, nu ar putea să aibă consecințe atât de teribile cum declarase Dumnezeu. Dar acest lucru mic era păcat, călcarea Legii sfinte și de neschimbat a lui Dumnezeu, și astfel a fost deschis zăgazul pentru un potop de vaiuri nespuse și de moarte care s-a revărsat asupra lumii noastre. Să nu considerăm păcatul ceva neînsemnat! – *That I May Know Him*, p. 14

Trăim în timpul sfârșitului și Satana lucrează acum cu puterea lui meșteșugită pentru ca, prin ispite subtile, să poată să-i biruiască pe cei care cred în Isus. Dar noi putem să fim „păziți prin puterea lui Dumnezeu”; de aceea, când suntem ispitiți, să-I dăm slavă lui Dumnezeu care poate și va păzi sufletul credincios, așa ca să nu fie biruit de vrăjmașul cel viclean.

Iscusitul înșelător a fost descoperit ca acuzator (pârâșul fraților), ca mincinos, ca prigonitor și ucigaș; dar orice i-ar putea determina el pe alții să spună cu privire la voi, Domnul poate să-i spună așa cum i-a spus lui Petru: „Înapoia mea, Satano!” El îi poate porunci: „Să nu te interpui între Mine și acest suflet! Tu nu poți să stai între Mine și sufletul pentru care Eu am murit ca să-l răscumpăr.” Este partea voastră aceea de a-l goni pe Satana cu ispitele lui și a-L invita pe Isus. Apropiați-vă strâns de Isus. Puneți mâna voastră în mâna Lui și El vă va ține mâna cu putere și nu va îl va lăsa niciodată să cadă pe acela care își păstrează credința în El. – *The Upward Look*, p. 42

Marți, 2 aprilie**Planeta Pământ intră în conflict**

Deși au fost creați nevinovați și sfinți, primii noștri părinți nu au fost plasați în afara posibilității de a greși. Dumnezeu ar fi putut să-i creeze fără puterea de a călca cerințele Lui, dar, în cazul acela, nu ar fi putut avea loc o dezvoltare a caracterului; slujirea nu ar fi fost de bunăvoie, ci forțată. De aceea le-a dat capacitatea de a alege – posibilitatea de a renunța la supunere sau de a și-o manifesta. Înainte ca ei să poată primi pe deplin binecuvântările pe care El intenționa să li le ofere, iubirea și loialitatea lor trebuiau să fie puse la probă.

În Grădina Edenului se afla „pomul cunoștinței binelui și răului. ... Domnul Dumnezeu i-a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci»” (Geneza 2:9-17). Voia lui Dumnezeu a fost ca Adam și Eva să nu cunoască răul. Cunoașterea răului – a păcatului și a urmărilor sale, a trudei zdrobitoare, a grijilor insuportabile, a dezamăgirilor și suferinței, a durerii și morții – a fost reținută din iubire. – *Educație*, p. 23

Cu toate păcatele lumii apăsând asupra Sa, El avea să calce pe terenul unde Adam se poticnise. El urma să fie supus unui test infinit mai greu decât acela pe care Adam nu reușise să-l treacă. El avea să biruiască în favoarea omului, să îl înfrângă pe ispititor și, prin ascultarea Sa, prin curăția caracterului Său și prin integritatea Sa neclintită, neprihănirea Sa să fie pusă în dreptul omului pentru ca, în Numele Său, omul să-l poată birui el însuși pe inamic. ...

Întrucât consecința păcatului făcut de om era moartea, planul de mântuire presupunea o jertfă de sânge. Animalele pentru jertfe urmau să îl prefigureze pe Hristos. În victima jertfită, omul trebuia să vadă împlinirea cuvintelor spuse de Dumnezeu: „Vei muri negreșit.” Iar sângele ce curgea din victimă trebuia să însemne ispășire. Nu exista nicio virtute deosebită în sângele animalelor, dar acel sânge trebuia să arate înainte, către Răscumpărătorul care urma să vină și să moară pentru păcatele oamenilor. În felul acesta, Hristos avea să înalțe justetea și imuabilitatea Legii Tatălui Său. – *Confruntarea cu ispita*, pp. 18, 22

Satana apare adesea ca un înger de lumină, îmbrăcat în veșmântul Cerului; el își ia un aer prietenesc, arătând o mare sfințenie a caracterului și o înaltă considerație pentru victimele lui, pentru sufletele pe care

intenționează să le amăgească și să le nimicească. Pericolele se aștern pe cărarea pe care invită sufletele să meargă, dar el reușește să le ascundă și nu înfățișează decât atracțiile. Marele Comandant al mântuirii noastre a biruit în locul nostru, pentru ca, prin El, să biruim, dacă vrem, pentru noi înșine. Dar Hristos nu salvează pe nimeni împotriva alegerii lui, nu silește pe nimeni la ascultare. El a adus infinita jertfă pentru ca oamenii să poată birui în Numele Său și neprihănirea Sa să le fie atribuită. – *Mărturie*, vol. 3, p. 456

Miercuri, 3 aprilie

Iubirea găsește o cale

Cât de clare și de adevărate erau profețiile lui Isaia despre suferințele și moartea lui Hristos! ...

Chiar și felul în care avea să moară fusese arătat mai dinainte. După cum șarpele de aramă fusese înălțat în pustie, tot la fel avea să fie înălțat Răscumpărătorul ce avea să vină, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). ...

Dar Cel care avea să sufere moartea din mâna oamenilor răi avea să se ridice ca biruitor asupra păcatului și a mormântului. Sub inspirația Celui Atotputernic, dulcele cântăreț al lui Israel mărturisea despre strălucirea dimineții învierii. „Trupul Mi se odihnește în liniște”, vestește el plin de bucurie, „căci nu vei lăsa sufletul Meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea” (Psalmii 16:9,10).

Pavel a arătat cât de strâns legase Dumnezeu serviciul jertfelor de profețiile cu privire la Cel care avea să fie adus „ca un miel pe care-l duci la măcelărie”. Mesia avea să-Și dea viața „ca jertfă pentru păcat”. Privind prin veacuri înainte, la scenele lucrării de ispășire săvârșite de Mântuitorul, profetul Isaia mărturisea că Mielul lui Dumnezeu: „S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, ... a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați” (Isaia 53:7,10,12). – *Faptele apostolilor*, pp. 225–227

Unicul Fiu al lui Dumnezeu a consimțit să părăsească slava cerului și să vină în lumea noastră ca să locuiască împreună cu un popor nerecunoscător, care a respins îndurările Lui pline de bunăvoință. El a consimțit să trăiască o viață de sărăcie și să îndure suferința și ispitirea, devenind Om al durerii și obișnuit cu suferința. Și Cuvântul declară: „Era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El” (Isaia 53:3). Chiar dintre ucenicii Lui, Petru s-a lepădat de El și Iuda L-a trădat. Poporul pe care venise să-l

binecuvânteze nu L-a primit. L-au batjocorit și I-au pricinuit o suferință nespusă. I-au pus pe frunte o coroană de spini care au străpuns sfintele Lui tâmples. L-au bătut cu biciul și apoi L-au pironit pe cruce. Cu toate acestea, niciun cuvânt de plângere nu a ieșit de pe buzele Lui.

Hristos a suportat toate aceste suferințe pentru a avea dreptul să dea viață veșnică tuturor celor care vor crede în El. O, când mă gândesc la toate acestea, simt că nicio plângere nu ar trebui să iasă niciodată de pe buzele mele! – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 216 (26 iulie)

La răstignirea lui Hristos, cei care fuseseră vindecați în felul acesta nu s-au unit cu gloata turbată, când striga: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Îl iubeau pe Isus, pentru că simțiseră iubirea Lui cea mare și puterea Lui era minunată. Ei știau că El este Mântuitorul lor, deoarece le dăduse sănătate la trup și la suflet. Aceștia au ascultat predica apostolilor și Cuvântul lui Dumnezeu, care le-a pătruns în inimă, le-a dat pricepere. Ei s-au făcut purtători ai harului lui Dumnezeu și unelte ale mântuirii Sale. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 163

Joi, 4 aprilie

Marele nostru Preot

El, care a luat firea umană asupra Sa, știe ce înseamnă compasiunea față de suferințele omenirii. Hristos nu numai că știe, cunoaște fiecare suflet, nevoile personale și încercările aceluia suflet, dar știe și toate împrejurările care îi frământă și nedumeresc spiritul. Mâna Sa este întinsă cu o gingășie plină de milă către fiecare copil suferind al Său. Cei care suferă cel mai mult primesc cea mai adâncă compasiune și milă din partea Sa. El este mișcat de înțelegerea neputințelor noastre și dorește ca noi să lăsăm nedumeririle și necazurile noastre la picioarele Sale și să le părăsim acolo. ...

Când ispitele te asaltează, când grijile, nedumeririle și întunericul par să-ți învăluie sufletul, privește către locul din care ai văzut ultima dată venind lumina. Odihnește-te în iubirea lui Hristos și sub grija Sa protectoare. Când păcatul se luptă în inimă pentru supremație, când vina îți apasă sufletul și îți împovărează conștiința, când necredința îți întuneacă mintea, amintește-ți că harul lui Hristos este de ajuns pentru a birui păcatul și a risipi întunericul. Intrând în comuniune cu Mântuitorul, intrăm pe teritoriul păcii. – *Divina vindecare*, pp. 249–250

În lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, iubirea lui Dumnezeu s-a descoperit în desăvârșirea ei înaintea oamenilor și a îngerilor. El

mijlocește pentru tine. El este Marele-Preot care mijlocește în favoarea ta și tu trebuie să vii să-ți prezinți cazul înaintea Tatălui prin Isus Hristos. În felul acesta tu ai acces direct la Dumnezeu și, deși ai păcătuit, cazul tău nu este fără speranță. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit” (1 Ioan 2:1). ...

Lucrarea Domnului Hristos în sanctuarul de sus, în care Își prezintă sângele Său în fiecare moment înaintea tronului harului, mijlocind pentru noi, ar trebui să facă o impresie profundă asupra inimii și să ne facă să înțelegem valoarea fiecărui moment. Isus trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi, însă un moment pierdut cu nepăsare nu poate să fie niciodată adus înapoi. – *The Faith I Live By*, p. 205

Hristos L-a reprezentat pe Tatăl înaintea lumii și îi reprezintă înaintea lui Dumnezeu pe cei aleși ai Săi, în care El a refăcut chipul moral al lui Dumnezeu. Ei sunt moștenirea Sa. El spune: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl.” „... Nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.” Niciun preot, niciun om al bisericii nu poate să i-L descopere pe Tatăl vreunui fiu sau vreunei fiice de-ai lui Adam.

Oamenii pot avea un singur Mijlocitor (Avocat), care poate să ierte păcatele. Să nu fie inimile noastre pline de recunoștință față de Acela care L-a dat pe Isus să fie jertfa de ispășire pentru păcatele noastre? Meditați profund la iubirea pe care a manifestat-o Tatăl în favoarea noastră, pe care a arătat-o față de noi. Nu suntem în stare să măsurăm iubirea aceasta. Nu există măsură pentru ea. Nu putem decât să privim la Calvar, la Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii. Este un sacrificiu infinit. Putem noi să înțelegem și să cuprindem, să măsurăm infinitul? – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 914

Vineri, 5 aprilie

Studiu suplimentar

Scrisori timpurii, „Iubirea lui Dumnezeu pentru poporul Său”, pp. 39, 40.

Elementul central – iubire sau egoism?

Sabat după-amiază, 6 aprilie

În mijlocul luptelor și prăbușirii națiunilor, pașii ucenicilor aveau să fie pândiți de pericole și, adesea, inimile lor aveau să fie cuprinse de teamă. Urma ca ei să vadă Ierusalimul pustiit, templul dărâmat până în temelii, cultul lui încheiat pentru totdeauna și pe Israel împrăștiat în toată lumea, ca sfărâmăturile unui vas naufragiat pe un țărm pustiu. Isus zicea: „Veți auzi de războaie și vești de războaie”. „Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății și pe alocuri vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor” (Matei 24:6-8). Totuși, urmașii lui Hristos nu aveau motiv să se teamă că speranța lor avea să fie înșelată sau că Dumnezeu îi va părăsi pe pământ. Puterea și slava Îi aparțin Aceluia ale cărui planuri merg înainte spre împlinire. În rugăciunea care exprima dorințele lor zilnice, ucenicii lui Hristos erau îndemnați să privească dincolo de orice putere și stăpânire a răului, la Domnul, Dumnezeul lor, a cărui Împărăție cârmuiește peste tot și care este Tatăl și Prietenul lor veșnic. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 120

Matei 24 prezintă un rezumat despre ceea ce urmează să vină asupra lumii. Noi trăim înconjuțați de pericolele zilelor din urmă. Aceia care pier în păcat trebuie să fie avertizați. Domnul cheamă pe fiecare dintre cei cărora le-a încredințat talantul mijloacelor să acționeze ca mână a Lui, dând banii lor pentru înaintarea lucrării Sale. Banii noștri sunt o comoară împrumutată de Dumnezeu și ea trebuie să fie investită în lucrarea de a prezenta lumii ultima solie a harului. ...

Acela care privește la lucrurile pământești ca bunuri principale, care își cheltuiește viața într-un efort de a câștiga bogății lumești, face

într-adevăr o investiție sărăcăcioasă. El va vedea prea târziu că lucrurile în care și-a pus încrederea se vor prăbuși în praf. Bogățiile veșnice pot fi obținute numai prin lepădare de sine, prin sacrificarea bogățiilor lumesti. Creștinul intră în Împărăția cerurilor prin multe necazuri. El trebuie să lupte continuu lupta cea bună și să nu depună armele înainte ca Domnul Hristos să-l cheme să se odihnească. Numai predându-I totul lui Hristos își poate asigura o moștenire care să dureze de-a lungul întregii veșnicii. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 152 (23 mai)

Pentru credincioși, moartea este ceva de mică însemnătate. Hristos vorbește despre ea ca și cum ar fi o clipă. „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea.” Pentru creștinii, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere și de întuneric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și „când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” (Ioan 8:51,52; Coloseni 3:4).

... Aceeași putere, care L-a înviat pe Hristos din mormânt, va învia și biserica Lui și o va proslăvi împreună cu El, punând-o mai presus de toate domniile, de toate puterile, de orice nume care se poate numi, nu numai în lumea aceasta, dar și în lumea viitoare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 787

Duminică, 7 aprilie

Un Mântuitor cu inima zdrobită

Era oare posibil ca templul măreț, slava națiunii, să fie curând prefăcut într-o ruină? Prevestirea răului era împărtășită și de ucenici și, nerăbdători, ei așteptau o declarație mai lămurită din partea lui Isus.

... Isus nu le-a răspuns ucenicilor făcând deosebire între distrugerea Ierusalimului și ziua cea mare a venirii Sale. El a amestecat descrierea acestor două evenimente. Dacă le-ar fi descoperit ucenicilor evenimentele viitoare, așa cum le vedea El, ei n-ar fi putut suporta priveliștea. Din milă pentru ei, El a amestecat descrierea celor două mari crize, lăsându-i pe ucenici să cerceteze ei înșiși înțelesul. Făcând aluzie la distrugerea Ierusalimului, cuvintele Lui profetice au trecut de la acest eveniment la lupta finală, care va avea loc în ziua când Domnul Se va ridica din locul Său să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei. ... Toată această cuvântare a fost ținută nu numai pentru ucenici, ci și pentru aceia care vor trăi în timpul ultimelor momente ale istoriei pământului. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 627–628

Păcatul lumii contemporane este același păcat care a adus nimicierea asupra poporului Israel. Lipsa recunoștinței față de Dumnezeu, neglijarea ocaziilor și a binecuvântărilor, însușirea egoistă a darurilor lui Dumnezeu – acestea au constituit păcatul care a adus mânia divină asupra poporului Israel. Aceleași rele aduc ruina asupra lumii de azi.

Lacrimile pe care le-a vărsat Domnul Hristos pe Muntele Măslinilor, când privea spre cetatea aleasă, nu erau doar pentru Ierusalim. El a văzut în destinul Ierusalimului o reprezentare a distrugerii întregii lumi. ...

Unde va fi găsită biserica în acest timp de criză? ...

Oamenii sunt în pericol. Mulțimile pier. Dar cât de puțini așa-zii urmași ai Domnului Hristos simt o povară pentru aceste suflete! Destinul unei lumi atârână în cumpănă, dar acest fapt îi mobilizează cu mare greutate pe cei care pretind a crede adevărul cel mai vast care le-a fost dat vreodată muritorilor. Se manifestă o lipsă a acelei iubiri care L-a determinat pe Domnul Hristos să-Și lase căminul ceresc și să ia asupra Sa natura omului, pentru ca, în această natură omenească, să poată veni în contact cu omenescul, atrăgându-i pe oameni la Dumnezeu. În poporul lui Dumnezeu există o stare de paralizie, de letargie, care îl împiedică să-și înțeleagă datoria prezentă. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 302, 303

Dumnezeu ... știe că în firea noastră nu vom găsi alinare pentru nenorocirea noastră și Îi este milă de noi fiindcă suntem atât de săraci și totuși nu suntem dispuși să facem din El confidentul nostru, purtătorul nevoilor noastre. El vede ființe omenești care disprețuiesc iubirea și îndurarea care le stau la dispoziție și, cu tristețe, spune: „Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață” (Ioan 5:40).

... El nu îi va neglija niciodată pe aceia care vin la El. Despre sărmanul suflet care se clatină, care a obosit să privească la oameni numai ca să fie înșelat și uitat, Hristos spune: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine” (Isaia 27:5; în engl.: Să se prindă de puterea Mea ca să facă pace cu Mine, și vor face pace cu Mine). – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 23 (15 ianuarie)

Luni, 8 aprilie

Creștinii ocrotiți providențial

Dărâmarea Ierusalimului era un simbol al ruinei finale, care va cuprinde lumea întreagă. Profetiile care s-au împlinit în parte la dărâmarea Ierusalimului se potrivesc mai bine pentru zilele din urmă. Acum ne

aflăm chiar în pragul unor evenimente mari și solemne. În fața noastră stă o criză așa cum nu s-a mai văzut. Maiestatea Cerului are în grija Sa soarta națiunilor, precum și interesele bisericii Sale. Divinul Învățător îi zice fiecărui sol angajat în împlinirea planurilor Sale, așa cum i-a spus lui Cirus: „Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști” (Isaia 45:5). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 120

În viziunea profetului Ezechiel era înfățișarea unei mâini sub aripile heruvimului. De aici, slujitorii lui Dumnezeu pot învăța că puterea divină este aceea care le asigură succesul. Cei pe care Dumnezeu îi folosește ca soli ai Săi nu trebuie să-și închipuie că lucrarea Lui depinde de ei. Ființele mărginite nu sunt lăsate să poarte această povară a răspunderii. Acela care nu doarme, care este continuu la lucru pentru înfăptuirea planurilor Sale, Își va duce lucrarea mai departe. El va dejuca uneltirile oamenilor nelegiuiți și va strica planurile acelor care uneltesc lucruri rele împotriva poporului Său. Cel care este Împăratul, Domnul oștirilor, tronează între heruvimi și, în mijlocul luptei și învălmășelii neamurilor, El îi păzește încă pe copiii Săi. Acela care domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El cântărește fiecare încercare și este atent la cuptorul de foc care trebuie să încerce fiecare suflet. Când întăriturile împăraților vor fi nimicite, când săgețile mâniei vor străpunge inimile vrăjmașilor Săi, poporul Său va fi în siguranță în mâinile Sale. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 121

Privind în decursul lungilor veacuri de întuneric și superstiție, bătrânul exilat a văzut mulțimi de oameni suferind martiriul din pricina iubirii lor față de adevăr. Dar el a mai văzut și că Acela care i-a sprijinit pe primii Săi martori nu avea să îi uite pe credincioșii Săi urmași în timpul secolelor de prigonire prin care aveau să treacă înainte de încheierea vremii. „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi ca să vă încerce. Și veți avea un necaz... . Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2:10).

Și tuturor celor credincioși care se luptau împotriva răului Ioan a auzit dându-li-se făgăduința: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (Apocalipsa 2:7; 3:5). – *Faptele apostolilor*, p. 588

Marți, 9 aprilie**Devotați în ciuda persecuției**

Prigoana care a venit asupra bisericii din Ierusalim a avut ca urmare un mare avânt al lucrării Evangheliei. Vestirea Cuvântului în locul acesta fusese însoțită de succes și era pericolul ca ucenicii să rămână aici prea mult timp, neglijând însărcinarea dată lor de Mântuitorul, de a merge în toată lumea. Uitând că puterea de a rezista răului este mai bine dobândită printr-o lucrare energetică, ei au început să creadă că nu au o lucrare mai importantă de făcut decât aceea de a ocroti biserica din Ierusalim de atacurile vrăjmașului. În loc să-i formeze pe noii convertiți ca să ducă Evanghelia la cei care nu o auziseră încă, ei erau în primejdie de a lua o atitudine care ar fi făcut ca toți să fie mulțumiți cu ceea ce fusese realizat până aici. Pentru a-i împrăștia pe reprezentanții Săi în lung și în lat, în locuri unde ei puteau lucra pentru alții, Dumnezeu a îngăduit ca asupra lor să vină prigoana. Alungați din Ierusalim, ucenicii „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul”. – *Faptele apostolilor*, p. 105

Dacă sfinții din Vechiul Testament au dat o mărturie atât de strălucită de credincioșie, oare aceia asupra cărora strălucește lumina acumulată secole de-a rândul să nu dea o mărturie mai puternică despre forța adevărului? Slava profețiilor își aruncă lumina pe cărarea noastră. Tipul a întâlnit antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Hristos a înviat din morți, proclamând deasupra mormântului împrumutat: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11:25). El L-a trimis pe Duhul Său în lume ca să ne aducă aminte de toate lucrurile. Prin puterea Sa minunată, El a păstrat Cuvântul Său scris de-a lungul veacurilor.

Reformatorii, al căror protest le-a dat numele de protestanți, simțeau că Dumnezeu i-a chemat să dea lumii lumina Evangheliei și, în efortul de a face lucrul acesta, au fost gata să-și jertfească averile, libertatea și chiar viața. Înfruntând prigoana și moartea, Evanghelia a fost predicată pretutindeni. Cuvântul lui Dumnezeu le-a fost dus oamenilor și toate categoriile, oameni de sus și de jos, bogați și săraci, învățați și ignoranți, l-au studiat personal cu ardoare. În această ultimă bătălie a marii controverse, suntem noi tot atât de credincioși însărcinării date cum au fost primii reformatori? – *Profeți și regi*, pp. 626, 627

Tainica lucrare a Providenței, care îngăduie ca acela care este drept să sufere persecuția din mâna celor răi, a fost o cauză de mare nedumire pentru mulți. ... [Dar] Dumnezeu ne-a dat dovezi îndestulătoare cu

privire la iubirea Sa și nu trebuie să ne îndoim de bunătatea Sa atunci când nu putem înțelege lucrările providenței Sale. Prevăzând îndoielile care urmau să apese pe sufletul lor în zilele de încercare și întunerice, Mântuitorul le spunea ucenicilor Săi: „Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: Robul nu este mai mare decât stăpânul său.” „Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit Cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi” (Ioan 15:20). ... Aceia care sunt chemați să sufere chinul și moartea de martir nu fac decât să calce pe urmele scumpului Fiu al lui Dumnezeu. – *Tragedia veacurilor*, p. 47

Miercuri, 10 aprilie

Grija pentru comunitate

Pentru fiecare suflet care este în legătură cu Hristos nu poate exista o viață săracă, cu un orizont strâmt. Aceia care Îl iubesc pe Isus cu mintea și cu inima și pe aproapele lor ca pe ei înșiși au un câmp de lucru larg în care să-și folosească priceperea și influența. Nu există talent care să fie folosit pentru satisfacții egoiste. Eul trebuie să moară și viața noastră trebuie să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. ...

Cei care sunt goliți de eul lor, care gândesc și sunt conștiincioși, nu pot să-și ridice ochii spre Hristos, Salvatorul cel viu, fără un sentiment de temere și de cea mai profundă umilință. Dacă privim continuu la Isus, sufletul va trăi înaintea Domnului. Îl vom iubi pe Domnul Isus, Îl vom iubi pe Tatăl, Cel care L-a trimis în lume, pentru că vom vedea în El o lumină nespuse de mare, Îl vom vedea plin de har și de adevăr. Isus declară: „Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu” (Matei 11:27); „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18). ... De ce? Ca El să le poată da daruri oamenilor, pentru ca ei să-și folosească toată puterea pentru a face cunoscută iubirea minunată cu care El ne-a iubit pe noi. – *In Heavenly Places*, p. 60

Gemetele lumii suferinde se aud pretutindeni în jurul nostru. La fiecare pas se află oameni necăjiți și nevoiași. Noi suntem cei care trebuie să contribuie la alinarea suferințelor și la ușurarea greutăților vieții.

Lucrarea practică de ajutorare va avea un efect cu mult mai mare decât simpla predicare. Trebuie să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i îmbrăcăm pe cei goi și să-i adăpostim pe cei fără cămin. Dar noi suntem chemați să facem mai mult decât atât. Numai iubirea lui Hristos poate împlini nevoile sufletului. Dacă Domnul Hristos locuiește în noi, inima noastră va fi plină de simpatie divină. Izvoarele pecetluite ale unei iubiri

arzătoare, ca a Domnului Hristos, se vor deschide. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 417

Există mulți oameni care și-au pierdut speranța. Aduceți-le înapoi strălucirea soarelui! Mulți și-au pierdut curajul. Adresați-le cuvinte de încurajare! Rugați-vă pentru ei! Aceștia sunt cei care au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu! Sufletul multora este cuprins de o suferință pe care niciun balsam pământesc nu o poate alina și niciun medic nu o poate vindeca. Rugați-vă pentru aceste suflete și aduceți-le la Domnul Isus! Spuneți-le că există un balsam în Galaad și un Medic care îi poate vindeca! ...

Fiecare suflet are privilegiul de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să-i poată transmite lumii comorile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos mai mult decât să aibă slujitori care să reprezinte spiritul și caracterul Său în lume. De nimic nu are nevoie lumea mai mult decât de manifestarea iubirii Mântuitorului prin oameni. Tot cerul așteaptă să existe canale prin care uleiul sfânt să poată fi revărsat spre a fi o bucurie și o binecuvântare pentru inima oamenilor. ...

... El dorește să descoperim în viața noastră bucuria Sa. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 418, 419

Joi, 11 aprilie

O moștenire de iubire

În timpul fiecărei ore petrecute de Hristos pe pământ, iubirea lui Dumnezeu se revărsa prin El în șuvoaie nestăvilite. Toți aceia care sunt plini de Spiritul Său vor iubi așa cum a iubit El. Același principiu care determina acțiunile lui Hristos va lucra și în ei, în toate relațiile lor unul cu altul.

Iubirea este dovada uceniciei. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei”, a spus Isus, „dacă vă veți iubi unul pe altul.” Când oamenii sunt legați laolaltă nu prin forță sau interes propriu, ci prin iubire, arată că în ei se manifestă o putere care este deasupra oricărei puteri omenești. Când ei sunt una, aceasta este evidența refacerii chipului lui Dumnezeu în om, a faptului că în el a fost pus un nou principiu de viață. Aceasta dovedește că în natura divină există o forță care biruie puterile supra-naturale ale răului și că harul lui Dumnezeu supune egoismul natural al inimii firești. – *Lift Him Up*, p. 298

Iubirea aceasta, manifestată în biserică, va provoca fără îndoială ura lui Satana. Hristos n-a croit pentru ucenicii Săi o cale ușoară. „Dacă vă urăște lumea”, a zis El, „să știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său.» Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.” Evanghelia urmează să fie vestită printr-o luptă neîncetată în mijlocul împotrivirii, primejdiilor, pagubelor și suferințelor. Dar cei ce fac lucrarea aceasta nu fac altceva decât să meargă pe urmele Domnului. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 677

... Niciodată să nu trecem pe lângă un suflet suferind, fără a căuta să-i dăm mângâierea cu care suntem mângâiați de Dumnezeu.

Toate acestea sunt numai împlinirea principiului legii, principiu ilustrat prin parabola samariteanului milos și manifestat în viața lui Isus. Caracterul Său descoperă adevărata însemnătate a legii și ne arată ce înseamnă a iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Și, când manifestă îndurare, bunătate și iubire față de toți oamenii, copiii lui Dumnezeu dovedesc caracterul rânduielilor cerului. Ei dau mărturie că „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalmii 19:7). Și oricine nu manifestă această iubire calcă legea pe care pretinde că o onorează. Atitudinea față de frații noștri arată care este atitudinea noastră față de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu în inimă este singurul izvor pentru iubirea față de aproapele. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 505.

Lumina alungă întunericul

Sabat după-amiază, 13 aprilie

Satana îi ispitește permanent pe cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu, încercând să le distragă mintea de la solemnă lucrare de pregătire pentru scenele care îi așteaptă în viitor. El este, în adevăratul sens al cuvântului, un înșelător, un amăgitor versat. Își îmbracă planurile și cursele într-un veșmânt de lumină împrumutat din cer. El a ispitit-o pe Eva să mănânce din fructul oprit, făcând-o să creadă că, prin aceasta, avea să obțină un mare avantaj. ... Satana are multe urzeli fine, plase periculoase, care sunt astfel făcute, încât să pară nevinovate, dar prin ele se pregătește cu grijă și pricepere să întunece mintea celor care sunt poporul lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 1, p. 550

Când, sub ispitele lui Satana, oamenii cad în păcat, iar în cuvintele și comportamentul lor nu sunt asemenea lui Hristos, s-ar putea să nu își dea seama de starea lor, deoarece păcatul este înșelător și tinde să micșoreze percepțiile morale. Dar prin cercetare de sine, prin studiul Scripturilor și rugăciune umilă, ei vor fi capabili, cu ajutorul Duhului Sfânt, să-și vadă greșeala. Atunci, dacă își mărturisesc păcatele și se întorc de la ele, ispitorul nu li se va mai părea un înger de lumină, ci îl vor vedea ca pe un înșelător.

Cei care recunosc mustrarea și corectarea ca venind de la Dumnezeu și astfel sunt în stare să-și vadă și să-și corecteze greșelile, învață lecții prețioase chiar și din greșelile lor. Aparenta lor înfrângere se transformă în biruință. Ei stau în picioare, încrezându-se nu în propria putere, ci în puterea lui Dumnezeu. Ei sunt serioși, plini de zel și iubire, uniți prin smerenie și conduși de preceptele Cuvântului lui Dumnezeu. Ei umblă în siguranță, fără să se poticnească, pe un drum pe care strălucește lumina cerului. – *That I May Know Him*, p. 239

Atunci, Isus le-a vorbit iarăși și le-a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).

Toți cei care călătoresc pe drumul spre cer au nevoie de un ghid sigur. Nu trebuie să umblăm în înțelepciunea omenească. Este privilegiul nostru să ascultăm glasul lui Hristos care ne vorbește în timp ce mergem pe calea vieții, iar cuvintele Lui sunt întotdeauna cuvinte de înțelepciune.

Satana lucrează cu mult sârg pentru a duce sufletele oamenilor la ruină. A coborât cu mare putere, știind că nu are decât puțin timp. Unica noastră siguranță constă în a-L urma îndeaproape pe Hristos, a umbla în înțelepciunea Sa și a trăi adevărul Său. Noi nu putem observa întotdeauna cu ușurință lucrarea lui Satana, nu știm unde își întinde capcanele. Dar Isus înțelege vicleniile vrăjmașului și ne poate păstra picioarele pe cărări sigure. „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6) declară Hristos. – *Our High Calling*, p. 16.

Duminică, 14 aprilie

Compromisul, strategia subtilă a lui Satana

Hristos este autorul întregului adevăr. Fiecare concepție strălucitoare, fiecare gând înțelept, fiecare capacitate și talent al oamenilor este darul lui Hristos. El nu a împrumutat idei noi de la omenire, pentru că El este Autorul lor. Dar, când a venit pe pământ, El a găsit nestematele strălucitoare ale adevărului, pe care i le încredințase omului, îngropate toate în superstiții și tradiții. Adevărurile de cea mai importantă importanță au fost înconjurate de erori pentru a servi scopului arhiamăgitorului. Dar Hristos a îndepărtat teoriile false de orice fel. Nimeni în afară de Răscumpărătorul lumii nu avea puterea de a prezenta adevărul în puritatea sa de la început, fără falsurile pe care Satana le acumulase pentru a-i ascunde frumusețea cerească. Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a lua adevărul de care oamenii aveau nevoie, de a-l separa de rătăcire și de a-l prezenta liber de superstițiile lumii, pentru ca oamenii să-l poată primi pentru valoarea lui intrinsecă și eternă. El a împrăștiat negura îndoielii, pentru ca adevărul să fie descoperit și să aducă raze distincte de lumină în întunericul din inimile oamenilor. – *That I May Know Him*, p. 207

Satana își concentrează toate energiile pentru a vă supune voința voinței lui, ca să facă din voi agenții săi, în opoziție cu planurile lui Hristos, ca să refuzați domnia lui Isus peste voi. ... Satana va căuta să vă îndepărteze de Hristos, ca să deveniți instrumente prin care să fie atrași și alții departe de Hristos și, în felul acesta, să zădărnicească planurile lui Dumnezeu. El este tatăl minciunii și el vântură o plasă a lipsei de adevăr în care vă leagă cu funiile minciunii în serviciul său. Cu cât sunteți mai

intelenți și mai atractive, cu atât va depune eforturi mai mari pentru a vă convinge să vă așezați talentele la picioarele lui și să-l ajutați să-și realizeze scopurile în ademenirea altora de a veni și ei sub steagul său cel negru. ... Satana este vrăjitorul și el a făcut tot ce a putut ca Hristos să fie dat afară din suflet, pentru ca el să fie întronat acolo.

Vă implor, fii și fice, să o rupeți cu orbirea celui rău! Alergați la Isus, refugiuul vostru, și prindeți-vă bine de viața veșnică! – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 336

Influența transformatoare a adevărului sfințește sufletul. ... Dragostea lui Dumnezeu se revarsă în suflet și, din inima rece ca o piatră, izvorăște recunoștința. Hristos răstignit, Hristos neprihănirea noastră, câștigă inima și o aduce la pocăință. Această temă este atât de simplă, încât o pot înțelege și copiii, iar cei înțelepți și învățați sunt fermecați de ea când privesc în adâncul ei de înțelepciune, iubire și putere pe care nu le pot cuprinde niciodată. Trebuie să le prezentăm acest adevăr prețios oamenilor care sunt legați în păcat. Toți să vadă că Hristos a murit pentru păcatele lor, că El dorește să-i mântuiască. ...

Ar trebui să fim pătrunși de un simțământ profund și constant al valorii, sfințeniei și autorității adevărului. – *My Life Today*, p. 265

Luni, 15 aprilie

Lupi răpitori

În ultima mare bătălie se descoperă două mari puteri opuse. Pe de o parte, este Creatorul cerului și al pământului. Toți cei ce sunt de partea Lui poartă sigiliul Lui. Ei ascultă de poruncile Lui. De cealaltă parte, stă prințul întunericului împreună cu cei care au ales apostazia și răzvrătirea.

Prezentul este un timp solemn, înfricoșător pentru biserică ..., pentru că Duhul lui Dumnezeu se retrage treptat din lume. Și Satana își adună forțele răului, mergând „la împărății pământului și ai întregii lumi” ca să-i adune sub steagul său și să-i pregătească pentru „bătălia marii zile a Dumnezeului celui Atotputernic”. Satana va face cele mai mari eforturi pentru câștiga biruința în ultimul mare conflict. Vor fi arătate principiile fundamentale și se vor lua decizii în legătură cu acestea. Scepticismul domină peste tot. Lipsa de evlavie abundă. Credința fiecărui membru al bisericii va fi pusă la probă ca și cum nu ar exista o altă persoană în lume. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZS*, vol. 7, pp. 982, 983

Când își începe lucrarea de amăgire, înșelătorul găsește în mod frecvent deosebiri de gusturi și de obiceiuri, dar, printr-o pretinsă evlavie, el

câștigă încrederea și, când lucrul acesta se realizează, își exercită puterea înșelătoare așa cum știe el, astfel încât să-și atingă scopul. ...

Bărbați care susțin că au o lumină nouă, pretinzând că sunt reformatori, au o mare influență asupra unei anumite categorii de oameni care sunt convinși de ereziile care există în acest veac și care nu sunt mulțumiți de starea spirituală a bisericilor. Cu inimi sincere, oneste, aceștia doresc să vadă o schimbare în bine, atingerea unui standard mai înalt. Dacă slujitorii credincioși ai lui Hristos le-ar prezenta adevărul curat și nealterat, ei l-ar accepta și s-ar curăți prin ascultarea de el. Dar Satana, care este întotdeauna atent, este pe urmele acestor suflete căutătoare. Se apropie de ele cineva care face o înaltă mărturisire de reformator, așa cum Satana s-a apropiat de Hristos sub înfățișarea unui înger de lumină, și le îndepărtează și mai mult de calea cea dreaptă. – *Mărturii*, vol. 5, pp. 143, 144

În fiecare generație de la căderea lui Adam până la noi, opoziția puterilor răului a făcut ca viața celor care au fost loiali și ascultători de poruncile lui Dumnezeu să fie o luptă continuă. Cei care vor să fie biruitori la sfârșit trebuie să întâmpine și să biruiască forțele lui Satana, care, cu hotărâre înverșunată, se opune fiecărui pas înainte. Ei trebuie să dea piept cu un dușman vigilent și viclean care nu doarme niciodată și care încearcă neobosit să submineze credința slujitorilor lui Dumnezeu.

Binele și răul nu se pot împăca niciodată. Între lumină și întuneric nu poate exista niciun compromis. Adevărul este lumina revelată; minciuna este întunericul. Lumina nu are părtașie cu întunericul, neprihănirea nu are nimic a face cu nelegiuirea. ...

Dumnezeu a asigurat armura și armele cu care trebuie să lupte fiecare. Fie ca soldații lui Hristos să îmbrace toată armura lui Dumnezeu și să rămână neclintii la atacurile lui Satana. – *In Heavenly Places*, p. 260

Marti, 16 aprilie

Apărați de Cuvânt

Cunoașterea cea mai mare, cunoașterea esențială, este cunoașterea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Ar trebui să existe o creștere zilnică a înțelegerii spirituale, iar creștinul va crește în har direct proporțional cu măsura în care prețuiește și depinde de învățătura Cuvântului lui Dumnezeu și se deprinde să mediteze la lucrurile cerești.

... Împărtășindu-ne din acest Cuvânt, tăria noastră spirituală sporește, creștem în har și în cunoașterea adevărului. Se formează și se întăresc deprinderi de stăpânire de sine. Dispar slăbiciunile de caracter al copilăriei

– irascibilitatea, îndărătnicia, egoismul, cuvintele pripite, un comportament pătimăș – și în locul lor apar virtuțile unor creștini maturi, bărbați și femei. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 303 (22 octombrie)

Acesta [Cuvântul lui Dumnezeu] este o lumină care strălucește într-un loc întunecos. Pe măsură ce cercetăm paginile sale, lumina intră în inimă, luminând mintea. Prin această lumină vedem ce ar trebui să fim.

Vedem în Cuvânt avertismente și promisiuni și, în spatele lor, este Dumnezeu. Suntem îndemnați să studiem acest Cuvânt pentru a fi ajutați când ajungem în situații dificile. Dacă nu consultăm ghidul la fiecare pas, întrebând: Este aceasta calea Domnului?, cuvintele și faptele noastre vor fi pătate de egoism. Îl vom uita pe Dumnezeu și vom merge pe cărări pe care El nu le-a ales pentru noi.

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de promisiuni prețioase și de sfaturi utile. Este infailibil, pentru că Dumnezeu nu poate greși. El oferă ajutor pentru orice împrejurare și situație de viață, iar Dumnezeu privește cu tristețe când copiii Săi se întorc de la Cuvânt la ajutorul omenesc.

Cel care are comuniune cu Dumnezeu prin Scripturi va fi înnobit și sfințit. Pe măsură ce citește relatarea inspirată a iubirii Mântuitorului, inima lui se va topi de iubire și regret. El va fi plin de dorința de a fi ca Domnul său, de a trăi o viață de slujire iubitoare. Printr-o minune a puterii Sale, Dumnezeu Și-a păstrat Cuvântul scris de-a lungul veacurilor. – *My Life Today*, p. 27

Domnul, în marea Sa îndurare, ne-a descoperit în Scripturi regulile unei viețuiri sfinte.

El a inspirat oameni sfinți să consemneze, pentru folosul nostru, învățături despre primejdiile care ne asaltează pe cale și despre cum să le evităm. Cei care ascultă porunca Sa de a cerceta Scripturile nu vor fi necunoscători ai acestor lucruri. Înconjurat de pericolele ultimelor zile, fiecare membru al bisericii ar trebui să înțeleagă motivele speranței și ale credinței sale, lucruri care nu sunt greu de înțeles. Sunt destule lucruri cu care să ne ocupăm mintea dacă vrem să creștem în har și în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos.

Ori de câte ori cresc în har, copiii lui Dumnezeu obțin în mod constant o mai bună înțelegere a Cuvântului Său. Ei vor găsi lumină și frumuseți noi în adevărurile Sale sfinte. Acest lucru a fost o realitate în istoria bisericii din toate timpurile și va continua să fie astfel până la sfârșit. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 303 (22 octombrie)

Miercuri, 17 aprilie

Gândirea umană fără Scriptură

Subiectul învățăturilor și al predicilor Domnului Hristos era Cuvântul lui Dumnezeu. Celor care Îi adresau întrebări, El le răspundea simplu și clar: „Stă scris”, „Ce spun Scripturile?”, „Cum citești în Scriptură?” El semăna sămânța ori de câte ori I se oferea ocazia, indiferent dacă cel care își manifesta interesul era un prieten sau un dușman. Însuși Cuvântul Viu, Cel care este Calea, Adevărul și Viața, i-a îndrumat pe oameni să cerceteze Scripturile, declarând: „Ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). ...

Slujitorii lui Hristos trebuie să îndeplinească aceeași lucrare. În zilele noastre, ca și în vechime, adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu sunt ignorate în favoarea teoriilor și raționamentelor omenești. Mulți preținși slujitori ai Evangheliei nu acceptă întreaga Biblie ca fiind Cuvântul inspirat. Un așa-zis înțelept respinge o parte, altul pune la îndoială o altă parte. Ei consideră că judecata lor este superioară Cuvântului, asumându-și autoritatea de a selecta pasajele pe care doresc să le accepte și să le prezinte. ... Domnul Hristos a muștră aceste practici din timpul Său. ... Biblia trebuie prezentată ca fiind Cuvântul Dumnezeului infinit, factorul decisiv în orice controversă religioasă și fundamentul oricărei credințe. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 39

Este unul dintre mijloacele de înșelare ale lui Satana, acela de a-i face pe credincioși să accepte o idee greșită, căci, în felul acesta, el poate să umbrească atât de mult Legea lui Dumnezeu, care în sine este foarte simplă, încât să-i facă pe oameni să se războiască împotriva poruncii a patra, pentru că ea arată atât de clar spre viul Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului.

Se depune un efort continuu pentru a explica lucrarea creațiunii ca pe un rezultat al unor cauze naturale, iar raționamentul omenesc este acceptat chiar de către cei ce mărturisesc a fi creștini, raționament ce este în flagrantă opoziție cu faptele simple ale Scripturii. Sunt mulți care se opun cercetării profețiilor biblice, în mod deosebit acelea din Daniel și Apocalipsa, declarând despre ele că sunt obscure și deci nu le putem înțelege; cu toate acestea, chiar aceste persoane acceptă unele teorii care sunt în contradicție cu raportul mozaic. Dar, dacă ceea ce a descoperit Dumnezeu este așa de greu de înțeles, cât de neprincipial este să acceptăm simple presupuneri cu privire la ceea ce El nu ne-a descoperit! – *Patriarhi și profeți*, p. 113

Întunericul spiritual a acoperit pământul și o negură adâncă i-a cuprins pe oameni. În multe biserici există scepticism și necredință în interpretarea Scripturilor. Foarte mulți oameni pun la îndoială veridicitatea și adevărul Scripturilor. Raționamentele omenești și închipuirile inimii omului subminează inspirația Cuvântului lui Dumnezeu, iar lucrurile care ar trebui să fie primite ca fiind sigure sunt învăluite într-un nor al misticismului. Nimic nu este prezentat în propoziții clare și distincte, nimic nu este așezat pe o temelie solidă. Acesta este unul dintre semnele evidente ale zilelor din urmă.

Această Carte Sfântă a rezistat atacurilor lui Satana, care s-a asociat cu oamenii răi ca să facă totul pentru a învălui caracterul divin în nori și întuneric. Totuși, prin puterea Sa minunată, Domnul a păstrat această Carte Sfântă în forma ei actuală – o hartă, sau un ghid pentru familia omenească, pentru a le arăta oamenilor calea spre ceruri. – *Solii alese*, cartea 1, p. 15

Joi, 18 aprilie

Lupta pentru minte

Oamenii din zilele noastre caută cu nerăbdare comorile pământești. Mîntea lor este plină de gânduri ambițioase și egoiste. În dorința de a câștiga bogății lumești, onoare sau putere, ei așază regulile, tradițiile și cerințele omenești mai presus de cerințele lui Dumnezeu. Comorile Cuvântului Său sunt ascunse de ei. ...

„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:3,4).

Mîntuitorul a văzut că oamenii erau absorbiți de obținerea câștigurilor pământești și pierdeau din vedere realitățile veșnice. El S-a hotărât să corecteze această greșală. Domnul a căutat să pună capăt influenței fascinante care le paraliza sufletul. ... El îi prezenta omenirii căzute o lume mai înaltă și mai nobilă, pe care oamenii o pierduseră din vedere, pentru că dorea ca ei să poată contempla realitățile veșnice. El i-a condus la tezaurul Celui Infinit, plin de slava de nedescris a lui Dumnezeu, și le-a arătat comoara care se afla acolo. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 106

Prin păcat, omul a fost despărțit de viața lui Dumnezeu. Sufletul lui este paralizat din cauza mașinațiilor lui Satana, autorul păcatului. De la sine, omul nu este în stare să simtă păcatul, nici să aprecieze și să-și

însușească natura divină. Dacă i-ar fi oferită, inima lui firească nu ar găsi nimic atrăgător în ea. Puterea lui Satana este asupra lui, fermecându-l. Toate subterfugiile ingenioase pe care le poate sugera diavolul sunt prezentate minții omului pentru a împiedica orice impuls bun. ...

Dar Dumnezeu nu va fi învins de Satana. El L-a trimis pe Fiul Său în lume, pentru ca, prin întruparea Sa, luând chip și natură umană, umanitatea și divinitatea combinate în El să-l înalțe pe om pe scara valorii morale cu Dumnezeu.

Nu există altă cale pentru mântuirea omului. „Fără Mine”, spune Hristos, „nu puteți face nimic.” Prin Hristos și numai prin Hristos, izvoarele vieții pot revitaliza natura omului, îi pot transforma gusturile și pot face ca iubirea lui să se îndrepte spre cer. Prin unirea divinului cu natura umană, Hristos a putut să lumineze înțelegerea omului mort în greșeli și păcate și să îi ofere puterea Sa dătătoare de viață. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1099

Privind pe pământ și văzând rătăcirile în care sunt duși oamenii, Dumnezeu știa că trebuia să meargă acolo un Învățător divin. Prin prezentările sucite ale vrăjmașului, mulți au fost atât de amăgiți, încât s-au închinat unui dumnezeu fals, îmbrăcat în attributele unui caracter satanic. Aceia care se află în ignoranță și întuneric moral trebuie să primească lumină, lumina spirituală, pentru că lumea nu-L cunoaște pe Dumnezeu și El trebuie descoperit înțelegerii oamenilor. Adevărul a privit din cer pe pământ și n-a văzut reflectarea imaginii Sale, pentru că norii denși ai întunericului spiritual învăluiau lumea. Numai Domnul Isus era în stare să risipească acești nori, pentru că El este Lumina lumii. Prin prezența Sa, El a putut să destrame umbrele întunecate pe care Satana le-a aruncat între om și Dumnezeu. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 28.

De partea adevărului

Sabat după-amiază, 20 aprilie

Șarpele de aramă a fost înălțat în pustie pentru ca aceia care priveau cu credință să poată fi vindecați. În același mod, Dumnezeu le trimite oamenilor un mesaj de refacere și vindecare, chemându-i să-și întoarcă privirea de la oameni și de la lucrurile pământești și să-și pună încrederea în Dumnezeu. El i-a dat poporului Său adevărul cu putere, prin Duhul Sfânt. El a deschis Cuvântul înaintea celor care căutau adevărul și se rugau pentru el. Dar, când acești soli au dat poporului adevărul pe care l-au primit, cei la care l-au dus au fost la fel de necredincioși ca israeliții de odinioară. Mulți critică adevărul care le este adus prin soli umili. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1116

Ucenicii încă mai așteptau ca Hristos să guverneze ca un domnitor vremelnic. Deși Își ascunsese atâtea vreme intențiile, ei credeau că El nu va rămâne totdeauna în sărăcie și în umbră; se apropia timpul când El trebuia să-Și întemeieze Împărăția. Că ura preoților și rabinilor nu va fi niciodată biruită, că Hristos va fi lepădat de propria națiune, condamnat ca înșelător și răstignit ca răufăcător – gândurile acestea nu încăpuseră niciodată în mintea ucenicilor. Dar ceasul puterii întunericului se apropia și Isus trebuia să le dezvăluie ucenicilor lupta ce trebuia să vină. El era trist atunci când le vestea mai dinainte încercarea.

... Venise timpul să fie dat la o parte vălul care acoperea viitorul. „De atunci încolo, Isus a început să le spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească multe, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât și a treia zi să învie.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 415

În comparație cu milioanele lumii, poporul lui Dumnezeu va fi, așa cum a fost totdeauna, o turmă mică; dar, dacă cei credincioși stau pentru adevăr, așa cum a fost el descoperit în Cuvântul Său, Dumnezeu va fi scăparea lor. Ei stau sub cuprinzătorul scut al Celui Atotputernic.

Dumnezeu este totdeauna o majoritate. Când sunetul ultimei trâmbițe va pătrunde temnița celui mort și cel neprihănit va ieși afară în triumf, exclamând: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:55), stând apoi împreună cu Dumnezeu, cu Hristos, cu îngerii și cu cei loiali și credincioși din toate veacurile, copiii lui Dumnezeu vor fi o majoritate zdrobitoare.

Adevărații ucenici ai lui Hristos Îl urmează prin lupte aspre, îndurând lepădare de sine și trecând prin experiența unei dezamăgiri amare, dar aceasta îi învață vinovăția și blestemul păcatului și ei ajung să-l privească cu scârbă. Părtași ai suferințelor lui Hristos, ei sunt rânduiți să fie părtași ai slavei Sale. – *Faptele apostolilor*, p. 590

Duminică, 21 aprilie

Persecutați, dar învingători

În secolul al VI-lea, papalitatea ajunsese să fie foarte bine întemeiată. Scaunul ei de domnie a fost așezat în cetatea imperială, iar episcopul de la Roma a fost declarat capul întregii biserici. ... Atunci au început cei o mie două sute șazeci de ani de asuprire papală care au fost preziși în profețiile din Daniel și Apocalipsa (Daniel 7:25; Apocalipsa 13:5-7). Creștinii au fost obligați să aleagă fie să renunțe la integritatea lor și să accepte ceremoniile și închinarea papală, fie să-și piardă viața în celulele închisorii sau să fie trași pe roată, arși pe rug ori decapitați.

Atunci s-au împlinit cuvintele lui Isus: „Veți fi dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri; și vor omorî pe mulți dintre voi. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu” (Luca 21:16,17). Persecuția credincioșilor a început cu o furie mai mare ca oricând înainte, iar lumea a ajuns să fie un vast câmp de luptă. Timp de patru sute de ani, biserica lui Hristos și-a găsit scăparea în locuri izolate și ascunse. Așa spune profetul: „Femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile” (Apocalipsa 12:6). – *Istoria mântuirii*, p. 330

Au trecut mai mult de optsprezece secole de când apostolii se odihnesc de lucrările lor; dar istoria strădaniilor și sacrificiilor pentru Numele lui Hristos se află încă și acum printre comorile cele mai de preț ale bisericii. Această istorie, scrisă sub călăuzirea Duhului Sfânt, a fost păstrată pentru ca, prin ea, urmașii lui Hristos din fiecare veac să fie îndemnați la un mai mare zel și stăruință pentru cauza Mântuitorului. ...

Nu în propria putere își îndeplineau apostolii misiunea, ci în puterea viului Dumnezeu. Lucrarea lor nu era ușoară. Lucrarea de pionierat a bisericii creștine a fost însoțită de greutăți și necazuri amare. În lucrarea lor, ucenicii au întâlnit mereu lipsuri, defăimări și prigoană, însă ei nu și-au socotit viața ca fiindu-le scumpă și s-au bucurat că au fost chemați să sufere pentru Hristos. Nehotărârea, șovăirea în urmărirea unei ținte și slăbiciunea nu și-au găsit loc în strădaniile lor. Ei erau dispuși să cheltuiască și să se cheltuiască. Conștiința răspunderii ce stătea asupra lor le purifica și îmbogățea experiența, iar harul cerului se descoperea în biruințele pe care le dobândeau pentru Hristos. – *Faptele apostolilor*, pp. 593, 595

Noi stăm în pragul unor evenimente mari și solemne. Profetia se împlinește cu repeziciune. Domnul este la ușă. ... Chiar înaintea noastră stă o criză. Dar slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în această mare criză. Atât în viziunile date lui Isaia și Ezechiel, cât și în cele date lui Ioan, vedem cât de strâns este legat Cerul de evenimentele care au loc pe pământ și cât de mare este grija lui Dumnezeu pentru cei care sunt credincioși față de El. Lumea nu este fără conducător. Programul evenimentelor care vor veni se află în mâinile Domnului. Destinul națiunilor și grija pentru biserica Sa sunt în responsabilitatea Maiestății cerului. – *Mărturii*, vol. 5, p. 753

Luni, 22 aprilie

Lumina alungă întunericul

Toți aceia care, în acele zile rele, vor fi gata să îi servească fără teamă lui Dumnezeu așa cum le dictează conștiința vor avea nevoie de curaj, statornicie și o cunoaștere efectivă a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, căci cei care sunt credincioși lui Dumnezeu vor fi prigoniiți, intențiile lor, răstălmacite, strădaniile lor cele mai bune vor fi interpretate greșit, iar numele lor, lepădate ca fiind rele. Satana va lucra cu toată puterea lui amăgitoare pentru a influența inima și a întuneca priceperea, pentru a face ca răul să apară bine și binele rău. Cu cât va fi mai puternică și mai curată credința copiilor lui Dumnezeu și mai stăruitoare hotărârea lor de a-L asculta, cu atât mai înverșunat se va strădui Satana să stârnească împotriva lor ura acelor care, în timp ce pretind a fi neprihăniți, calcă în picioare Legea lui Dumnezeu. Se va cere cea mai temeinică încredere și hotărârea cea mai eroică, pentru a putea ține cu tărie credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. – *Faptele apostolilor*, p. 431

Satana va veni cu povestiri plăcute pentru a satisface mintea tuturor celor care nu iubesc adevărul. Cu mare mânie, el îi va acuza pe păzitorii poruncilor. Satana revendică lumea, dar există o mică grupare care se împotrivesc planurilor lui și luptă cu seriozitate pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. Satana se hotărăște să distrugă această grupă care păzește poruncile. Dar Dumnezeu este turnul lor de scăpare. El va ridica pentru ei un steag împotriva inamicului. El va fi pentru ei „ca un adăpost împotriva vântului” și „ca umbra unei stânci mari într-un pământ ars de sete” (Isaia 32:2). El le va zice: „Du-te, poporul meu, intră în odaia ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia. Căci iată, Domnul iese din locuința Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului și pământul va da pe față și nu va mai acoperi uciderile” (Isaia 26:20,21). – *That I May Know Him*, p. 355

Nimeni să nu se amăgească singur cu gândul că este un om de succes dacă nu-și păstrează integritatea conștiinței, dedicându-se pe deplin adevărului și lui Dumnezeu. Noi ar trebui să înaintăm continuu, să nu ne pierdem niciodată curajul sau speranța în lucrarea cea bună, oricare ar fi încercările pe care le întâlnim pe cale, oricât de adânc ar fi întunericul moral care ne înconjoară. Răbdarea, credința și dragostea pentru datorie sunt lecțiile pe care trebuie să le învățăm. Să ne supunem eul și să privim la Isus constituie o lucrare zilnică. Domnul nu va părăsi niciodată sufletul care se încrede în El și caută ajutorul Lui. Cununa vieții este așezată doar pe fruntea biruitorului. Atâta timp cât durează viața, fiecare are de făcut o lucrare serioasă și solemnă pentru Dumnezeu. Pe măsură ce puterea lui Satana crește și șiretlicurile lui se înmulțesc, cei care se află la conducerea turmei lui Dumnezeu trebuie să dea dovadă de iscusință, de pricepere și de o bună strategie. Noi nu avem de făcut doar o lucrare pentru propriul suflet, ci fiecare dintre noi are datoria de a-i ajuta și pe alții să câștige viața veșnică. – *Mărturii*, vol. 5, p. 70

Marți, 23 aprilie

Curajul de a lua atitudine

Am văzut că, de fiecare dată, este de datoria noastră să ascultăm de legile țării în care trăim, dacă acestea nu intră în conflict cu Legea mai înaltă, pe care Dumnezeu a rostit-o cu glas tare de pe Sinai și pe care a gravat-o apoi în piatră, cu propriul Său deget: „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu.” Cel care are Legea lui Dumnezeu scrisă în inimă va asculta mai

degrabă de Dumnezeu, decât de oameni și va prefera să nu le dea ascultare oamenilor, decât să se abată cât de puțin de la porunca lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu, care este învățat prin inspirația adevărului și condus printr-o conștiință luminată să trăiască după orice cuvânt al lui Dumnezeu, va lua Legea Sa, scrisă în inimă, ca singura autoritate pe care o poate recunoaște și de care poate consimți să asculte. Înțelepciunea și autoritatea Legii divine sunt supreme. – *Mărturii*, vol. 1, p. 361

Nu lăsa credința să ți se clatine. Luptă lupta cea bună a credinței și nădăduiește în viața cea veșnică. Lupta va fi aspră, dar luptă cu orice preț, deoarece, în Hristos Isus, făgăduințele lui Dumnezeu sunt Da și Amin. Așază-ți mâna în mâna lui Hristos! Chiar dacă sunt dificultăți de întâmpinat, îngerii care excelează în putere vor conlucra cu poporul lui Dumnezeu. Privește spre Sion și pornește pe drumul care duce către sfânta cetate! Fiecare biruitor este așteptat acolo, pentru a primi o coroană a slavei și o haină făcută în războaiele de țesut ale cerului. Chiar dacă Satana ți-ar întuneca drumul de la un capăt la altul și chiar dacă ar încerca să ascundă dinaintea ochilor tăi scara tainică ce unește pământul cu tronul lui Dumnezeu, scara pe care coboară și urcă îngerii care sunt duhuri slujitoare ale celor ce vor fi moștenitorii mântuirii, croiește-ți drumul spre cer și, pas cu pas, înaintează până la tronul Celui Infinit! – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 462

Domnul Hristos nu-i îndeamnă pe urmașii Săi să se străduiască să strălucească. El spune: „Lăsați lumina voastră să lumineze.” Dacă ați primit harul lui Dumnezeu, lumina se află în voi. Îndepărtați orice piedică și slava Domnului va fi descoperită. Lumina voastră va străluci până departe, pătrunzând întunericul și alungându-l. Nu puteți opri această lumină să strălucească în sfera voastră de influență.

Descoperirea slavei Domnului Hristos în trupul omenesc va aduce cerul atât de aproape de oameni, încât frumusețea care împodobește templul lăuntric se va vedea în fiecare suflet în care locuiește Mântuitorul. Oamenii vor fi cuceriți de slava Domnului Hristos care locuiește înăuntrul vostru. Iar valurile de mulțumire și laudă care se vor revărsa din nenumăratele suflete câștigate în felul acesta pentru Dumnezeu se vor îndrepta în cântece de slavă spre marele Dătător.

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine” (Isaia 60:1). Această solie le este adresată celor care ies în întâmpinarea Marelui. Domnul Hristos vine cu putere și mare slavă. El

vine cu slava Sa și cu slava Tatălui. El vine însoțit de toți sfinții îngeri. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 420

Miercuri, 24 aprilie

Luceafărul Reformei

În secolul al XIV-lea, în Anglia a răsărit „Luceafărul Reformei”. John Wycliffe a fost un vestitor al reformei nu numai pentru Anglia, ci și pentru toată creștinătatea. ...

... În Scripturi, el [Wycliffe] a găsit ce căutase mai înainte în zadar. Aici, el a văzut descoperirea planului de mântuire și pe Domnul Hristos, prezentat ca fiind singurul apărător al omului. El a înțeles că Roma renunțase la căile biblice în favoarea unor tradiții omenești. Wycliffe s-a dedicat în slujba lui Hristos și s-a hotărât să propovăduiască adevărurile pe care le descoperise.

Marea lucrare a vieții lui a fost traducerea Scripturilor în limba engleză. Aceasta a fost prima traducere completă care fusese realizată vreodată. Pentru că arta tipăritului încă nu era cunoscută, traducerea lui putea să fie copiată și multiplicată numai printr-o muncă istovitoare, totuși lucrarea aceasta a fost făcută, iar poporul englez a primit Biblia în propria limbă. Ca urmare, lumina Cuvântului lui Dumnezeu a început să își răspândească razele strălucitoare în mijlocul întunericului. Mâna divină pregătea calea pentru Marea Reformă. – *Istoria mântuirii*, p. 336

Valoarea agentului uman este estimată în funcție de capacitatea inimii de a-L cunoaște și a-L înțelege pe Dumnezeu. „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și ce ai auzit de la mine în fața multor martori încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos” (2 Timotei 2:1-3). Cel mai mare bine cu puțință se obține prin cunoașterea lui Dumnezeu. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Această cunoaștere constituie izvorul tainic de unde vine toată puterea. Prin exercitarea credinței, noi suntem capabili să primim și să punem în practică Cuvântul lui Dumnezeu. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 341

„Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!” (Ieremia 15:16).

... Cuvântul lui Dumnezeu a fost deschis înaintea mea în cea mai frumoasă și mai impresionantă lumină. A fost întoarsă pagină după pagină și am citit invitațiile pline de har și rugămințile stăruitoare de a căuta slava lui Dumnezeu și voia lui Dumnezeu și toate celelalte lucruri aveau să fie date pe deasupra. ... Caută mai întâi să-L cunoști pe Dumnezeu înainte de orice altceva! Cercetează Scripturile! Hrănește-te cu cuvintele lui Hristos, care sunt duh și viață, iar cunoștințele tale se vor lărgi și se vor extinde. Studiază Biblia! Nu studia filosofia conținută în multe cărți, ci studiază filosofia Cuvântului Dumnezeului celui viu. Altă literatură este de mică importanță în comparație cu aceasta. Nu îți umple mintea cu atât de multe lucruri fără valoare și nesatisfăcătoare. În Cuvântul lui Dumnezeu, este întins înaintea ta cel mai bogat ospăț. Este masa Domnului, abundentă, unde poți să mănânci și să te sature. – *That I May Know Him*, p. 201

Joi, 25 aprilie

Încurajați de speranță

În ce a constat puterea acelor care au suferit în trecut prigoana pentru Hristos? În unirea cu Dumnezeu, unirea cu Duhul Sfânt, unirea cu Hristos. Ocară și prigoana i-au despărțit pe mulți de prietenii pământești, dar niciodată de iubirea lui Hristos. Niciodată sufletul încercat de furtună nu este mai iubit de Mântuitorul decât atunci când suferă ocară pentru adevăr. „Eu îl voi iubi”, spunea Hristos, „și Mă voi arăta lui” (Ioan 14:21).

Când, din cauza adevărului, credinciosul stă înaintea tribunalului pământesc, Hristos stă alături de el. Când este închis între zidurile temniței, Hristos i Se arată și îi mângâie inima cu iubirea Sa. Când el suferă moartea pentru Hristos, Mântuitorul îi spune: Ei pot ucide trupul, dar nu pot vătăma sufletul. „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare” (Ioan 16:33; Isaia 41:10). – *Faptele apostolilor*, p. 85

Întreaga Biblie este o descoperire a lui Hristos.

Scripturile trebuie primite ca fiind cuvântul lui Dumnezeu pentru noi, nu doar scris, ci și vorbit. Când cei în necaz I-au cerut Domnului Hristos ajutorul, El nu a dat un răspuns doar pentru cei de atunci, ci pentru toți aceia care, de-a lungul veacurilor, aveau să aibă aceleași nevoi și aceeași credință. Când El i-a spus paralticului: „Îndrăznește, fiule, păcatele îți sunt iertate” (Matei 9:2) și femeii din Capernaum: „Îndrăznește, fiică,

credința ta te-a mântuit. Du-te în pace” (Luca 8:48), de fapt, El le-a vorbit și altor nefericiți împovărați de păcat, care aveau să caute ajutor la El.

Așa este cu toate promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu. Prin ele, El ni Se adresează în mod individual, vorbindu-ne atât de direct, ca și cum I-am putea auzi vocea. Chiar prin aceste promisiuni, Hristos ne transmite harul și puterea Sa. Ele sunt frunze din pomul vieții, „pentru vindecarea neamurilor” (Apocalipsa 22:2). Primite și asimilate, ele trebuie să fie tărie de caracter, inspirație și sprijin în viață. Nimic altceva nu poate avea o asemenea putere de vindecare. Nimic, în afară de acestea, nu poate da curajul și credința care umplu întreaga făptură cu energie vitală. – *Divina vindecare*, p. 122

Înțeleg că trebuie să lupt în fiecare zi lupta bună a credinței. Trebuie să-mi exercit toată credința și să nu mă bazez pe sentimente; trebuie să mă comport ca și cum aș ști că Domnul m-a auzit și îmi va răspunde și mă va binecuvânta. Credința nu este o stare de exaltare, un sentiment înaripat de fericire, ci ea înseamnă pur și simplu să-L crezi pe Dumnezeu pe cuvânt – să crezi că El Își va împlini promisiunile pentru că a spus că va face acest lucru.

Speră în Dumnezeu, încrede-te în El și odihnește-te în făgăduințele Lui, indiferent dacă te simți fericit sau nu! O emoție bună nu este o dovadă că ești un copil al lui Dumnezeu, dar nici sentimentele de tulburare și de nedumerire nu sunt o dovadă că nu ești un copil al lui Dumnezeu. Vino la Scripturi și crede-L cu maturitate pe Dumnezeu pe cuvânt! Îndeplinește condițiile și crede că El te va primi ca pe copilul Său. Nu fii necredincios, ci credincios! – *Our High Calling*, p. 119

Vineri, 26 aprilie

Studiu suplimentar

Slujitorii Evangheliei, „Un timp de încredere și privilegii”, p. 267; *Hristos, Lumina lumii*, din cap. „Criza din Galileea”, pp. 385, 386.

Credință, în ciuda tuturor obstacolelor

Sabat după-amiază, 27 aprilie

În cursul secolelor de prigoană, de luptă și întuneric, Dumnezeu Și-a susținut biserica. Niciun nor nu s-a abătut asupra ei fără ca El să n-o fi pregătit; nicio putere prigonitoare nu s-a ridicat împotriva lucrării Sale, fără ca El să nu fi prevăzut acest lucru. Totul s-a întâmplat după cum a profetizat El. El nu Și-a lăsat biserica în părăsire, ci, prin declarații profetice, a arătat ce avea să se întâmple și ceea ce Duhul Său i-a inspirat pe profeți să profetizeze aceea s-a și întâmplat. Toate planurile Sale vor fi împlinite. Legea Sa este legată de tronul Său și nicio putere a răului nu o poate nimici. Adevărul este inspirat și păzit de Dumnezeu și va triumfa împotriva oricărei împotriviri. – *Faptele apostolilor*, p. 11

Dumnezeu cheamă bărbați și femei care să aibă stabilitate, care să aibă scopuri hotărâte, oameni pe care să te poți baza în vreme de pericol și de încercare, care sunt la fel de ferm înrădăcinați și întemeiați în adevăr cum sunt dealurile cele veșnice, oameni care nu se lasă manipulați ca să o ia la dreapta sau la stânga, ci merg drept înainte și sunt găsiți întotdeauna de partea cea bună. ...

Ca să fim desăvârșiți din punct de vedere spiritual, noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu, să ne așezăm într-o mai strânsă legătură cu cerul, să aplicăm principiile Legii în cele mai mărunte aspecte ale vieții de zi cu zi. – *Mărturii*, vol. 4, p. 75

Reformatorii nu distrug. Ei nu caută niciodată să-i ruineze pe cei care nu sunt în armonie cu planurile lor și care nu se aseamănă cu ei. Reformatorii trebuie să avanseze, nu să dea înapoi. Ei trebuie să fie fermi, hotărâți și neșovăielnici, dar fermitatea lor nu trebuie să degenereze într-un spirit dominator. Dumnezeu dorește ca toți aceia care Îi slujesc

să fie neclintii ca stânca atunci când este vorba de principii, dar blânzi și smeriți cu inima cum a fost Hristos. Atunci, rămânând în Hristos, ei pot face lucrarea pe care ar face-o El, dacă ar fi în locul lor. Un spirit aspru, acuzator, nu este esențial pentru eroism în reformele pentru acest timp. Toate metodele egoiste folosite în slujba lui Dumnezeu sunt o urâciune în ochii Lui. – *Mărturii*, vol. 6, p. 151

Nu trebuie să ne întrebăm dacă suntem apreciați sau neapreciați. Noi nu avem nimic de a face cu aceasta. Uită-te la felul în care a lucrat Hristos. ...

Ia Cuvântul! Trăiește Cuvântul! Predică Cuvântul, așa cum ai făcut și în trecut! Domnul Isus ți-a dat făgăduința prezenței Sale. Crede-o, prețuiește-o! Nu este treaba mea sau a ta să măsurăm aprecierea arătată pentru tăgăduirea de sine și sacrificiul de sine făcute.

Lucrarea de reformă va cere toată credința, lacrimile și rugăciunile care pot fi suportate de mintea omului. Misiunea noastră este să ridicăm crucea și să o purtăm mergând pe urmele lui Isus, năzuind mereu să avem același spirit care L-a determinat pe Isus să dorească botezul care anticipa suferința Sa pe cruce. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 49 (10 februarie)

Duminică, 28 aprilie

Numai Cuvântul lui Dumnezeu

Când Ștefan, nobil și iscusit în vorbire, a fost omorât cu pietre din porunca Sinedriului, n-a fost nicio pierdere pentru cauza Evangheliei. Lumina din ceruri care strălucea pe fața sa și mila dumnezeiască, dovedită în ultimele sale cuvinte de rugă, au fost ca o săgeată ascuțită a convingerii pentru Saul, fanaticul membru al Sinedriului, care stătea alături. Mai târziu, prigonitorul fariseu, a devenit un vas ales să poarte Numele lui Hristos înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel. ... Prin eforturile lui Satana de a o nimici, „sămânța care nu putrezește”, a Cuvântului „care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1:23), este semănată în inimile oamenilor; prin defăimarea și prigonirea copiilor Săi, Numele lui Hristos este mărit și suflete sunt mântuite. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 33

Marele principiu apărât de acești reformatori – același care fusese susținut de valdenzi, de Wycliffe, de Jan Hus, de Luther, de Zwingli și de toți aceia care s-au unit cu ei – era autoritatea infailibilă a Sfințelor Scripturi ca regulă de credință și viață. Ei respingeau dreptul papilor,

conciliilor, părinților bisericești și regilor de a stăpâni conștiința în materie de religie. Biblia era autoritatea lor și ei verificau toate doctrinele și toate pretențiile altora prin învățătura ei. Credința în Dumnezeu și în Cuvântul Său i-a susținut pe acești oameni sfinți atunci când își dădeau viața pe rug. „Fiți curajoși”, striga Latimer către tovarășii lui de rug, atunci când flăcările erau gata să aducă la tăcere glasul lor, „prin harul lui Dumnezeu, noi vom aprinde astăzi în Anglia o lumină care nu va putea fi stinsă niciodată”. — (Works of Hugh Latimer, 1:8.) — *Tragedia veacurilor*, p. 249

Cu toții avem nevoie de un ghid prin numeroasele locuri strâmte ale vieții, la fel de mult cât are nevoie marinarul de un pilot când întâlnește o barieră de nisip sau când navighează în susul râului care trece prin locuri stâncoase.

Marinarul care are o hartă și o busolă, și totuși neglijează să le folosească, este responsabil pentru că pune în pericol viața celor aflați la bordul navei sale. Nava poate fi pierdută din cauza neglijenței lui. Noi avem un ghid, Cuvântul lui Dumnezeu, și, dacă pierdem drumul spre cer, suntem de neiertat, deoarece că ni s-au dat îndrumări clare.

Biblia prezintă un standard perfect de caracter, ea este un ghid infailibil în toate circumstanțele, chiar până la sfârșitul călătoriei vieții. — *My Life Today*, p. 25

Domnul Hristos spune despre Scripturile Vechiului Testament, și cu atât mai mult este valabil acest lucru pentru cele ale Noului Testament, că „ele mărturisesc despre Mine”, Răscumpărătorul, Cel spre care sunt îndreptate toate speranțele noastre de viață veșnică (Ioan 5:39). Da, întreaga Biblie ne vorbește despre Hristos. De la primul raport cu privire la creațiune: căci „nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”, și până la făgăduința cea mai de pe urmă: „Iată Eu vin curând”, noi citim despre lucrările Sale și ascultăm vocea Sa (Ioan 1:3; Apocalipsa 22:12). Dacă dorești să Îl cunoști mai bine pe Mântuitorul, studiază Sfintele Scripturi.

Umple-ți inima cu Cuvântul lui Dumnezeu! El este apa vie care stinge setea ta arzătoare. El este pâinea vie venită din cer. — *Calea către Hristos*, p. 88

Luni, 29 aprilie

Transmiterea Cuvântului lui Dumnezeu

Semănarea seminței Evangheliei nu va avea succes decât atunci când semințele sunt trezite la viață de roua cerului. După înălțarea lui Hristos

la cer, înainte ca vreo carte a Noului Testament să fi fost scrisă, înainte ca vreo predică de vestire a Evangheliei să se fi rostit, Duhul Sfânt a venit asupra apostolilor plecați în rugăciune. După aceea, vrăjmașii lor au spus: „Ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră” (Faptele 5:28). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 671

Mare este în ceruri răsplata acelor care sunt martori pentru Hristos, prin persecuții și defăimări. În timp ce oamenii caută bunurile pământești, Isus le îndreaptă atenția spre răsplata cerească. Dar El nu spune că toată răsplata aceasta va fi doar în viața viitoare, ea începe aici. Domnul i S-a arătat lui Avraam în vremea de demult și i-a zis: „Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare” (Geneza 15:1). Aceasta este răsplata tuturor acelor care Îl urmează pe Isus Hristos. Să ajungi în armonie cu Iehova Emanuel, Acela „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”, „în El locuiește ... toată plinătatea dumnezeirii” (Coloseni 2:3), să-L cunoști, să-L ai în inima ta, atunci când ea se deschide tot mai mult ca să primească însușirile Sale, să cunoască iubirea și puterea Sa, să aibă bogățiile de nepătruns ale lui Hristos, să înțeleagă tot mai mult „care sunt lărgimea, adâncimea și înălțimea și ... dragostea lui Hristos, care întrec orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea dumnezeirii” (Efeseni 3:18,19), „aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care vine de la Mine, zice Domnul” (Isaia 54:17). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 34

„În templul lui Iehova”, spunea el [Tyndale], „psalmii se cântau în limba lui Israel; și Evanghelia să nu se predice în limba Angliei printre noi? Ar trebui oare ca biserica să aibă mai puțină lumină la amiază decât în zori? Creștinii trebuie să citească Noul Testament în limba maternă.” ...

Persecutat și alungat din locurile natale, a plecat la Londra, unde și-a continuat un timp lucrările netulburat. Dar violența papală l-a obligat să fugă din nou. Toată Anglia părea închisă pentru el, așa că s-a hotărât să caute adăpost în Germania. Aici a început să tipărească Noul Testament în limba engleză. De două ori i-a fost oprită lucrarea, dar, atunci când i se interzicea tipărirea într-un oraș, pleca în altul. În cele din urmă, s-a dus la Worms, unde, cu câțiva ani mai înainte, Luther apăraseră Evanghelia înaintea Dietei. În acel oraș vechi, se găseau mulți prieteni ai Reformei și Tyndale și-a continuat acolo lucrarea fără piedici. Trei mii de exemplare ale Noului Testament au fost în curând terminate și chiar în același an a apărut o nouă ediție.

El și-a continuat lucrările cu o neobosită perseverență și seriozitate. Cu toate că autoritățile engleze își păzeau porturile cu cea mai strictă vigilență, Cuvântul lui Dumnezeu a ajuns pe diverse căi tainice la Londra, de unde era răspândit în toată țara. Adepții papalității au încercat în zadar să înăbușe adevărul. – *Tragedia veacurilor*, pp. 246, 247

Marți, 30 aprilie

Luminați de Duhul

Cel care studiază Biblia trebuie să fie învățat să o abordeze în spiritul unuia care vrea să învețe. Avem datoria de a-i cerceta paginile, nu căutând dovezi care să ne susțină părerile, ci în scopul de a afla ce spune Dumnezeu.

O adevărată cunoaștere a Bibliei nu poate fi dobândită decât cu ajutorul aceluiași Duh prin care a fost dat Cuvântul. Iar pentru a câștiga această cunoaștere trebuie să trăim conform ei. Avem datoria de a ne supune tuturor lucrurilor pe care le poruncește Cuvântul lui Dumnezeu. Putem pretinde tot ce ne promite. Viața pe care o prescrie este viața pe care trebuie s-o trăim prin puterea ei. Biblia poate fi studiată în mod eficient numai când este abordată în acest fel. – *Educație*, p. 189

Dumnezeu a încredințat scrierea Cuvântului Său inspirat unor oameni limitați. Cuvântul acesta, organizat sub forma unor cărți, Vechiul și Noul Testament, este un ghid lăsat moștenire lumii căzute, pentru ca, prin studierea și respectarea îndrumărilor lui, niciun suflet să nu se rătăcească pe calea spre cer.

Aceia care se gândesc să clarifice presupusele dificultăți din Scriptură, evaluând prin regulile lor limitate ce anume este inspirat și ce nu este inspirat, ar face mai bine să-și acopere fața, așa cum a făcut Ilie când i-a vorbit susurul blând și subțire, pentru că se află în prezența lui Dumnezeu și a sfinților îngeri care le-au transmis oamenilor lumina și cunoașterea de-a lungul veacurilor, spunându-le ce să facă și ce să nu facă și descoperindu-le evenimente de o importanță cutremurătoare, care le-au călăuzit pașii de la o piatră de hotar la alta, prin simboluri, semne și ilustrații. ...

... Fraților, nicio minte sau mână să nu se angajeze în criticarea Bibliei. Satana este încântat dacă faceți lucrarea aceasta, dar nu este lucrarea pe care Domnul v-a arătat că trebuie să o faceți.

Oamenii ar trebui să-L lase pe Dumnezeu să Se îngrijească de Cartea Sa, de scrierile Sale pline de viață, așa cum S-a îngrijit de-a lungul veacurilor. – *Solii alese*, cartea 1, pp. 16, 17

Predicarea Cuvântului nu va fi de niciun folos fără prezența continuă a Duhului Sfânt și fără ajutorul Său neîncetat. Acesta este singurul Învățător capabil al adevărului dumnezeiesc. Adevărul va trezi conștiința și va transforma viața numai atunci când este însoțit în inimă de Duhul. Poate că cineva este în stare să prezinte litera Cuvântului lui Dumnezeu, poate că are cunoștință de toate poruncile și făgăduințele lui, dar, dacă Duhul Sfânt nu sădește adevărul în inimă, niciun suflet nu va cădea pe Stâncă, să se zdrobească. Fără conlucrarea Duhului lui Dumnezeu, învățătura, oricât de multă, și avantajele, oricât de strălucite, nu fac din om un canal de lumină. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 671

Miercuri, 1 mai

Numai prin Hristos, numai prin har

În Grădina Ghetsimani, Hristos a suferit în locul omului, iar firea umană a Fiului lui Dumnezeu s-a clătinat sub groaza cumplită a vinovăției păcatului, până când, de pe buzele Sale palide și tremurătoare a ieșit strigătul chinuitor: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta”, dar, dacă nu există altă cale pentru mântuirea omului căzut, „totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.” Natura umană ar fi murit atunci și acolo sub oroarea simțului păcatului, dacă un înger din cer nu L-ar fi întărit să suporte agonia.

Puterea care a impus pedeapsa retributivă asupra înlocuitorului și garantului omului, a fost puterea care L-a susținut și L-a întărit pe Acela care suferea sub imensa greutate a mâniei care ar fi trebuit să cadă asupra unei lumi păcătoase. Hristos a suferit moartea care era sentința rostită asupra călcătorilor Legii lui Dumnezeu. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1103

Darul lui Dumnezeu este viața veșnică. Domnul dorește ca toți cei care primesc harul Său să se încreadă cu totul în El. El ne cheamă să exercităm o credință curată și simplă, să avem încredere în El fără să ne întrebăm ce răsplată vom primi. Trebuie să lucrăm din inimă în serviciul Său, arătând că avem încredere perfectă că El va judeca drept.

În relatarea scenei judecății, când răsplata este dată celor drepti și este rostită sentința asupra celor răi, dreptii sunt reprezentați ca întrebându-se ce au făcut ei pentru a primi o astfel de răsplată. Dar ei au prețuit o credință constantă în Hristos.

Ei au fost umpluți cu Duhul Său și, fără vreun efort conștient, au îndeplinit pentru Hristos, în persoana sfinților Săi, acele servicii care aduc

o răsplată sigură. Dar ei nu au lucrat în felul acesta ca să primească o răsplată. Ei au considerat ca fiind cea mai mare onoare să li se permită să lucreze așa cum a lucrat Hristos. Tot ce au făcut ei a fost făcut din dragoste față de Hristos și față de semenii lor, iar Acela care S-a identificat cu umanitatea suferindă a considerat aceste fapte de compasiune și iubire ca și cum ar fi fost făcute pentru El Însuși. – *Lift Him Up*, p. 343

Prin haina de nuntă din parabolă este reprezentat caracterul curat și fără pată pe care îl vor avea adevărații urmași ai Domnului Hristos. Bisericii îi este dat „să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat” și să fie „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta”. Sfânta Scriptură spune că inul subțire reprezintă „faptele neprihănite ale sfinților”. Tuturor celor care Îl acceptă prin credință pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal le este dată neprihănirea Sa, le este atribuit caracterul Său fără pată. ... Fiecare suflet credincios va fi îmbrăcat de Domnul Hristos cu haina neprihănirii Sale. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 311

Joi, 2 mai

Ascultarea, rodul credinței

Pentru că Legea Domnului este desăvârșită și, de aceea, neschimbătoare, este cu neputință ca oamenii păcătoși să facă față măsurii cerințelor ei prin ei înșiși. Acesta este motivul pentru care Hristos a venit ca Răscumpărător al nostru. Misiunea Sa era ca, făcându-i pe oameni părtași naturii divine, să-i aducă în armonie cu principiile Legii cerului. Când ne lăsăm de păcate și Îl primim pe Hristos ca Mântuitor personal, Legea este înălțată. Apostolul Pavel întreabă: „Prin credință, desființăm noi Legea? Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3:31).

Făgăduința noului legământ este: „Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor” (Evrei 10:16). În timp ce sistemul jertfelor, care arăta spre Hristos ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, avea să se termine la moartea Sa, principiile dreptății cuprinse în Decalog sunt tot așa de neschimbătoare ca și tronul cel veșnic. Nici o singură poruncă n-a fost desființată, n-a fost schimbată nici măcar o iotă sau frântură de literă. Principiile care i-au fost aduse la cunoștință omului în Paradis, ca fiind marea Lege a vieții, vor exista neschimbate în Paradisul restatornicit. Atunci când Edenul va înflori iarăși pe pământ, Legea iubirii lui Dumnezeu va fi ascultată de toți cei de sub soare. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 50

Puritatea și sfințenia vieții lui Isus, așa cum sunt prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu, au mai multă putere de a reface și transforma caracterul decât toate eforturile depuse pentru a descrie păcatele și crimele oamenilor și urmările lor sigure. O privire neclintită către Mântuitorul înălțat pe cruce va face mai mult pentru a curăța mintea și inima de orice întinare decât toate explicațiile științifice date de limba cea mai prețioasă.

În fața crucii, păcătosul vede neasemănarea lui în caracter cu Hristos. El vede consecințele teribile ale păcatului; el urăște păcatul pe care l-a practicat și se prinde de Isus prin credință vie. El și-a judecat starea sa de întinare în lumina prezenței lui Dumnezeu și a inteligențelor cerești. El a măsurat-o după standardul crucii. El a cântărit-o în balanța sanctuarului. Puritatea lui Hristos i-a descoperit propria sa necurăție în culorile ei odioase. El se întoarce de la păcatul său îngrozitor, privește la Isus și trăiește. – *Lift Him Up*, p. 297

Unii par să creadă că trebuie să fie puși la probă, că trebuie să-și dovedească Domnului că s-au schimbat înainte de a putea să-I ceară binecuvântările Sale. Dar să ceară chiar acum binecuvântările lui Dumnezeu! Ei trebuie să aibă harul Său, Spiritul lui Hristos, care să-i ajute în neputința lor; dacă nu, ei nu vor rezista răului. Domnul dorește ca noi să venim la El așa cum suntem, păcătoși, neputincioși, simțind că depindem de El. Să venim la El cu toată slăbiciunea noastră, cu toată nechibzuința și păcătoșenia noastră și să cădem în pocăință la picioarele Sale. Este meritul slavei Sale acela că ne cuprinde în brațele iubirii Sale, ne leagă rănilor și ne curățește de orice întinăciune.

... Nimeni nu este atât de păcătos, încât să nu găsească putere, curăție și neprihănire în Hristos, care a murit pentru el. Domnul așteaptă să-l dezbrace de hainele pătate și mânjite de păcat și să-l îmbrace cu hainele neprihănirii. El nu dorește ca cel păcătos să moară, ci să trăiască. – *Calea către Hristos*, p. 52

Vineri, 3 mai

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Legea înveselește inima și luminează ochii”, p. 45 (8 februarie).

Cei doi martori

Sabat după-amiază, 4 mai

Ca ziditorii acestor case de pe stâncă, zicea Isus, este și acela care va primi cuvintele Sale și își va face din ele temelia caracterului și a vieții. Cu veacuri mai înainte, profetul Isaia scrisese: „Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac” (Isaia 40:8). Și Petru, la multă vreme după rostitrea Predicii de pe Munte, citând aceste cuvinte ale profetului Isaia, zicea: „Acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie” (1 Petru 1:25). Cuvântul lui Dumnezeu este singurul lucru dăinuitoare pe care-l cunoaște lumea aceasta. El este temelia cea sigură. „Cerurile și pământul vor trece”, zicea Domnul, „dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24:35).

Marile principii ale Legii, izvorâte din însăși natura lui Dumnezeu, sunt cuprinse în cuvintele Domnului Hristos în Predica de pe Munte. Oricine clădește pe ele, clădește pe Hristos, Stâncă Veacurilor. Primind Cuvântul, Îl primim pe Hristos. Și numai aceia care primesc astfel cuvintele Sale, clădesc pe El. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este în Isus Hristos” (1 Corinteni 3:11). „Nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele 4:12). Hristos, Cuvântul, descoperirea lui Dumnezeu – manifestarea caracterului Său, a Legii Sale, a iubirii Sale, a vieții Sale – este singura temelie pe care putem clădi un caracter durabil. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 148

Avem nevoie să studiem împlinirea scopului lui Dumnezeu în istoria națiunilor și în descoperirile privitoare la lucrurile care se vor întâmpla, aceasta pentru a putea evalua la adevărata lor valoare lucrurile văzute și cele nevăzute, pentru a putea învăța care este adevăratul țel al vieții și pentru ca privind lucrurile vremelnice în lumina veșniciei să le putem găsi utilizarea cea mai nobilă și cea cu adevărat potrivită lor. ...

Ziua aceasta este chiar înaintea noastră. Pentru lecțiile care trebuie să fie învățate, pentru lucrarea care trebuie înfăptuită, pentru caracterul pe care să ni-l desăvârșim, timpul rămas este foarte scurt.

„Iată, casa lui Israel zice: «Vedeniile pe care le are el nu sunt aproape să se împlinească și prorocește pentru vremuri depărtate!» De aceea, spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Nu va mai fi zăbavă în împlinirea cuvintelor Mele, ci cuvântul pe care-l voi rosti se va împlini», zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 12:27,28). – *Educație*, p. 184

Cei care studiază Biblia cu inima deschisă, pentru a primi lumină de la Duhul Sfânt, nu vor rămâne în întuneric în ce privește semnificația cuvintelor lui Dumnezeu. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui”, spunea Domnul Hristos, „va ajunge să cunoască dacă învățătura aceasta este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:17). Toți cei care vor cere de la Hristos o cunoaștere mai clară a adevărului o vor primi. El le va dezvălui tainele Împărăției cerurilor. Cel care dorește din toată inima să cunoască adevărul va înțelege întotdeauna aceste taine. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 35

Duminică, 5 mai

Doi martori

Când a dorit să le descopere ucenicilor adevărul cu privire la învierea Sa, Domnul Hristos „a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit în toate Scripturile ce era cu privire la El” (Luca 24:27). Dar lumina care strălucește în noua descoperire a adevărului le glorifică pe cele vechi. Acela care respinge sau neglijează adevărul nou, de fapt, nu le deține nici pe cele vechi. Pentru el, adevărul își pierde puterea vitală și devine o formă lipsită de viață. ...

Mulți ... lasă la o parte Scripturile Vechiului Testament, despre care Domnul Hristos declara: „Tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). Prin respingerea Vechiului Testament, în realitate, ei resping și Noul Testament, pentru că ambele sunt părți ale unui întreg indivizibil. Niciun om nu poate prezenta corect Legea lui Dumnezeu fără să prezinte și Evanghelia și nu poate prezenta Evanghelia fără să prezinte și Legea. Legea este întruparea Evangheliei, iar Evanghelia este dezvăluirea Legii. Legea este rădăcina, iar Evanghelia este floarea plăcut mirositoare și fructul pe care îl poartă.

Vechiul Testament răspândește lumină asupra Noului Testament, iar Noul Testament asupra Vechiului. Fiecare este o descoperire a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Amândouă înfățișează adevăruri care îi vor dezvălui cercetătorului perseverent semnificații profunde. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 127, 128

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică.” Fiecare concepție cu privire la adevăr, pe care o adoptă poporul nostru, va fi criticată de oamenii cei mai inteligenți. Oamenii din cele mai înalte poziții ale lumii vor fi aduși în contact cu adevărul și, de aceea, fiecare concepție pe care o adoptăm va fi examinată critic și verificată cu Scriptura. În prezent, noi părem a fi neobservați, dar nu va fi întotdeauna așa. Au loc evenimente care ne vor scoate în față și, dacă teoriile adevărului pe care le susținem noi pot fi desființate de istorici sau de mai-marii lumii, lucrul acesta se va face.

Fiecare dintre noi trebuie să cunoască personal adevărul și să fie pregătit să explice nădejdea noastră cu blândețe și cu temere, nu cu mândrie, aroganță și mulțumire de sine, ci în spiritul lui Hristos. Ne apropiem de timpul când fiecare dintre noi va trebui să stea singur în apărarea credinței noastre. Ideile religioase greșite se înmulțesc și se împletesc cu adevărul, având o influență satanică asupra oamenilor. Abia dacă a mai rămas vreo învățătură a Bibliei care să nu fi fost combătută. – *Evanghelizare*, p. 69

Duhul Sfânt este alături de adevăratul cercetător al Cuvântului lui Dumnezeu, făcându-l în stare să descopere nestematele ascunse ale adevărului. El primește iluminarea divină care îi întipărește adevărul în minte cu o semnificație nouă și proaspătă. Este umplut de o bucurie pe care nu a mai simțit-o până atunci. Pacea lui Dumnezeu se odihnește peste el. Valoarea adevărului este înțeleasă altfel decât până atunci. O lumină divină strălucește asupra Cuvântului făcând să apară ca și cum fiecare literă ar fi îmbrăcată în aur. Dumnezeu Însuși îi vorbește inimii, iar Cuvântul Său devine duh și viață. – *Asemenea lui Hristos*, p. 128 (24 aprilie)

Luni, 6 mai

Perioadele profetice

Istoria națiunilor ne vorbește astăzi. Fiecărei națiuni și fiecărui om, Dumnezeu le-a desemnat un loc în marele Său plan. Astăzi, indivizi și popoare sunt cântăriți cu balanța din mâna Acelui care nu face nicio greșeală. Fiecare își hotărăște soarta prin propria alegere, iar Dumnezeu dirijează totul pentru împlinirea planurilor Sale.

Prorociile pe care le-a dat Marele Eu Sunt în Cuvântul Său, unind o verigă cu alta în lanțul evenimentelor, de la veșnicia trecută la veșnicia viitorului, ne spun unde ne găsim astăzi în desfășurarea veacurilor și ce se poate aștepta în timpul care vine. Tot ce a prevestit prorocia că se va împlini, până în vremea de astăzi, a fost înregistrat pe paginile istoriei și putem fi siguri că tot ce trebuie să vină se va împlini la vreme. ...

Biblia și numai Biblia ne dă o viziune corectă asupra acestor lucruri. Aici sunt descoperite scenele marelui final al istoriei lumii noastre, evenimentele care își aruncă deja umbrele înainte, sunetul apropierei lor făcând pământul să tremure, iar inimile oamenilor să se topească de groază. – *Profeți și regi*, pp. 536, 537

... Profețiile lui Daniel și Ioan să fie cercetate cu atenție.

Unii dintre cei care se află încă în viață au primit o mare lumină de la Dumnezeu când au cercetat cărțile lui Daniel și Ioan și au pășit pe terenul unde profețiile speciale erau în curs de împlinire, în ordinea lor. Ei le-au vestit oamenilor solia pentru acel timp. Adevărul a strălucit la fel de clar ca soarele de la miezul zilei. Evenimentele istorice care arată împlinirea directă a profeției le-au fost prezentate oamenilor, iar profeția a fost înțeleasă ca o schiță simbolică a evenimentelor care conduc până la încheierea istoriei acestui pământ. Evenimentele care au legătură cu lucrarea omului fărădelegii sunt ultimele aspecte din istoria acestui pământ, descoperite cu claritate. Oamenii au acum de vestit o solie deosebită pentru lume, și anume solia îngerului al treilea. – *Solii alese*, cartea 2, p. 102

Înlocuirea poruncilor lui Dumnezeu cu precepte omenești n-a încetat. ... Oamenii se agață de tradițiile lor, onorează obiceiurile și cultivă ura împotriva acelor care caută să le arate greșeala. Astăzi, când suntem invitați să atragem atenția asupra poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, vedem aceeași vrăjmășie care s-a dat pe față și în zilele lui Hristos. ...

... Toți aceia care primesc autoritatea omenească, obiceiurile bisericii sau tradițiile părinților să ia aminte la avertizarea cuprinsă în cuvintele lui Hristos: „Degeaba Mă cinstesc ei dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești”. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 398

Mărti, 7 mai

Cei doi martori sunt uciși

Războiul împotriva Bibliei, purtat atât de multe veacuri în Franța, a culminat cu scenele Revoluției. Acea răbufnire teribilă n-a fost decât urmarea firească a prigonirii pe care Roma a dus-o împotriva Scripturilor. Aceasta a prezentat cea mai izbitoare ilustrare la care lumea a fost martoră vreodată, cu privire la efectele modului de a lucra al papalității – o ilustrare a urmărilor către care, timp de peste o mie de ani, s-au îndreptat învățăturile bisericii Romei.

Reprimarea Scripturilor în timpul perioadei de supremație papală a fost prevestită de profeți, iar cartea Apocalipsei arată și urmările teribile care aveau să vină, îndeosebi peste Franța, din partea stăpânirii „omului fărădelegii”. – *Tragedia veacurilor*, pp. 265, 266

[Acest eveniment a avut loc în timpul vizitei lui Ellen White la Nîmes, Franța, unde l-a ajutat pe D.T. Bourdeau să vorbească la adunările evanghelice în cort.]

În acea după-amiază [2 noiembrie], l-am însoțit [pe fratele Bourdeau] la Catedrală [în Valence, Franța] și am văzut acolo bustul papei Pius al VI-lea, cel despre care a vorbit profeția, care a fost dus în captivitate și a murit în captivitate. Aici a fost cel arătat în istorie, care a primit rana de moarte. Inima lui este închisă în monumentul de marmură de sub locul unde se află bustul. Am avut mai degrabă un simțământ de solemnitate privind monumentul acestui om arătat de profeție. – *Manuscript Releases*, vol. 8, p. 354

Aceleași dificultăți care au fost inventate pentru a împiedica restaurarea și zidirea, lucrarea lui Dumnezeu, munții de greutate care se profilau în calea lui Zorobabel, vor fi întâmpinate de toți cei care astăzi sunt loiali lui Dumnezeu și lucrării Sale. Multe invenții umane sunt folosite pentru a realiza planuri după mintea și voința unor oameni cu care Dumnezeu nu lucrează. Dar nici cuvintele lăudăroase și nici mulțimea de ceremonii nu arată că Domnul lucrează cu poporul Său. Nu puterea asumată de om decide aici. Cei care se opun lucrării Domnului o pot împiedica o vreme, dar același Duh care a călăuzit lucrarea Domnului de-a lungul vremii o va călăuzi astăzi. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.” – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1179

Suntem angajați într-o luptă puternică, iar aceasta va fi tot mai strânsă și mai hotărâtă, pe măsură ce ne apropiem de conflictul final. Avem un vrăjmaș care nu doarme și care lucrează continuu asupra minții oamenilor care nu au avut o experiență personală în cunoașterea învățăturilor poporului lui Dumnezeu din ultimii cincizeci de ani. Unii vor lua adevărul care se aplică timpului lor și îl vor aplica pentru viitor. Evenimente aflate în cursul profeției care și-au avut împlinirea în trecut sunt considerate ca urmând să aibă loc în viitor și, prin aceste teorii, credința unora este subminată. – *Solii alese*, cartea 2, p. 102

Miercuri, 8 mai

Învierea celor doi martori

Cu privire la cei doi martori, profetul declară mai departe: „Și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: «Suiți-vă aici!» Și s-au suit într-un nor spre cer, iar vrăjmașii lor i-au văzut” (Apocalipsa 11:12). Cu toate că Franța s-a războit cu cei doi martori ai lui Dumnezeu, ei au fost onorați ca niciodată mai înainte. În anul 1804, a fost organizată Societatea Biblică pentru Anglia și Străinătate. Aceasta a fost urmată de organizații asemănătoare, cu nenumărate ramuri pe continentul european. În anul 1816, a fost întemeiată Societatea Biblică Americană. Când a fost organizată Societatea Britanică, Biblia fusese tipărită și răspândită în 50 de limbi. De atunci a fost tradusă în mai multe sute de limbi și dialecte. – *Tragedia veacurilor*, p. 287

Timp de cincizeci de ani, până în anul 1792, se dăduse puțină atenție misiunilor străine. Nu fusese înființată nicio nouă societate și existau doar câteva biserici care făceau eforturi pentru răspândirea creștinismului în țările păgâne. Dar, spre încheierea secolului al XVIII-lea, s-a produs o mare schimbare. Oamenii nu s-au mai mulțumit cu rezultatele raționalismului și și-au dat seama de nevoia descoperirii divine și a unei religii practice. De la această dată, lucrarea misiunilor străine a ajuns la o dezvoltare fără precedent.

Progresele tiparului au dat un mare avânt lucrării de răspândire a Bibliei. Mijloacele crescânde de comunicare dintre diferitele țări, dărâmarea vechilor bariere ale prejudecăților și exclusivismului național împreună cu pierderea puterii pământești de către pontiful Romei au deschis calea pentru intrarea Cuvântului lui Dumnezeu. Timp de câțiva ani, Biblia a fost vândută fără vreo restricție pe străzile Romei și a fost dusă în toate părțile locuite ale globului. – *Tragedia veacurilor*, pp. 287, 288

Marele plan de mântuire are ca rezultat readucerea lumii în grația lui Dumnezeu. Tot ce a fost pierdut prin păcat va fi restaurat. Nu numai omul, ci și pământul va fi răscumpărat, pentru a fi locuința veșnică a celor ascultători. Timp de șase mii de ani, Satana s-a luptat să-și mențină stăpânirea pe pământ. Acum, planul de la început al lui Dumnezeu privind crearea lui va fi împlinit. „Dar sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie” (Daniel 7:18).

„De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie Numele Domnului lăudat” (Psalmii 113: 3). „În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și

Numele Lui va fi singurul Nume. Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul” (Zaharia 14:9). Scripturile spun: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuie în veci în ceruri”; „Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire” (Psalmii 119:89; 111:7,8). Rânduielile sfinte pe care Satana le-a urât și pe care a căutat să le distrugă vor fi onorate de întregul univers sfânt și fără păcat. „Căci, după cum pământul face să răsără lăstarul lui și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul Dumnezeu să răsără dreptatea și lauda în fața tuturor neamurilor” (Isaia 61:11). – *Patriarhi și profeți*, p. 342

Joi, 9 mai

Adevărul triumfător

Când era pe punctul de a Se despărți de ucenicii Săi, Mântuitorul i-a mângâiat în necazurile lor cu asigurarea că va veni iarăși. „Să nu vi se tulbure inima. ... În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. ... Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14:1-3). „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui” (Matei 25:31,32).

Atunci stăpânirea de lungă durată a răului va fi nimicită; „împărăția lumii” va trece „în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15). „Atunci se va descoperi slava Domnului și, în clipa aceea, orice făptură o va vedea” (Isaia 40:5). „... așa va face Domnul Dumnezeu să răsără mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor” (cap. 61:11), „Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului” (cap. 28:5). – *Tragedia veacurilor*, p. 301

Domnul Hristos spune: „Știi faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide” (Apocalipsa 3:8). Cât de mult se străduiesc oamenii să închidă ușa aceea, dar nu sunt în stare! Mărturia lui Ioan este: „Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului Său” (Apocalipsa 11:19). Sub tronul harului, în interiorul chivotului, se aflau două table de piatră, care conțineau Legea lui Iehova. Cei credincioși lui Dumnezeu au văzut lumina Legii Sale, care a strălucit pentru ei pentru a fi vestită lumii. Iar acum, activitatea intensă a lui Satana este aceea de a închide ușa lumii, dar Domnul Isus spune că niciun om nu o poate închide. Chiar dacă

oamenii vor întoarce spatele luminii, o vor condamna și o vor disprețui, ea va continua să strălucească în raze limpezi și clare pentru a-i înviora și a-i binecuvânta pe cei care o vor vedea.

Copiii lui Dumnezeu vor avea de dat o luptă aprigă cu vrăjmașul sufletelor și lupta aceasta va ajunge extrem de înverșunată pe măsură ce ne apropiem de încheierea conflictului. Dar Domnul îi va ajuta pe aceia care vor sta în apărarea adevărului Său. – *Credința și faptele*, p. 46

Noi clădim pe Hristos, dacă ascultăm de Cuvântul Său. Nu este neprihănit cel care are doar plăcere de neprihănire, ci acela care împlinește neprihănirea. Sfințenia nu este numai o răpire sufletească, ea este urmarea supunerii noastre față de Dumnezeu, ea înseamnă a face voia Tatălui nostru ceresc. Când copiii lui Israel au tăbărit la hotarele țării făgăduite, nu era de ajuns din partea lor să aibă o cunoaștere oarecare despre Canaan sau să cânte cântările Canaanului. Numai lucrul acesta n-avea să le dea dreptul să stăpânească viile și livezile de măslini din țara cea minunată. Ei puteau să pună stăpânire pe țară numai dacă o ocupau, conformându-se condițiilor, dând dovadă de credință vie în Dumnezeu, însușindu-și făgăduințele Sale, în timp ce ascultau de îndrumările Sale. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 149.

Motivați de speranță

Sabat după-amiază, 11 mai

Isus vine, dar nu așa ca la prima venire, ca un prunc în Betleem, nu cum a intrat în Ierusalim călare pe măgăruș, când ucenicii L-au lăudat pe Dumnezeu cu glas tare și au strigat: „Osana”, ci în slava Tatălui și cu toată suita îngerilor sfinți, care Îl însoțesc în drumul Său spre pământ. Tot cerul va fi golit de îngeri, în timp ce sfinții răbdători Îl vor aștepta și se vor uita spre cer așa cum se uitau bărbații galileeni când El S-a înălțat de pe Muntele Măslinilor. Atunci, numai cei care sunt sfinți, cei care au urmat în toate Modelul blând, vor exclama cu o bucurie neasemuită în timp ce-L privesc: „Iată, Acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui!” ...

Cu o perspectivă ca aceasta în fața noastră, cu o nădejde atât de glorioasă, cu o asemenea răscumpărare, câștigată de Hristos pentru noi cu prețul sângelui Său, oare am putea noi să tăcem? Nu-L vom lăuda noi pe Dumnezeu cu glas tare, așa cum au făcut ucenicii când Isus intra călare în Ierusalim? Nu este perspectiva noastră cu mult mai glorioasă decât a fost a lor? Atunci cine să îndrăznească să ne oprească să-I dăm slavă lui Dumnezeu, chiar cu glas tare, când avem o astfel de nădejde de nemurire, plină de slavă? Noi am pregustat puterile lumii care va veni și ne dorim mai mult. Întreaga mea făptură strigă după viul Dumnezeu și nu voi fi mulțumită până nu mă voi umple de toată plinătatea Sa. – *Scrieri timpurii* (Experiențe și viziuni), p. 110

Isus vine! Dar nu pentru a asculta vaiurile omenirii și a-l auzi pe păcătosul vinovat mărturisindu-și păcatele și cerând iertare, pentru că atunci cazul fiecăruia va fi fost hotărât – viață sau moarte. Cei care au trăit în păcat vor rămâne păcătoși pentru totdeauna. Cei care și-au mărturisit păcatele înaintea lui Isus când era în sanctuar, L-au făcut prietenul lor și au iubit revenirea Lui vor avea scris iertare pentru toate păcatele lor.

Isus vine așa cum S-a înălțat la cer, dar cu o splendoare mult mai mare. El vine cu slava Tatălui Său și toți îngerii sfinți vor fi împreună cu El, ca să-L însoțească pe drumul Său. În locul coroanei crunte de spini care au străpuns tâmpilele Sale sfinte, o cunună de slavă orbitoare va împodobi fruntea Lui sacră. – *The Faith I Live By*, p. 351

Au trecut mai mult de optsprezece secole (n.red.: atât trecuse când a fost scrisă cartea) de când Mântuitorul a dat făgăduința venirii Sale. De-a lungul secolelor, cuvintele Sale au umplut de curaj inimile credincioșilor Săi. Promisiunea nu s-a împlinit încă, dar cuvântul care a fost rostit este sigur.

Timpul de așteptare este aproape încheiat. Peregrinii și străinii care au căutat atât de mult timp o țară mai bună sunt aproape acasă. Mă simt ca și cum ar trebui să plâng cu voce tare, cu gândul acasă! „De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3:14). – *Our High Calling*, p. 367

Duminică, 12 mai

Făgăduința revenirii Sale

Unul dintre cele mai solemne și mai glorioase dintre adevărurile descoperite în Biblie este a doua venire a lui Hristos, pentru a desăvârși marea lucrare de mântuire. Pentru poporul peregrin al lui Dumnezeu, atât de mult timp lăsat să pribegească în „negura și umbra morții”, este dată o speranță prețioasă și inspiratoare de bucurie în făgăduințele revenirii Aceluia care este Învierea și Viața, pentru a-i duce acasă pe cei ai Săi care au fost alungați. Învățătura cu privire la a doua venire este nota dominantă a Sfințelor Scripturi. Din ziua în care prima pereche de oameni a părăsit cu durere Edenul, copiii credinței au așteptat venirea Celui Făgăduit pentru a doborî puterea nimicitorului și a-i aduce iarăși în paradisul pierdut. Bărbații sfinți din vechime priveau înainte, către venirea lui Mesia în slavă, ca împlinire a nădejdiilor lor. – *Tragedia veacurilor*, p. 299

Acest mare adevăr fusese mângâierea celor credincioși ai lui Dumnezeu în toate veacurile. ... Domnul Însuși le făgăduise ucenicilor Săi: „După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14:3). Mântuitorul milostiv a fost Acela care, anticipând singurătatea și întristarea urmașilor Săi, i-a însărcinat pe îngeri să-i mângâie cu asigurarea că El va veni iarăși la fel cum S-a înălțat la cer.

Și atunci când ucenicii stăteau cu ochii pironiți spre cer, pentru a prinde de ultima privire a Aceluia pe care-L iubeau, atenția le-a fost atrasă de cuvintele îngerului: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Faptele 1:11). Nădejdea le-a fost aprinsă iarăși de solia îngerului. Ucenicii „s-au întors la Ierusalim cu o mare bucurie. Și tot timpul stăteau în templu, lăudând și binecuvântând pe Dumnezeu” (Luca 24:52,53). Ei nu se bucurau pentru că Isus Se despărțise de ei și erau lăsați să se lupte cu încercările și ispitele lumii, ci datorită asigurării îngerilor că El urma să vină iarăși. – *Tragedia veacurilor*, p. 339

În scăderea generală a nivelului moral, printre credincioșii corinteni existau unii care respinseseră anumite temeuri fundamentale ale credinței lor. Unii merseseră atât de departe, încât tăgăduiseră doctrina învierii. Pavel a întâmpinat această erezie cu o mărturie foarte lămurită cu privire la dovada de netăgăduit a învierii lui Hristos. El a spus că Hristos, după ce a murit, „a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea, S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. În urmă, S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți... mi s-a arătat și mie.” ...

Apostolul a purtat mintea fraților corinteni înaintea, spre triumful dimineții învierii, când toți sfinții care au adormit vor fi sculați la viață pentru ca, de atunci încolo, să trăiască veșnic împreună cu Domnul. – *Faptele apostolilor*, pp. 319, 320

Luni, 13 mai

Anticiparea momentului

... Necredința le închide ochii [celor credincioși], astfel că ei nu-și cunosc adevărata stare. Martorul Credincios le descrie astfel starea de orbire: „Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac orb și gol.”

Credința în apropiata revenire a lui Hristos slăbește în intensitate. „Stăpânul meu zăbovește să vină” nu este spus doar în inimă, ci este exprimat în cuvinte, dar și mai hotărât și mai evident, în fapte. În acest timp de veghere, nesăbuința amortește simțurile celor care sunt poporul lui Dumnezeu față de semnele timpului. Teribila nelegiuire care abundă cere cea mai mare stăruință și o mărturie vie, pentru a ține păcatul afară din biserică. Credința a scăzut într-o măsură înfricoșătoare și nu va putea crește decât prin exercitare. – *Mărturii*, vol. 3, p. 255

„Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului” (Matei 24:27).

Îndată se arată la răsărit un nor mic, negru, cam cât o jumătate de palmă. Este norul care Îl înconjoară pe Mântuitorul și care, din depărtare, pare înconjurat de întuneric. Poporul lui Dumnezeu știe că acesta este semnul Fiului omului. Într-o tăcere solemnă, îl privesc cum se apropie de pământ, devenind din ce în ce mai luminos și mai glorios, până ce se face un nor mare, alb, având la bază o slavă asemănătoare unui foc mistuitor, iar deasupra, curcubeul legământului. Isus vine ca un cuceritor puternic. Acum nu mai este „Omul durerii”, ca să bea paharul amar al rușinii și al durerii, ci El vine biruitor în cer și pe pământ, să-i judece pe cei vii și pe cei morți. „Cel credincios și adevărat”, „El judecă și Se luptă cu dreptate”. „Oștile din cer Îl urmau” (Apocalipsa 19:11-14).

Este însoțit în drumul Său de o mulțime imensă de îngeri sfinți, care intonează imnuri cerești. Firmamentul pare plin de chipuri strălucitoare – „de zece mii de ori zece mii și mii de mii” (Apocalipsa 5:11). Niciun om nu poate descrie acea scenă, nicio minte muritoare nu-și poate imagina splendoarea ei. „Măreția Lui acoperă cerurile și slava Lui umple pământul. Strălucirea Lui este ca lumina soarelui” (Habacuc 3:3,4). Când norul viu se apropie mai mult, orice ochi privește la Prințul vieții. Pe frunte nu mai are o coroană de spini care să-L rănească, ci o diademă de slavă. Strălucirea feței Sale întrece lumina orbitoare a soarelui la amiază: „Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: «Împăratul împăraților și Domnul domnilor»” (Apocalipsa 19:16). – *Maranatha*, p. 288

Tot ce avem de făcut este în legătură cu ziua aceasta, cu azi. Astăzi trebuie să fim statornici în încrederea noastră. Astăzi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Astăzi trebuie să rezistăm ispitelor vrăjmașului și, prin harul lui Hristos, să câștigăm biruința. Astfel vom veghea și vom aștepta venirea lui Hristos. – *In Heavenly Places*, p. 355

Marti, 14 mai

William Miller și Biblia

Dumnezeu Și-a trimis îngerul să impresioneze inima unui fermier care nu crezuse în Biblie și să-l determine să cerceteze profețiile. Îngerii lui Dumnezeu l-au vizitat de repetate ori pe acest om ales pentru a-i îndruma mintea și pentru a-l ajuta să înțeleagă profețiile care fuseseră dintotdeauna întunecate pentru poporul lui Dumnezeu. Lui i s-a descoperit

locul de unde începea lanțul adevărului și a fost îndrumat să cerceteze verigă după verigă, până când a privit Cuvântul lui Dumnezeu cu uimire și admirație. El a văzut acolo un lanț desăvârșit al adevărului. Cuvântul acela pe care îl considerase a fi neinspirat s-a descoperit acum ochilor săi cu frumusețea și slava lui. El a văzut că o parte a Scripturii explică o altă parte, iar când nu a înțeles un pasaj, a găsit explicația într-o altă parte a Cuvântului. El a privit Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu cu bucurie, cu admirație și respectul cel mai profund. – *Istoria mântuirii*, p. 356

Biblia Îl indică pe Dumnezeu ca fiind Autorul ei, și totuși este scrisă de mâini omenești, iar varietatea stilurilor diferitelor ei cărți prezintă caracteristicile diferiților scriitori. Toate adevărurile descoperite sunt insuflate de Dumnezeu (2 Timotei 3:16), totuși ele sunt exprimate în cuvintele oamenilor. Prin Duhul Său Sfânt, Cel Infinit a revărsat lumină în mintea și în inima slujitorilor Săi. El le-a dat vise și viziuni, simboluri și imagini, iar cei cărora le-a fost descoperit adevărul în felul acesta au exprimat ideile în limbaj omenesc.

Cele Zece Porunci au fost rostite de Dumnezeu Însuși și au fost scrise de mâna Sa. Ele sunt o creație divină, nu omenească. Însă Biblia, cu adevărurile ei date de Dumnezeu și exprimate în limbajul oamenilor, prezintă o unire dintre divin și uman. O astfel de unire a existat în natura lui Hristos, care a fost Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Afirmăția: „Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14) este la fel de adevărată cu privire la Biblie, cum este cu privire la Hristos. – *Solii alese*, cartea 1, p. 25

Ar trebui să-I cerem Domnului să ne lumineze înțelegerea, ca să putem pricepe adevărul divin. Dacă ne umilim inimile înaintea lui Dumnezeu, le golim de vanitate, mândrie și egoism prin harul acordat nouă din belșug, dacă avem o dorință sinceră și o credință statornică, razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii vor străluci asupra minților noastre și ne vor lumina înțelegerea întunecată. Domnul Isus este lumina care luminează pe orice om venind în lume. El este Lumina lumii și ne invită să venim la El și să învățăm de la El. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 183

Miercuri, 15 mai

Cele două mii trei sute de zile din Daniel 8:14

Prin natură, prin tipuri și simboluri, prin patriarhi și profeți, Dumnezeu îi vorbise lumii. Trebuia ca învățăturile să le fie date oamenilor în limbaj

omenesc. Solul legământului trebuia să vorbească. Glasul Său trebuia să fie auzit în Templul Său. Hristos trebuia să vină și să exprime cuvinte care să fie înțelese cât se poate de limpede și pe deplin. El, Autorul adevărului, trebuia să separe adevărul de pleava învățăturilor omenești, care îl făceau fără niciun efect. Principiile guvernării lui Dumnezeu și planul de mântuire trebuiau să fie clar lămurite. Învățăturile Vechiului Testament trebuiau să fie în întregime prezentate în fața oamenilor. ...

Venise împlinirea vremii. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 34

„Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi Sfântul Locaș va fi curățit.” Folosind regula lui de a face din Scriptură propriul interpret, Miller a văzut că o zi în profetie reprezintă simbolic un an (Numeri 14:34; Ezechiel 4:6); a văzut că perioada de două mii trei sute de zile profetice, sau ani literal, se întindea până departe, dincolo de încheierea dispensațiunii iudaice, deci nu se putea referi la sanctuarul acelei dispensațiuni. Miller a acceptat concepția unanim recunoscută pe atunci și a înțeles că, în era creștină, pământul este sanctuarul și, ca urmare, curățirea sanctuarului, profetizată în Daniel 8:14, reprezintă curățirea pământului prin foc, la a doua venire a lui Hristos. Dacă punctul corect de început pentru cele 2.300 zile ar fi găsit, susținea el, timpul celei de a doua veniri ar putea fi precizat cu ușurință. Numai așa putea fi descoperit timpul acelei mari împliniri, vremea când starea actuală, cu „toată mândria și puterea ei, pompa și vanitatea ei, nelegiuirea și apăsarea, își va găsi sfârșitul; când blestemul va fi îndepărtat de pe pământ, moartea va fi distrusă, răsplata va fi dată slujitorilor lui Dumnezeu, profeților și sfinților, celor care se tem de Numele Său, și El îi va prăpădi pe aceia care prăpădesc pământul” (Bliss, p. 76). – *Tragedia veacurilor*, p. 324

Începutul celor șaptezeci de săptămâni este fixat, dincolo de orice îndoială, în anul 457 î.H., iar încheierea lor în anul 34 d.H. Cele șaptezeci de săptămâni (490 de zile) fiind tăiate din cele 2.300, mai rămân 1.810 zile. După sfârșitul celor 490 de zile, mai trebuiau să se îplinească cele 1.810 zile. Pornind din anul 34 d.H., 1.810 de ani se întind până în 1844. Prin urmare, cele 2.300 de zile din Daniel 8:14 se încheie în 1844. La încheierea acestei mari perioade profetice, „sanctuarul va fi curățit”. Astfel a fost descoperit timpul curățirii sanctuarului, despre care, aproape toți crezuseră că va avea loc la a doua venire.

În 1818 [Miller] a ajuns la convingerea solemnă că, în aproximativ douăzeci și cinci de ani, Hristos va reveni pentru a-Și răscumpăra poporul.

„Nu este nevoie să vorbesc”, spune Miller, „despre bucuria care mi-a umplut inima la gândul acestei perspective încântătoare, nici despre dorința arzătoare a sufletului meu de a simți bucuria celor răscumparați. ... O, cât de luminos și glorios a apărut adevărul!” – *From Here to Forever*, p. 206

Joi, 16 mai

Cea mai lungă perioadă profetică

În capitolul 7 din Ezra se găsește decretul emis de Artaxerxes, împăratul Persiei, în 457 î.H. Trei împărați au contribuit la inițierea și completarea decretului și l-au adus la perfecțiunea cerută de profeție pentru a marca începutul celor 2.300 de ani. Luând anul 457 î.H., când decretul a fost finalizat, ca dată la care s-a dat „porunca”, fiecare specificație a celor șaptezeci de săptămâni a fost văzută ca fiind îndeplinită.

„De la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi, timp de șaiszeci și două de săptămâni...” adică șaiszeci și nouă de săptămâni sau patru sute optzeci și trei de ani. Decretul lui Artaxerxes a intrat în vigoare în toamna anului 457 î.H. De la această dată, patru sute optzeci și trei de ani se extind până în toamna anului 27 d.H. Atunci s-a împlinit această profeție. În toamna anului 27 d.H., Hristos a fost botezat de Ioan și a primit ungerea Duhului Sfânt. După botez, „Isus a venit în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit vremea»” (Marcu 1:14,15). – *From Here to Forever*, pp. 204, 205

O săptămână – șapte ani – s-a încheiat în anul 34 d.H. Atunci, prinuciderea lui Ștefan cu pietre, iudeii au pecetluit respingerea Evangheliei; ucenicii, care au fost împrăștiați din cauza prigoanei, „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Faptele 8:4) și, la scurtă vreme după aceea, Saul, prigonitorul, a fost convertit și a devenit Pavel, apostolul neamurilor.

Numeroasele prorocii cu privire la venirea Mântuitorului i-au condus pe evrei să trăiască într-o atitudine de continuă așteptare. Mulți au murit în credință, fără să primească ce le fusese făgăduit. Doar au văzut de departe, au crezut și au mărturisit că erau străini și călători pe pământ. Din zilele lui Enoh, făgăduințele repetate prin patriarhi și profeți păstrasera vie nădejdea arătării Sale. – *Profeți și regi*, p. 699

Tot cerul este interesat de mântuirea noastră. Suntem și noi interesați de mântuirea noastră? Să alungăm orice îndoială, tot ce ne-ar învălui

sufletele în întuneric. Știm că lumea este plină de nelegiuire, dar să ne gândim și să vorbim numai despre aceasta? Să căutăm ici-colo defecte și rele? Să privim critic la caracterul fraților noștri? O, să ne gândim la bunătaea lui Dumnezeu! Să vorbim despre puterea Lui, să cântăm despre iubirea Lui! Să ne încredințăm sufletele lui Dumnezeu ca unui Creator credincios și să încetăm să ne îngrijorăm și să ne frământăm! Dumnezeu ne va ajuta să ne ridicăm mai presus de lucrurile acestei vieți și ne va da o mulțime de lucruri bune la care să ne gândim și despre care să vorbim. Să venim în prezența lui Hristos! El face acum curățirea Sanctuarului ceresc. Să intrăm acolo prin credință! S-a făcut totul pentru ca noi să fim curățați. A fost deschis un izvor pentru păcat și necurăție. Cereți cu credință harul lui Dumnezeu și nu veți cere în zadar! – *The Review and Herald*, May 28, 1889, par. 11

Vineri, 17 mai

Studiu suplimentar

Mărturii, vol. 6, cap. „Pregătirea pentru criza finală”, pp. 403–410.

Lumină din sanctuar

Sabat după-amiază, 18 mai

Domnul Miller și cei care au fost alături de el au crezut că acea curățire a Sanctuarului, despre care se vorbește în Daniel 8:14, însemna curățirea pământului prin foc, înainte ca acesta să devină locuința sfinților. Aceasta urma să aibă loc la revenirea lui Hristos; de aceea, noi așteptam acest eveniment la sfârșitul celor 2.300 de zile, sau ani. Dar, după dezamăgirea noastră, Scripturile au fost cercetate cu grijă, cu rugăciune și cu multă stăruință și, după o perioadă de nesiguranță, lumina s-a revărsat peste întunericul nostru; îndoiala și incertitudinea au fost îndepărtate.

Era clar acum că, în loc să se refere la curățirea pământului, profeția din Daniel 8:14 arăta către lucrarea finală a Marelui nostru Preot din cer, încheierea ispășirii și pregătirea poporului pentru a sta în picioare în ziua venirii Sale. – *Mărturii*, vol. 1, p. 58

Gândește-te la Isus. El se află în Locul Sfânt, nu singur, ci înconjurat de zece mii de ori zece mii de îngeri cerești care așteaptă să împlinească porunca Lui. Și le poruncește să meargă și să lucreze pentru cel mai slab sfânt care își pune încrederea în Dumnezeu. Mari și mici, bogați și săraci, pentru toți este asigurat același ajutor.

Gândește-te la acest lucru extraordinar, că Hristos Își face continuu lucrarea Sa solemnă în Sanctuarul ceresc și, dacă porți jugul lui Hristos, dacă iei povara lui Hristos, vei fi angajat într-o lucrare asemănătoare cu a Aceluia care este Capul bisericii. – *The Faith I Live By*, p. 205

Subiectul sanctuarului și al judecății de cercetare ar trebui să fie înțeles clar de poporul lui Dumnezeu. Toți au nevoie de cunoaștere, fiecare pentru sine însuși, despre poziția și lucrarea marelui nostru Mare-Preot. Altfel, le va fi imposibil să-și exercite credința care este esențială în acest moment sau să ocupe poziția pe care Dumnezeu le-a desemnat-o. Fiecare om are un suflet de salvat sau de pierdut. Fiecare are un dosar pe

rol în tribunalul ceresc. Fiecare trebuie să-L întâlnească față în față pe marele Judecător.

Sanctuarul din ceruri este chiar centrul lucrării lui Hristos în favoarea oamenilor. Lucrarea din sanctuar îl privește personal pe fiecare om care trăiește pe pământ. El a fost deschis ca să vedem planul mântuirii, ne duce până la sfârșitul timpului și ne descoperă subiectul extrem de important al luptei dintre neprihănire și păcat. Este de maximă importanță ca fiecare să studieze temeinic aceste subiecte și să poată da un răspuns oricui îl întreabă despre speranța pe care o are. – *Lift Him Up*, p. 329

Duminică, 19 mai

Sanctuarul ceresc

Ce este curățirea sanctuarului? Că a existat un astfel de serviciu în legătură cu sanctuarul pământesc este afirmat în Scripturile Vechiului Testament. Dar poate fi în cer ceva de curățat? În Evrei 9, curățirea, atât a sanctuarului pământesc, cât și a celui ceresc, este arătată clar.

Curățirea, atât în slujba tipică, cât și în cea din ceruri, trebuie să fie realizată cu sânge: în prima, cu sângele animalelor, iar în acesta din urmă, cu sângele lui Hristos.

Curățirea nu a era o îndepărtare a impurităților fizice, pentru că trebuia să fie făcută cu sânge și, prin urmare, era vorba de o curățare de păcat. – *The Faith I Live By*, p. 206

Hristos a fost temelia întregului sistem religios iudaic. În slujirea preoților se amintea continuu de jertfa și mijlocirea lui Hristos. Toți cei care vin astăzi la Hristos trebuie să nu uite că meritele Sale sunt tămâia care se amestecă cu rugăciunile celor care se pocăiesc de păcatele lor și primesc iertare, milă și har. Nevoia noastră de mijlocirea lui Hristos este constantă. Zi de zi, dimineața și seara, inima smerită trebuie să aducă rugăciuni la care se vor primi ca răspuns har și pace și bucurie. „Prin El, să aducem întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc (în engl.: care aduc mulțumiri) Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.”

Da, Hristos a devenit mijlocitorul rugăciunii între om și Dumnezeu. El a devenit, de asemenea, mijlocul prin care omul primește binecuvântarea lui Dumnezeu. În El se împletesc divinitatea și omenescul. Oamenii trebuie să colaboreze cu Dumnezeu la mântuirea propriilor suflete și apoi să facă eforturi serioase, perseverente și neobosite pentru a-i salva pe cei

care sunt gata să piară. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1078

După căderea în păcat, Hristos a devenit învățătorul lui Adam. El a acționat în locul lui Dumnezeu față de oameni, salvând omenirea de la moartea imediată. El Și-a asumat lucrarea de mijlocitor. Lui Adam și Evei li s-a dat o perioadă de probă în care să se întoarcă la loialitatea lor și în acest plan divin au fost cuprinși toți urmașii lor.

Fără ispășirea Fiului lui Dumnezeu nu ar fi putut exista nicio posibilitate ca omul să primească de la Dumnezeu binecuvântare sau mântuire. Dumnezeu a fost gelos pentru onoarea Legii Sale. Călcarea acelei legi a provocat o despărțire înfricoșătoare între Dumnezeu și om. Adam, în nevinovăția sa, putea să comunice direct cu Creatorul său, o comunicare liberă și fericită. După cădere, Dumnezeu avea să comunice cu omul numai prin Hristos și prin îngeri. – *Conflict and Courage*, p. 20

Suferind pedeapsa deplină pentru vinovăția lumii, Isus a devenit Mijlocitorul între Dumnezeu și om, pentru a-l face pe om să poată fi din nou plăcut înaintea lui Dumnezeu, oferindu-i harul de a respecta Legea Celui Preaînalt. Hristos nu a venit să desființeze Legea sau Prorociei, ci să le împlinească la literă. Jertfa de ispășire de la Calvar a dovedit, nu numai înaintea lumii căzute, ci și înaintea cerului și înaintea lumilor necăzute, că Legea lui Dumnezeu este sfântă, dreaptă și bună. Domnul Hristos a venit pentru a mări importanța Legii și a o onora. – *Credința și faptele*, p. 118

Luni, 20 mai

În Locul Preasfânt

În Ziua Ispășirii, marele-preot, după ce aducea o jertfă pentru adunarea lui Israel, mergea în Locul Preasfânt cu sângele jertfei și stropea din el spre capacul ispășirii, de deasupra tablelor Legii. În felul acesta, cerințele Legii care cerea viața păcătosului erau satisfăcute. Apoi, în calitatea sa de mijlocitor, marele-preot lua păcatele asupra sa și, ieșind din sanctuar, ducea cu sine povara vinovăției poporului Israel. La ușa tabernaculului, își punea mâinile pe capul țapului de trimis și mărturisea asupra lui „toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de Lege cu care au păcătuît ei”, punându-le „pe capul țapului”. Iar când țapul care purta păcatele acestea era trimis în pustie, se socotea că, odată cu el, și aceste păcate au fost îndepărtate pentru totdeauna de la popor. Aceasta era slujba săvârșită drept „chipul și umbra lucrurilor cerești” (Evrei 8:5). ...

În felul acesta, prin slujbele de la cortul întâlnirii și de la templul care i-a luat locul mai târziu, poporul era învățat zilnic marile adevăruri referitoare la moartea și la slujirea Domnului Hristos și, o dată pe an, mintea tuturor era îndreptată spre evenimentele de încheiere a mării controversse dintre Hristos și Satana – curățirea finală a universului de păcat și păcătoși. – *Patriarhi și profeți*, pp. 355, 358

Trăim în marea Zi a Ispășirii și tema permanentă a studiului nostru ar trebui să fie lucrarea sfântă pe care o face acum Hristos pentru poporul lui Dumnezeu, în Sanctuarul ceresc. Ar trebui să-i învățăm pe copiii noștri ce semnificație avea Ziua Ispășirii în vechime și faptul că ea era un timp special de mare umilință și de mărturisire a păcatelor înaintea lui Dumnezeu. Ziua antitipică a ispășirii urmează să aibă același caracter. Toți cei care proclamă adevărul prin învățătură și prin exemplu trebuie să sune din trâmbiță, dând un sunet clar. ... Marea lucrare care stă în fața noastră este aceea de a-i îndepărta pe oameni de obiceiurile și de practicile lumești, de a-i duce mai sus și tot mai sus, la spiritualitate, la evlavie și la o lucrare serioasă pentru Dumnezeu. Lucrarea ta [a noastră] este proclamarea solia îngerului al treilea; trebuie să dai [să dăm] lumii ultimul semnal de avertizare. Domnul să te [ne] binecuvânteze cu pătrundere spirituală. – *Mărturii*, vol. 5, p. 520

Noi stăm acum în curtea din afară, așteptând și ținând privirea îndreptată spre acea speranță binecuvântată, arătarea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Nu trebuie aduse jertfe, pentru că Marele nostru Preot Își îndeplinește lucrarea în Locul Preasfânt. În mijlocirea Sa ca avocat al nostru, Hristos nu are nevoie de meritele omului, nici de mijlocirea niciunui om. El este singurul purtător de păcat, singura jertfă pentru păcat. Rugăciunea și mărturisirea trebuie făcute numai Aceluia care a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt. El îi va mântui pe toți cei care vin la El cu credință. El trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi. – *Lift Him Up*, p. 319

Mărti, 21 mai

A venit judecata

În ziua judecății, oamenii vor vedea ce ar fi putut deveni prin puterea lui Hristos. ... Ei cunoșteau cerințele lui Dumnezeu, dar au refuzat să se conformeze condițiilor prevăzute în Cuvântul Său. ...

La fel de clar ca în lumina soarelui de la amiază, toți văd ce ar fi putut fi dacă ar fi conlucrat cu Dumnezeu în loc să I se împotrivescă. Situația

nu mai poate fi schimbată. Cazurile lor sunt hotărâte pentru totdeauna. Ei trebuie să piară împreună cu cel ale cărui căi și lucrări le-au urmat.

O străfulgerare, ca un fulger de lumină va veni la toți cei pierduți. Ei vor vedea clar taina evlaviei, pe care, în timpul vieții lor, au disprețuit-o și au urât-o. Iar îngerii căzuți, înzestrați cu o inteligență mai înaltă decât omul, își vor da seama ce au făcut folosindu-și puterile pentru a-i determina pe oameni să aleagă înșelăciunile și minciunile lor. Toți cei care s-au unit cu înșelătorul, toți cei care i-au învățat căile și i-au practicat înșelăciunile, trebuie să piară odată cu el. Domnul Isus îi privește cu milă și spune: „Plecați de la Mine!” – *The Upward Look*, p. 203

Nimeni nu trebuie să fie înșelat. Legea lui Dumnezeu este la fel de sfântă ca tronul Său și, prin ea, fiecare om care vine în lume trebuie să fie judecat. Nu există un alt standard prin care să fie testat caracterul. „Dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (în engl.: „Dacă nu vorbesc după acest cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei). Acum, cazul va fi hotărât conform Cuvântului lui Dumnezeu sau după pretențiile omului? Hristos spune: „După roadele lor îi veți cunoaște.” – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1099

Dumnezeu nu constrânge pe nimeni să Îl iubească și să respecte Legea Sa. Prin planul de răscumpărare, El le-a arătat oamenilor o dragoste indescriptibilă. El ne-a dăruit comorile înțelepciunii Sale și ne-a oferit cel mai valoros dar al cerului pentru a ne determina să Îl iubim și să fim în armonie cu voința Sa. Dacă refuzăm o astfel de dragoste și dacă nu Îl vom invita să ne conducă, ne îndreptăm singuri spre ruină, iar în cele din urmă vom îndura o pierdere veșnică. ...

Când cazurile tuturor oamenilor ajung înaintea lui Dumnezeu, nu este pusă niciodată întrebarea: „Ce convingeri au spus ei că au?”, ci „Ce au făcut ei? Au fost împlinitori ai Cuvântului? Au trăit pentru ei înșiși ori s-au deprins cu fapte de binefacere, de bunătate și de dragoste, punându-i pe alții pe primul loc și lăsându-se pe ei la urmă, pentru ca alții să fie binecuvântați?”

Dacă raportul arată că astfel a fost viața lor, că au fost caracterizați de blândețe, renunțare la sine și bunătate, vor primi binecuvântata asigurare și aprobare din partea lui Hristos: „Bine, rob bun și credincios”, „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, pp. 127, 129

Miercuri, 22 mai

Vestea bună din Locul Preasfânt

Avem pe Cineva care este cu totul în stare și întotdeauna dornic să ne dea chiar ajutorul de care avem nevoie în momentul de impas. Am fost invitați să cerem ajutor, să venim cu deplină încredere la tronul harului, să cerem ce dorim și ni se va da. Și, dacă cuvintele lui Hristos rămân în noi, noi suntem aleșii lui Dumnezeu și vom aduce roade în credință statornică, prețuind credința care lucrează prin iubire și curăță sufletul de orice întinare morală. „Multe roade” este dovada că au rămas în noi cuvintele lui Hristos și ele lucrează în suflet. – *The Signs of the Times*, February 20, 1896, par. 3

Cei care au acea credință care lucrează prin iubire și curățește sufletul, vor fi sfințiți în trup, suflet, spirit și minte. Va exista o slujire eficientă atunci când slujitorul lui Dumnezeu va face ca lucrarea vieții lui să fie aceea de se prinde de Cuvântul lui Dumnezeu cu o hotărâre pe care nimic nu o poate clinti, de a se ține tare de acel cuvânt, de a se hrăni cu el și de a-l împărtăși altora ca pe cuvântul vieții.

Când ne punem încrederea permanent în Isus, jertfa noastră adusă lui Dumnezeu va fi însăși ființa noastră. Noi vom depinde atunci cu totul de neprihănirea și de mijlocirea lui Hristos Isus ca singura noastră speranță. Nu poate exista confuzie, nici neîncredere, pentru că, prin credință, Îl vedem pe Isus care a fost rânduit de Dumnezeu tocmai pentru aceasta, pentru a face ispășire pentru păcatele lumii. El este angajat prin legământ solemn să mijlocească în favoarea tuturor celor care vin la Dumnezeu prin El și să le asigure mântuirea, dacă ei vor crede. Nouă ne-a fost dat privilegiul de a ne apropia cu deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie. – *Letter 153*, 1897

În Numele lui Hristos, cererile noastre se înalță la Tatăl. El mijlocește în favoarea noastră, iar Tatăl deschide toate comorile harului Său pentru ca noi să ni le însușim, să ne bucurăm și să le împărtășim și altora. „Cereți în Numele Meu”, spune Hristos. „În ziua aceea, veți cere în Numele Meu și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl Însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit.” Folosiți Numele Meu. Aceasta va da eficiență rugăciunilor voastre, iar Tatăl vă va da bogățiile harului Său. De aceea cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.

Ce condescendență! Ce privilegiu ne este acordat! Hristos este legătura dintre Dumnezeu și om. Când ne apropiem de Dumnezeu în virtutea

meritelor lui Hristos, suntem îmbrăcați cu veșmintele Sale preoțești. El ne așază lângă El, înconjurându-ne cu brațul Său uman, în timp ce, cu brațul Său divin, Se prinde de tronul Infinitului. El pune meritele Sale ca pe o tămâie plăcut mirositoare în cădelniță aflată în mâinile noastre ca să încurajeze cererile noastre. El promite să asculte și să împlinească cererile noastre. Hristos a devenit mijlocitorul rugăciunii dintre om și Dumnezeu. El a devenit și mijlocitorul binecuvântării între Dumnezeu și om. El a unit cele dumnezeiești cu cele omenești. – *In Heavenly Places*, p. 77

Joi, 23 mai

Isus, Apărătorul nostru la judecată

[Isus] a trăit cândva ca om pe pământ, divinitatea Sa fiind înveșmântată în corp omenesc – un om care a suferit, a fost ispitit, înconjurat de uneltirile lui Satana. ... Acum, El este la dreapta lui Dumnezeu în cer, ca Apărător al nostru, mijlocind pentru noi. Gândul acesta trebuie să ne mângâie și să ne dea speranță mereu. El Se gândește la cei care sunt supuși ispitelor în această lume. El se gândește la fiecare dintre noi și cunoaște toate nevoile noastre. Când ești ispitit, spune: El îmi poartă de grijă, El mijlocește pentru mine, El mă iubește, El a murit pentru mine. Mă voi preda Lui cu totul.

Noi întristăm inima lui Hristos când ne plângem de milă, ca și cum ne-am fi propriul salvator. Nu; noi trebuie să-I încredințăm lui Dumnezeu păstrarea sufletelor noastre ca unui Creator credincios. El trăiește mereu pentru a mijloci pentru cei încercați și ispitiți. Deschideți-vă inima înaintea razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii și nu lăsați să vă mai iasă de pe buze niciun cuvânt de îndoială sau de necredință, ca să nu semănați semințele îndoielii. Ne așteaptă binecuvântări bogate; să le primim prin credință. Vă rog fierbinte să aveți curaj în Domnul! Puterea divină este a noastră, așadar, să vorbim despre curaj, despre putere și despre credință. – *Asemenea lui Hristos*, p. 109 (5 aprilie)

Templul lui Dumnezeu este deschis în ceruri, iar peste pragul lui se revărsă slava pregătită pentru fiecare biserică care Îl va iubi pe Dumnezeu și va păzi poruncile Lui. Noi trebuie să studiem, să medităm și să ne rugăm. Atunci, vom putea vedea cu ochii spirituali curțile interioare ale Templului ceresc. Vom prinde temele cântărilor și ale mulțumirilor corului ceresc din jurul tronului. Când Sionul se va scula și se va lumina, lumina lui va fi pătrunzătoare și, în adunarea sfinților, se vor auzi cântări

prețioase de laudă și mulțumire. Murmurările, plângerile și lamentările legate de dezamăgiri și dificultăți mărunte vor fi pierdute din vedere. Când ne vom unge ochii cu alifia cerească, vom vedea slava de dincolo. Credința va străbate prin negura grea a lui Satana și Îl vom vedea pe Apărătorul nostru prezentând tămâia meritelor Sale în favoarea noastră. – *That I May Know Him*, p. 273

În viața aceasta, abia începem să înțelegem subiectul minunat al mântuirii. Cu înțelegerea noastră mărginită, putem aprecia foarte corect rușinea și slava, viața și moartea, dreptatea și mila care se întâlnesc la cruce; totuși, cu cele mai ascuțite puteri mintale, nu putem prinde adevărata lor însemnătate. Lungimea și lățimea, adâncimea și înălțimea iubirii răscumpărătoare sunt înțelese prea slab. Planul de mântuire nu va fi deplin înțeles nici chiar atunci când cei răscumpărați vor vedea așa cum sunt văzuți și vor cunoaște așa cum sunt cunoscuți, însă, de-a lungul veacurilor veșnice, adevărul se va descoperi continuu în fața minților uimite și încântate. Cu toate că necazurile, durerile și ispitele pământului sunt terminate, iar cauza îndepărtată, copiii lui Dumnezeu vor avea întotdeauna o cunoaștere lămurită, inteligentă, a ceea ce a costat mântuirea lor. – *Tragedia veacurilor*, p. 651

Vineri, 24 mai: Studiu suplimentar

Mărturii, cap. „Nu este timp de pierdut”, vol. 8, pp. 314, 315.

Baza guvernării lui Dumnezeu

Sabat după-amiază, 25 mai

Germenul din sămânță crește datorită principiului vieții pe care l-a implantat Dumnezeu în interior. Dezvoltarea lui nu depinde de nicio putere omenească. Tot așa se întâmplă și cu Împărăția Domnului Hristos. Ea este o nouă creațiune. Principiile ei de dezvoltare sunt opuse principiilor care conduc împărățiile acestei lumi. Guvernele pământești își exercită dominația prin forță. Ele își mențin stăpânirea prin războaie. Dar Întemeietorul acestei Împărății noi este Domnul Păcii. În profeție, Duhul Sfânt a reprezentat împărățiile lumii prin simbolurile unor animale de pradă fioroase. Dar Domnul Hristos este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). În planul Său de guvernare nu există niciun fel de folosire a forței pentru a constrânge conștiința. Iudeii așteptau ca Împărăția lui Dumnezeu să fie instaurată în același mod ca împărățiile lumii. Ei recurgeau la măsuri exterioare de promovare și extindere a neprihănirii. Ei concepeau metode și planuri. Dar Domnul Hristos implantează un principiu activ. El combate eroarea și păcatul prin implantarea adevărului și a neprihănirii. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 77

Hristos a venit pe pământ ca să sufere și să moară nu doar pentru a-l răscumpăra pe om, ci pentru a vesti „o Lege mare și minunată” (Isaia 42:21), nu doar pentru ca locuitorii acestui pământ să primească Legea așa cum ar trebui privită, ci pentru a demonstra tuturor lumilor din univers că Legea lui Dumnezeu este imuabilă. Dacă s-ar fi putut anula cerințele ei, atunci Fiul lui Dumnezeu n-ar fi trebuit să-și dea viața ca ispășire pentru călcarea ei. Moartea lui Hristos îi dovedește caracterul neschimbător. Iubirea infinită l-a determinat pe Tatăl și pe Fiul să facă marele sacrificiu prin care păcătoșii pot fi răscumpărați, iar aceasta demonstrează întregului univers – așa cum nimic altceva în afara acestui plan de ispășire nu ar

putea-o demonstra – că dreptatea și mila sunt temelia Legii și a guvernării lui Dumnezeu. – *Tragedia veacurilor*, p. 503

Satana este fără încetare la lucru, cu energie neobosită și sub o mie de măști, ca să înfățișeze rău caracterul și conducerea lui Dumnezeu. Cu planuri bine întocmite și larg cuprinzătoare și cu puteri miraculoase, el a luptat ca să-i țină pe locuitorii lumii sub înșelăciunile sale. Dumnezeu, Cel Nemărginit și Atotînțelept, vede sfârșitul de la început, iar în tratarea răului, planurile Sale sunt întinse și mult cuprinzătoare. Scopul Său a fost nu numai acela de a înfrânge revolta, ci și de a demonstra înaintea întregului Univers natura răzvrătirii. În desfășurarea sa, planul lui Dumnezeu arăta atât dreptatea, cât și mila Sa, îndreptățind pe deplin înțelepciunea și neprihănirea Sa în felul în care El tratează răul. ...

Prin faptele ce vor fi aduse la iveală în desfășurarea marii lupte, Dumnezeu va demonstra principiile, rânduielile guvernării Sale, care au fost falsificate de Satana și de către toți aceia pe care el i-a înșelat. Dreptatea Lui va fi în cele din urmă recunoscută de întreaga lume. – *Patriarhi și profeți*, pp. 78, 79

Duminică, 26 mai

Sanctuarul și Legea

În Apocalipsa, Ioan spune: „Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său” (Apocalipsa 11:19). Ioan a văzut în viziune cum poporul Domnului aștepta venirea Lui și căuta adevărul. Când Templul lui Dumnezeu a fost deschis înaintea poporului Său, lumina Legii lui Dumnezeu, care era în chivot, a strălucit. Cei care primesc această lumină sunt cei care trebuie să proclame solia îngerului al treilea. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 4, p. 1152

... Pe când ne rugam, Duhul Sfânt S-a coborât asupra noastră. ... În scurtă vreme, eu m-am rupt de cele pământești și am avut o viziune a slavei lui Dumnezeu. Am văzut un înger zburând repede către mine. El m-a dus îndată de pe pământ la Cetatea Sfântă. În cetate am văzut un templu, în care am intrat. Am pătruns pe o ușă înainte ca să ajung la prima perdea. Această perdea a fost ridicată și am intrat în Locul Sfânt. ...

În Sfânta Sfintelor am văzut un chivot. Pe capac și pe părțile laterale era aur din cel mai curat. ... În chivot se afla vasul de aur cu mană, toiagul lui Aaron care a înmugurit și tablele de piatră care erau închise precum

copertele unei cărți. Isus le-a deschis și am văzut Cele Zece Porunci scrise pe ele cu degetul lui Dumnezeu. Pe o tablă erau scrise patru, iar pe cealaltă, șase. Cele patru de pe prima tablă străluceau mai puternic decât celelalte șase. Dar cea de-a patra, porunca referitoare la Sabat, strălucea mai puternic decât toate celelalte, căci Sabatul a fost pus deoparte pentru a fi păzit în cinstea Numelui sfânt al lui Dumnezeu. Sabatul sfânt arăta măreț – în jurul lui era o aureolă plină de slavă.

Am văzut că porunca legată de Sabat nu a fost pironită la cruce. Dacă ar fi fost pironită, atunci și celelalte nouă porunci ar fi fost și ni s-ar fi lăsat libertatea de a le călca pe toate ca pe cea de-a patra. Am văzut că Dumnezeu nu schimbase Sabatul, căci El nu Se schimbă niciodată. Dar papa îl schimbase din a șaptea zi în prima zi a săptămânii, căci el urma să schimbe vremurile și Legea. – *Scrieri timpurii* (Experiențe și viziuni), p. 32

Sabatul zilei a șaptea nu este lăsat în incertitudine. El este memorialul lui Dumnezeu cu privire la lucrarea Sa de creațiune. El este stabilit ca un memorial al Cerului care trebuie să fie respectat ca dovadă a ascultării. Dumnezeu a scris întreaga Lege cu degetul Său pe două table de piatră. ...

... Nu îngădui să ți se piardă credința! Noi trebuie să stăm neclintii de partea convingerilor noastre, de partea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus. Toți cei care țin până la capăt credința lor de la început vor păzi Sabatul zilei a șaptea, zi care începe așa cum este marcată de soare. – *Solii alese*, cartea 3, p. 318

Luni, 27 mai

Legea lui Dumnezeu, de neschimbat

Când oamenii au călcat Legea lui Dumnezeu și au nesocotit voința Lui, Satana a jubilat. Se dovedea, spunea el, că Legea nu poate fi ascultată; omul nu putea fi iertat. Pentru că, după răzvrătire, el fusese îndepărtat pentru totdeauna din cer, Satana pretindea ca neamul omenesc să fie pentru totdeauna exclus de la mila lui Dumnezeu. Dumnezeu nu putea să fie drept și totuși să manifeste milă față de păcătos.

Dar, chiar și ca păcătos, omul era într-o poziție cu totul diferită de aceea a lui Satana. În ceruri, Lucifer păcătuise în lumina prezenței lui Dumnezeu. Lui – ca niciunei alte ființe create – i-a fost descoperită iubirea lui Dumnezeu. Cu toate că înțelegea caracterul lui Dumnezeu și știa bunătatea Lui, Satana a ales să urmeze calea propriei voințe egoiste și independente. Alegerea aceasta a fost definitivă. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru salvarea lui. Dar omul a fost înșelat, mintea sa a fost

întunecată de sofismele lui Satana. El nu a cunoscut înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu. Pentru el, nădejdea consta în cunoașterea iubirii lui Dumnezeu. Adâncindu-și privirea în caracterul Său, el putea să fie atras înapoi la Dumnezeu.

Prin Hristos, oamenilor li s-a descoperit mila lui Dumnezeu; dar mila nu înlătură dreptatea. Legea descoperă atributele caracterului Său și nicio iotă sau o frântură de literă din ea nu poate fi schimbată pentru a se potrivi omului în starea sa căzută. Dumnezeu n-a schimbat Legea Sa, dar S-a jertfit pe Sine, în Hristos, pentru răscumpărarea omului. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 761, 762

Când se va începe judecata și cărțile vor fi deschise și fiecare om va fi judecat după lucrurile scrise în cărți, atunci tablele de piatră, ascunse de Dumnezeu până în ziua aceea, vor fi prezentate lumii ca standard de dreptate. Atunci, toți oamenii, bărbați și femei, vor vedea că singura condiție necesară pentru mântuirea lor este ascultarea de Legea perfectă a lui Dumnezeu. Nimeni nu va găsi scuză pentru păcat. Prin principiile drepte ale acelei Legi, oamenii își vor primi sentința – viață sau moarte. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1109

Legea lui Dumnezeu din Sanctuarul din ceruri este marele original, după care poruncile înscrise pe tablele de piatră și redactate de Moise în Pentateuh erau o transcriere fără greș. Aceia care au ajuns la înțelegerea acestui punct important au fost conduși astfel să vadă caracterul sfânt, neschimbător al Legii divine. Ei au înțeles că niciodată mai înainte puterea cuvintelor Mântuitorului. „Câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege” (Matei 5:18). Legea lui Dumnezeu, fiind o descoperire a voinței Sale, o transcriere a caracterului Său, trebuie să dăinuie veșnic „ca un martor credincios în ceruri”. Nicio poruncă n-a fost anulată, nicio iotă sau vreo frântură de slovă din ea nu a fost schimbată. Psalmistul spune: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuie în veci în ceruri”; „Toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie” (Psalmii 119:89; 111:7,8). – *Tragedia veacurilor*, p. 434

Măști, 28 mai

Sabatul și Legea

Nu vă împotriviți poruncilor lui Dumnezeu! Această lege este exact așa cum a scris-o Iehova în Templul din cer. Omul poate călca în picioare copia ei de aici, de jos, dar originalul este păstrat în chivotul lui Dumnezeu

din cer; iar pe capacul acestui chivot, chiar deasupra acelei legi, se află tronul milei. Isus stă chiar acolo, în fața aceluiași chivot, ca să mijlocească pentru om. ...

Nimic din ce a fost scris pe acele tabele nu putea fi șters. Prețioasa carte a Legii a fost pusă în chivotul legământului și este încă acolo, ascunsă în siguranță de familia umană. Dar, la timpul rânduit de El, Dumnezeu va scoate la iveală aceste table de piatră ca să fie o mărturie pentru întreaga lume împotriva nerespectării poruncilor Sale și împotriva închinării idolatre și a unui Sabat contrafăcut. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1109

„Importanța Sabatului ca monument al creațiunii este că el păstrează întotdeauna prezent motivul adevărat pentru care închinarea I se cuvine lui Dumnezeu” – pentru că El este Creatorul, iar noi suntem făpturile Sale. „De aceea, Sabatul stă chiar la temelia închinării la Dumnezeu, căci el ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant și nicio altă instituție nu face lucrul acesta. Adevăratul temei al închinării adevărate, nu numai aceea din ziua a șaptea, ci al întregii închinări, se găsește în deosebirea dintre Creator și creaturile Sale. Acest fapt important nu se poate învechi niciodată și nu trebuie uitat niciodată” (J.N. Andrews, *History of the Sabbath*, cap. 27). Întotdeauna trebuia păstrat acest adevăr în mintea oamenilor, că Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden și, câtă vreme faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie motivul pentru care ne închinăm Lui, atâta vreme Sabatul va continua să fie semnul și memorialul Său. – *Tragedia veacurilor*, pp. 437, 438

Sabatul arată spre El [Hristos], dovedindu-L că este Creator și Cel ce sfințește. El declară că Acela care a creat toate lucrurile în cer și pe pământ și prin care sunt ținute toate lucrurile este Conducătorul bisericii și că, prin puterea Lui, noi suntem împăcați cu Dumnezeu. Căci, vorbind către Israel, El a zis: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc” (Ezechiel 20:12). Prin urmare, Sabatul este un semn al puterii lui Hristos de a ne sfinți. El le este dat tuturor acelor pe care îi sfințește Hristos. Ca semn al puterii Sale sfințitoare, Sabatul le este dat tuturor acelor care, prin Hristos, devin o parte a Israelului lui Dumnezeu.

... Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca pe un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzându-L pe Hristos în Sabat, ei se desfată în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările

creațiunii, ca o dovadă a mării Lui puteri de a mântui. În timp ce ne atrage atenția către pacea Edenului care a fost pierdută, el ne vorbește despre pacea restabilită prin Mântuitorul. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 288, 289

Miercuri, 29 mai

Semnul fiarei

Marea luptă dintre bine și rău va crește în intensitate aproape de încheierea timpului. În toate veacurile, mânia lui Satana s-a manifestat împotriva bisericii lui Hristos, dar Dumnezeu Și-a revărsat harul și Spiritul asupra poporului Său pentru a-l întări, ca să se împotrivească puterii celui rău. Când apostolii lui Hristos aveau să ducă lumii Evanghelia Sa și să o scrie pentru toate veacurile viitoare, ei aveau să fie în mod special înzestrați cu iluminarea Duhului. Dar, pe măsură ce biserica se apropie de eliberarea ei finală, Satana va lucra cu o putere din ce în ce mai mare. El s-a coborât „cuprins de o mânie mare, știind că are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). El va lucra „cu toată puterea, cu semne și minuni mincinoase” (2 Tesaloniceni 2:9).

Timp de șase mii de ani, această inteligență deosebită, care odinioară fusese cea mai înălțată printre îngerii lui Dumnezeu, s-a dedat cu totul lucrării de amăgire și ruinare. Și toată profunzimea iscusinței satanice și a subtilității dobândite, toată cruzimea la care s-a ajuns în decursul acestor veacuri de luptă vor fi îndreptate împotriva poporului lui Dumnezeu în conflictul final. Și, în această vreme de primejdie, urmașii lui Hristos trebuie să avertizeze lumea cu privire la a doua venire a Domnului; trebuie pregătit un popor care să stea înaintea Lui, la venirea Sa, „fără pată și fără zbârcitură” (2 Petru 3:14). În acest timp, înzestrarea deosebită a harului și a puterii divine nu este mai puțin necesară pentru biserică decât a fost în zilele apostolilor. – *Tragedia veacurilor*, „Introducere”, p. ix

Datoria de a ne închina lui Dumnezeu se întemeiază pe faptul că El este Creatorul și că Lui Îi datorează existența toate celelalte ființe. Și, peste tot în Biblie, unde este prezentată porunca Sa cu privire la respect și închinare mai presus de zeii păgânilor, acolo este citată și dovada puterii Sale creatoare. „Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile” (Psalmii 96:5). „«Cu cine Mă veți asemana, ca să fiu deopotrivă cu el?» zice Cel Sfânt. «Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri?»” ... Psalmistul zice: „Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem” (Psalmii 100:3). „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului,

Făcătorului nostru” (Psalmii 95:6). Iar ființele sfinte care I se închină lui Dumnezeu în ceruri declară, ca motiv pentru care închinarea lor este datorată Lui: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile” (Apocalipsa 4:11). – *Tragedia veacurilor*, p. 436

Dacă Sabatul ar fi fost păstrat pretutindeni, gândurile și afecțiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al adorării și al închinării și niciodată nu ar fi existat vreun închinător la idoli, vreun ateu sau vreun necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al credincioșiei față de adevăratul Dumnezeu, Acela „care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Urmează ca solia care le poruncește oamenilor să se închine lui Dumnezeu și să păzească poruncile Sale să le ceară în mod deosebit să păzească porunca a patra. – *Tragedia veacurilor*, p. 437

Joi, 30 mai

Mesajele celor trei îngeri

[Al treilea] înger a fost văzut zburând prin mijlocul cerului și el „a zis cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. ... Aici este răbdarea sfinților, care păesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.»”

Aceștia sunt cei care repară spărtura făcută în Legea lui Dumnezeu. Ei văd că Sabatul poruncii a patra a fost înlocuit cu un sabbat contrafăcut, fals, o zi care nu fusese poruncită în Cuvântul lui Dumnezeu. În mijlocul unei mari împotriviri, ei îi sunt loiali Dumnezeului lor și iau poziție sub steagul îngerului al treilea. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1152

Dacă dorim să avem duhul și puterea soliei îngerului al treilea, trebuie să prezentăm Legea și Evanghelia împreună, deoarece ele merg mână în mână. În timp ce o putere satanică îi instigă pe copiii neascultării să anuleze Legea lui Dumnezeu și să calce în picioare adevărul că Hristos este neprihănirea noastră, o putere cerească impresionează inima celor credincioși, îndemnându-i să înalțe Legea și pe Domnul Isus ca Mântuitor puternic. Dacă în experiența poporului lui Dumnezeu nu se va manifesta puterea divină, teoriile și ideile false vor captiva mințile, mulți îl vor înlătura pe Hristos și neprihănirea Lui din experiența lor, iar credința lor va fi lipsită de puterea vieții.

Pastorii trebuie să-L prezinte pe Domnul Hristos în toată plinătatea Sa, atât în bisericile noastre, cât și în teritoriile noi, pentru ca ascultătorii să poată cultiva o credință luminată. Oamenii trebuie să fie învățați că Hristos este pentru ei mântuire și neprihănire. ... Subiectul principal al soliei noastre nu sunt doar „poruncile lui Dumnezeu”, ci și „credința lui Isus”. Astăzi, pe calea noastră strălucește o lumină puternică și ea ne conduce la o încredere mai mare în Domnul Isus. Trebuie să acceptăm fiecare rază de lumină și să umblăm în ea. – *Slujitorii Evangheliei*, pp. 161, 162

Ce efect va avea asupra celor cu adevărat ascultători și drepti acțiunea lumii de a înlătura Legea lui Dumnezeu? Vor fi ei luați de curentul puternic al răului? Deoarece atât de mulți se așază sub steagul prințului întunericului, oare poporul celor care păzesc poruncile se va abate de la loialitatea lui față de Dumnezeu? Nu! Niciunul dintre cei care rămân în Hristos nu va aluneca sau cădea. Urmașii Săi se vor închina în ascultare înaintea unei autorități mai înalte decât a oricărui potentat pământesc. În timp ce disprețul arătat față de poruncile lui Dumnezeu îi face pe mulți să suprimă adevărul și să arate mai puțin respect față de el, cei credincioși vor ține sus, cu mai multă stăruință, adevărurile distinctive. – *Maranatha*, p. 28 (20 ianuarie)

Vineri, 31 mai

Studiu suplimentar

Maranatha, „Rămășița și sigilarea”, p. 213 (24 iulie).

Spiritismul demascat

Sabat după-amiază, 1 iunie

Credința în comunicarea cu cei morți încă mai există, chiar și în preținsele țări creștine. Sub numele de spiritism, practica de a vorbi cu ființe care se pretind a fi duhuri ale celor decedați s-a răspândit foarte mult. Acesta este în așa fel calculat, încât să capteze simpatia celor care i-au pus în mormânt pe cei dragi ai lor. Uneori, duhurile se arată unor persoane sub înfățișarea prietenilor lor decedați și le povestesc întâmplări din viața lor, săvârșesc fapte pe care le săvârșeau în timpul vieții lor. În felul acesta, ei îi fac pe oameni să creadă că cei dragi sunt îngeri care zboară în jurul lor și pot să comunice cu ei. Aceia care susțin astfel că sunt duhuri ale celor decedați sunt priviți cu oarecare idolatrie și, pentru mulți, cuvântul lor are mai multă greutate decât Cuvântul lui Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 684

Este un fapt cert că speranța fericirii eterne imediat după moarte a dus la o neglijare generală a doctrinei biblice a învierii. Această tendință a fost remarcată de dr. Adam Clarke, care spunea: „Doctrina învierii pare să fi fost considerată mult mai importantă de către creștinii din biserică primară decât de cei de astăzi! De ce? Apostolii au insistat continuu asupra ei și, pe baza ei, i-au îndemnat pe urmașii lui Hristos la stăruință, ascultare și bucurie. Urmășii lor de astăzi rareori o mai menționează. Așa au predicat apostolii și așa au crezut creștinii bisericii primare; așa predicăm noi și așa cred ascultătorii noștri. În Evanghelie nu există o doctrină asupra căreia să se pună un accent mai mare, iar în sistemul actual de predicare nu există o doctrină care să fie tratată cu mai multă neglijență!” (*Commentary*, remarcă la 1 Corinteni 15, par. 3). ...

Când mai avea puțin până să Se despartă de ucenicii Săi, Isus nu le-a spus că vor veni curând la El. „Mă duc să vă pregătesc un loc”, le-a spus, „și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14:2,3). Mai mult, Pavel ... îndreaptă gândul fraților

lui către venirea viitoare a Domnului, când lanțurile mormântului vor fi sfărâmate și „cei morți în Hristos” vor fi înviați pentru viața veșnică. – *Tragedia veacurilor*, pp. 547, 548

Domnul Hristos îi cere pentru Sine pe toți aceia care au crezut în Numele Său. Puterea de viață a Duhului lui Hristos, care locuiește în trupul muritor, leagă de Hristos fiecare suflet care crede. Cei ce cred în Domnul Isus sunt sfinți pentru inima Sa, deoarece viața lor este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Dătătorul vieții va porunci: „Treziti-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți” (Isaia 26:19).

Dătătorul vieții îi va chema la prima înviere pe cei ce sunt proprietatea Sa răscumpărată, dar, până la acea oră triumfală, când va suna ultima trâmbiță și armata cea mare va ieși din morminte pentru biruința veșnică, fiecare sfânt care doarme va fi păstrat în siguranță și va fi păzit ca un giuvaer prețios, cunoscut de Dumnezeu pe nume. Ei sunt scoși din moarte prin puterea Mântuitorului care a locuit în ei când erau în viață și pentru că au fost părtași naturii divine. – *Solii alese*, cartea 2, p. 271

Duminică, 2 iunie

Consecințele fatale ale spiritismului

Ciocăniturile misterioase cu care a început spiritismul modern nu au fost rezultatul înșelăciunii sau al șireteniei omenești, ci au fost lucrarea directă a îngerilor răi, care au inițiat în felul acesta una dintre amăgirile cele mai pline de succes în nimicirea sufletelor. Mulți vor fi prinși în capcană prin credința că spiritismul este doar o impostură omenească, dar, când vor fi puși față în față cu manifestări pe care nu vor putea să le considere altfel decât supranaturale, vor fi amăgiți și determinați să le accepte ca fiind marea putere a lui Dumnezeu.

Oamenii aceștia trec cu vederea mărturia Scripturilor cu privire la minunile săvârșite de Satana și de îngerii lui. Magicienii faraonului din timpul lui Moise au fost făcuți în stare să contrafacă lucrarea lui Dumnezeu cu ajutorul lui Satana. Apostolul Ioan a descris puterea făcătoare de minuni care se va manifesta în zilele din urmă, declarând: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia” (Apocalipsa 13:13,14). Aici nu este menționat un simplu impostor. Oamenii sunt amăgiți de

minunile pe care slujitorii lui Satana au puterea de a le face, nu de minuni pe care se prefac a le face. – *Istoria mântuirii*, pp. 394, 395

Profetul Isaia spune: „Dacă vi se zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc», răspundeți: «Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La Lege și la mărturie!» Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8:19,20). Dacă ar fi fost dispuși să primească adevărul care este prezentat atât de clar în Scripturi și care spune că morții nu știu nimic, oamenii ar vedea în declarațiile și manifestările spiritismului lucrarea lui Satana care acționează cu putere, semne și minuni mincinoase. – *Istoria mântuirii*, p. 397

Am văzut că sfinții trebuie să înțeleagă foarte bine adevărul prezent, pe care vor fi obligați să-l susțină din Scripturi. Ei trebuie să înțeleagă starea celor morți, căci duhurile de demoni nu vor înceta să li se arate, mărturisind că sunt rudele sau prietenii lor iubiți, care le vor transmite învățături nebiblice. Vor face tot ce le stă în putere pentru a trezi simpatia și vor face minuni înaintea lor pentru a confirma ceea ce susțin. Pentru a ține piept acestor duhuri, cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătiți cu adevărul biblic că morții nu știu nimic și cei care se arată în felul acesta sunt duhuri de demoni.

Trebuie să examinăm bine temelia nădejzii noastre, căci va trebui să răspundem pentru aceasta din Scripturi. Această amăgire se va răspândi și noi va trebui să luptăm cu ea față în față și, dacă nu suntem pregătiți, vom fi prinși în capcană și biruiți. Dar, dacă facem tot ce ne stă în putere ca să fim gata pentru conflictul care ne stă în față, Dumnezeu Își va face partea și brațul Său atotputernic ne va apăra. El Își va trimite mai degrabă toți îngerii din slavă pentru a face un zid în jurul sufletelor credincioase, decât ca acestea să fie amăgite și rătăcite de minunile mincinoase ale lui Satana. – *Scrieri timpurii*, p. 262

Luni, 3 iunie

Moartea în Vechiul Testament

Nicăieri în Sfintele Scripturi nu se găsește declarația că cei neprihăniți își primesc răsplata sau cei nelegiuți își primesc pedeapsa la moarte. Patriarhii și profeții nu ne-au dat o astfel de asigurare. Hristos și apostolii n-au făcut nicio aluzie la aceasta. Biblia învață în mod clar că cei

morți nu merg îndată la ceruri. Ei sunt descriși ca dormind până la înviere (1 Tesaloniceni 4:14; Iov 14:10-12). Chiar în ziua când funia de argint se rupe, iar vasul de aur se sfărâmă (Eclesiastul 12:6), pier și gândurile omului. Aceia care coboară în mormânt stau în tăcere. Ei nu mai știu nimic din ceea ce se face sub soare (Iov 14:21). Ce binecuvântată odihnă pentru neprihănitul obosit! Fie timpul lung sau scurt, pentru ei nu este decât o clipă. Ei dorm și sunt treziți de trâmbița lui Dumnezeu la o nemurire glorioasă. „Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii. ... Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință»” (1 Corinteni 15:52-54). Când sunt chemați din somnul lor adânc, încep să gândească exact de acolo de unde au încetat. Ultimul simțământ a fost boldul morții; ultimul gând a fost acela al căderii sub puterea mormântului. Când se ridică din mormânt, primul lor gând se va prinde de strigătul biruitor: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (vers. 55). – *Tragedia veacurilor*, p. 549

Hristos a devenit una cu omenirea, pentru ca oamenii să devină una în Duh și să trăiască împreună cu El. În virtutea acestei uniri în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, viața Lui devine viața lor. El îi spune celui care se pocăiește: „Eu sunt Învierea și Viața.” Moartea este privită de Hristos ca un somn – este tăcere, întuneric, somn. El vorbește despre ea ca și cum ar fi de scurtă durată, o clipă. „Oricine trăiește și crede în Mine”, spune El, „nu va muri niciodată.” Iar pentru cel credincios, moartea este un lucru neînsemnat. Cu El, a muri nu înseamnă decât a dormi.

Aceeași putere care L-a înviat pe Hristos din mormânt va învia și biserică Lui și o va proslăvi împreună cu El, punând-o mai presus de toate domniile, de toate puterile, de orice nume care se numește, nu numai în lumea aceasta, dar și în lumea viitoare. – *My Life Today*, p. 295

Glasul care a strigat de pe cruce: „S-a isprăvit!” a fost auzit de cei morți. El a străbătut zidurile mormântului și i-a îndemnat pe cei adormiți să se ridice. Tot așa se va întâmpla și atunci când glasul lui Hristos se va auzi din cer. Glasul acela va pătrunde în morminte și le va deschide încuietorile, iar cei morți în Hristos vor învia. La învierea lui Hristos, s-au deschis câteva morminte, dar la a doua Lui venire, toți morții cei scumpi vor auzi glasul Lui și se vor trezi la viață, o viață plină de slavă nepieritoare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 787

Marți, 4 iunie**Moartea în Noul Testament**

Când au deschis și au citit epistola lui Pavel, o mare bucurie și mângâiere a fost adusă bisericii prin cuvintele lămuritoare cu privire la adevărata stare a morților. Pavel arăta că cei care aveau să trăiască atunci când va fi să vină Hristos nu Îl vor întâmpina pe Domnul înaintea celor care adormiseră în Isus. Glasul unui arhanghel și trâmbița lui Dumnezeu vor ajunge chiar până la cei adormiți și întâi vor învia cei morți în Hristos, mai înainte ca cei vii să fi fost îmbrăcați în nemurire. „Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.”

Nădejdea și bucuria pe care această asigurare le-au adus tinerei biserici din Tesalonic cu greu pot fi înțelese de noi. Ei au crezut și au fost încurajați prin epistola trimisă lor de părintele lor în Evanghelie, și inimile lor s-au îndreptat cu iubire spre el. Despre lucrurile acestea le vorbise mai înainte, dar atunci mintea lor se lupta să prindă învățăturile care li se păreau noi și ciudate și nu este de mirare ca însemnătatea unor anumite probleme să nu fi impresionat destul de puternic mintea lor. Însă ei flămânzeau după adevăr și epistola lui Pavel le-a dat noi speranțe și puteri, o credință mai tare, cum și o mai profundă dragoste față de Acela care, prin moartea Sa, adusese la lumină viața și nemurirea. – *Faptele apostolilor*, pp. 258, 259

Cu putere convingătoare, apostolul a prezentat marele adevăr cu privire la înviere. „Dacă nu este o înviere a morților”, argumenta el, „nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră. Ba încă, noi suntem descoperiți ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și, prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.” – *Faptele apostolilor*, p. 320

„Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El”, scria Pavel. Mulți interpretează acest pasaj ca însemnând că cei

ce dorm vor fi aduși împreună cu Hristos din ceruri, dar Pavel a vrut să spună că, după cum Hristos a fost înviat dintre morți, tot la fel va chema Dumnezeu pe cei sfinți afară din mormintele lor și-i va lua cu Sine în ceruri. Ce prețioasă mângâiere! Ce glorioasă nădejde nu numai pentru biserica din Tesalonic, ci pentru toți creștinii, oriunde s-ar găsi ei! – *Faptele apostolilor*, p. 259

Miercuri, 5 iunie

Spiritismul în zilele sfârșitului (I)

Spiritismul modern ... nu e decât o redeșteptare, sub o formă nouă, a vrăjitoriei și a închinării la demoni, pe care Dumnezeu le condamna-se și le interzisese pe vremuri. El este prezis în Scripturi, care declară că „în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Timotei 4:1). Pavel, în a doua lui epistolă către tesaloniceni, arată lucrarea specială a lui Satana în spiritism, ca pe un eveniment care urmează să aibă loc foarte aproape de a doua venire a Domnului Hristos. Vorbind despre a doua venire a Domnului Hristos, el spune că va avea loc după manifestarea „lui Satana cu tot felul de minciuni, semne și puteri mincinoase” (2 Tesaloniceni 2:9).

Iar Petru, descriind pericolele la care urma să fie expusă biserica în zilele sfârșitului, spune că, după cum au fost profeți mincinoși care l-au dus pe Israel la păcat, tot astfel vor fi și „învățători mincinoși care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare” (2 Petru 2:1). Aici, apostolul a scos în evidență una dintre caracteristicile de seamă ale învățătorilor spiritiști. Ei refuză să Îl recunoască pe Domnul Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. ... Spiritismul, prin tăgăduirea lui Hristos, tăgăduiește atât pe Tatăl, cât și pe Fiul, iar Biblia îl declară ca fiind o manifestare a lui antihrist. – *Patriarhi și profeți*, p. 686

Nouă, ca și lui Petru, ne este spus acest cuvânt: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta” (Luca 22:31-32). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că nu suntem lăsați singuri. Acela, care „atât de mult a iubit ... lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16), nu ne va lăsa singuri în lupta cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. „Iată”, zice el, „v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va vătăma” (Luca 10:19).

Trăiți în legătură cu Hristos cel viu și El vă va ține tare, cu o mână care nu vă va lăsa. Să cunoaștem și să credem iubirea pe care o are Dumnezeu față de noi și atunci vom fi în siguranță. Iubirea aceasta este o fortăreață de neînvins împotriva tuturor înșelăciunilor și asalturilor lui Satana. „Numele Domnului este un turn tare, cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost” (Proverbele 18:10). – *Cugetări de pe Muntele Fericii*, p. 119

Aceia care se împotrivesc învățăturilor spiritismului nu se împotrivesc doar unor oameni, ci lui Satana și îngerilor săi. Ei au intrat într-o luptă împotriva căpeteniilor, puterilor și duhurilor rele care se află în locurile înalte. Satana nu va ceda niciun centimetru de teren, decât dacă este respins de puterea trimișilor cerești. Cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie în stare să-l înfrunte așa cum l-a înfruntat Mântuitorul, prin cuvintele: „Este scris”. Satana poate să citeze Scriptura și acum ca în zilele lui Hristos, dar el va perverti învățăturile ei așa încât să susțină amăgirile lui. Totuși, declarațiile clare ale Bibliei vor asigura arme puternice pentru fiecare luptă. – *Istoria mântuirii*, p. 397

Joi, 6 iunie

Spiritismul în zilele sfârșitului (II)

Unele dintre sufletele sărmene care s-au lăsat fascinate de cuvintele pline de elocvență ale învățătorilor spiritismului și au cedat influenței lui îi descoperă după aceea caracterul mortal și ar vrea să renunțe la el și să se elibereze, dar nu pot. Satana îi ține captivi în puterea lui și nu vrea să le dea drumul. ... Pentru aceste suflete sărmene, singura cale de a-l birui pe Satana este aceea de a face deosebire între adevărul Bibliei și ceea ce este doar legendă și ficțiune. Atunci când recunosc cerințele adevărului, ei se așază acolo unde pot fi ajutați.

Ei ar trebui să-i roage pe cei care au o experiență religioasă și care cred în făgăduințele lui Dumnezeu să mijlocească la Atotputernicul Izbăvitor în favoarea lor. Va fi o luptă strânsă. Satana îi va întări pe îngerii răi, care le-au ținut în stăpânire pe aceste persoane; dar, dacă sfinții lui Dumnezeu vor posti și se vor ruga în adâncă umilință, rugăciunile lor vor birui. Isus va trimite îngeri sfinți să i se împotrivescă lui Satana, iar acesta va fi forțat să dea înapoi și puterea lui asupra celor chinuiți și înrobiți va fi zdrobită. – *Mărturii*, vol. 1, p. 343

Experiența trecutului va fi repetată. În viitor, superstițiile lui Satana vor lua noi forme. Vor fi prezentate rătăcirii într-un mod plăcut și

lingușitor. Teorii false, îmbrăcate în veșminte de lumină, vor fi prezentate înaintea poporului lui Dumnezeu. Astfel, Satana va încerca să-i înșele, dacă va fi posibil, chiar și pe cei aleși. Vor fi exercitate cele mai fermecătoare influențe, mintea oamenilor va fi hipnotizată. ...

... El va folosi puterea unei minți asupra alteia, pentru a-și duce la îndeplinire planurile. Și lucrul cel mai trist dintre toate este că, sub influența lui înșelătoare, oamenii vor avea o formă de evlavie fără să aibă o legătură reală cu Dumnezeu. ... Vă spun tuturor: Aveți grijă, deoarece Satana vine sub chipul unui înger de lumină în orice adunare a lucrătorilor creștini și în orice biserică, încercând să-i câștige pe membri de partea lui. Mi s-a poruncit să-i dau poporului lui Dumnezeu avertizarea: „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit»” (Galateni 6:7). – *Mărturii*, vol. 8, pp. 293, 294

Lui Satana nu-i este îngăduit să contrafacă felul venirii lui Hristos. Mântuitorul l-a avertizat pe poporul Său împotriva amăgirii din acest punct de vedere și a prevestit cu claritate modul revenirii Sale. „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului” (Matei 24:27). Nu este posibil ca venirea Lui să fie contrafăcută. Ea va fi universal cunoscută și văzută de toată lumea. ...

... Sunt copiii lui Dumnezeu atât de solid întemeiați pe Cuvântul Său, încât să nu urmeze dovada dată de simțurile lor? Se vor prinde ei de Biblie și numai de Biblie într-o astfel de criză? Satana îi va împiedica, dacă va putea, să-și asigure pregătirea pentru a rezista în ziua aceea. El va pregăti lucrurile în așa fel, încât să le îngreuească drumul, să-i atragă cu bogății pământești, să-i facă să ducă poveri grele și apăsătoare, pentru ca inimile să le fie supraîmpovărate de grijile vieții acesteia, iar ziua încercării să vină peste ei ca un hoț. – *Tragedia veacurilor*, p. 625

Vineri, 7 iunie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Ferește-te de ceea ce este ocult”, p. 247 (26 august); *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, din cap. „Nu judecând, ci lucrând”, pp. 139, 140.

Conflictul se apropie

Sabat după-amiază, 8 iunie

„De acea, eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat” (Psalmii 119:127).

În aceste zile pline de pericole la tot pasul, vom manifesta noi oare mai puțin devotament față de adevărul lui Dumnezeu și mai puțin atașament plin de însuflețire față de Legea Sa decât în anii care au trecut? ... Acum este timpul ca aleșii lui Hristos să-și arate consacrarea în slujba Sa și toți urmașii Săi să dea cea mai nobilă mărturie pentru Stăpânul lor, stând neclintii împotriva curentului răului care stăpânește. ...

Când Legea divină este dată la o parte, urmarea este cea mai mare nenorocire atât pentru familii, cât și pentru societate. Singura noastră speranță pentru lucruri mai bune este aceea de a fi găsiți într-o credincioasă aderare la principiile lui Iehova. ... S-a demonstrat ... că cea mai sigură cale de a submina temeliile ordinii și guvernării este nesocotirea Legii lui Dumnezeu. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 54 (17 februarie)

De la căderea sa din cer, Satana nu a avut altă bucurie și preocupare constantă decât să zădărnicească planul lui Dumnezeu, împiedicând mântuirea oamenilor care pier. El a dus la îndeplinire această lucrare cu mare succes și o va continua până când Hristos îi va pune capăt. El a încercat să-i facă pe oameni să-l ajute să calce în picioare onoarea lui Dumnezeu s-o arunce în țărână și mulți au devenit colaboratorii lui și i-au încurajat răzvrătirea. Cei care fac acest lucru, care se laudă cu scepticismul lor și îi conduc pe alții să disprețuiască Legea lui Iehova, trec în rândurile dușmanilor lui Hristos și își folosesc influența mai degrabă pentru a distruge decât pentru a salva suflete. Ei îl ajută pe Satana în eforturile lui de a submina Legea lui Dumnezeu, asigurându-l pe păcătos că va fi mântuit chiar dacă încalcă Legea. Ei îi slujesc lui Satana și vor împărtăși soarta lui teribilă. – *The Signs of the Times*, 3 aprilie 1884, par. 8.

Creștinul are datoria să nu permită să fie modelat de mediu sau de împrejurări, ci el trebuie să se ridice deasupra lor, formându-și caracterul

după Modelul divin. El trebuie să fie credincios în orice loc s-ar afla și să-și facă datoria în mod conștiincios, folosind oportunitățile date de Dumnezeu și făcând totul după cele mai bune capacități ale sale. Cu ochii îndreptați numai spre slava lui Dumnezeu, el trebuie să lucreze pentru Hristos oriunde s-ar afla. Noi trebuie să ne predăm voința și inima lui Dumnezeu și să-L cunoaștem pe Hristos. Trebuie să ne lepădăm de noi înșine, să ne luăm crucea și să-L urmăm pe Isus. Niciunul dintre noi nu poate ajunge în cer altfel decât pe calea îngustă și purtându-și crucea. Dar atât de mulți poartă crucea doar ca podoabă, dar nu-și poartă crucea în viața practică, de zi cu zi. ...

Pentru o lucrare încununată de succes, este esențial să Îl cunoaștem pe Hristos, căci această cunoaștere ne va da principii sănătoase ale dreptății, ne va da un spirit nobil și neegoist ca acela al Mântuitorului nostru pe care mărturisim că-L slujim. Credințioșia, economia, grija și meticulozitatea trebuie să caracterizeze toată activitatea noastră, oriunde ne-am afla, fie în bucătărie, fie în atelier sau oriunde am fost puși să lucrăm în via Domnului. – *Lift Him Up*, p. 245

Duminică, 9 iunie

Ultimul conflict din Apocalipsa

Psalmistul spune: „Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem.” „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” (Psalmii 100:3; 95:6). Iar ființele sfinte, care I se închină lui Dumnezeu în ceruri spun, ca motiv pentru care I se cuvine lui Dumnezeu închinarea lor: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute” (Apocalipsa 4:11).

În Apocalipsa 14, oamenii sunt chemați să se închine Creatorului și profeția aduce înaintea noastră o clasă care, ca rezultat al primirii întregii solii, păzește poruncile lui Dumnezeu. Una dintre aceste porunci indică direct spre Dumnezeu ca fiind Creatorul. Porunca a patra spune: „Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău. ... Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (Exodul 20:10,11). Despre Sabat, Domnul spune mai departe că este „un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru” (Ezechiel 20:20). ...

Cât timp faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie un motiv pentru care ar trebui să ne închinăm Lui, atâta timp Sabatul va continua să fie semnul și memorialul Său. – *Lift Him Up*, p. 51

Pe acest pământ, există numai două tabere – cei care stau sub steagul însângerat al lui Isus Hristos și cei care stau sub steagul negru al răzvrătirii. În Apocalipsa 12 este reprezentat marele conflict dintre cei ascultători și cei neascultători. ...

... Agenții satanici au făcut din pământ o scenă pentru orori pe care nicio limbă nu le poate descrie. Războiul și vărsarea de sânge sunt acțiuni ale unor națiuni care pretind a fi creștine. Nesocotirea Legii lui Dumnezeu și-a adus roadele.

Marele conflict care se desfășoară acum nu este doar o luptă a omului împotriva omului. De o parte, stă Prințul vieții acționând ca înlocuitor și garant al omului; de cealaltă parte, este Prințul întunericii împreună cu îngerii căzuți care sunt sub comanda lui. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 974

Lucrarea de biruire a răului trebuie făcută prin credință. Cei care merg pe câmpul acestei lupte vor vedea că trebuie să-și pună întreaga armură a lui Dumnezeu. Scutul credinței le va asigura protecția și îi va face să fie mai mult decât biruitori. În afară de credința în Domnul oștirilor și ascultarea de poruncile Sale, nimic nu le va fi de folos. ... Numai trăirea în credință îi va face pe oameni de neînvins și capabili să rămână neclintiți și statornici, împotrivindu-se răului până la sfârșit. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 182

Luni, 10 iunie

Criza care vine

„Au să vă dea afară din sinagogi, ba încă, va veni vremea când oricine vă va uide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu” (Ioan 16:2).

Fiecare om din lumea noastră va fi înrolat sub unul dintre cele două steaguri.

Cele două armate vor fi distincte și separate. Deosebirea dintre ele va fi atât de clară, încât mulți dintre cei care vor fi convinși de adevăr vor trece de partea poporului care păzește poruncile lui Dumnezeu. Când această lucrare măreată va avea loc, în bătălie, înainte de ultimul conflict final, mulți vor fi închiși, mulți vor fugi din orașe și din sate ca să-și scape viața și mulți vor fi martiri pentru Hristos, stând în apărarea adevărului.

Prin decretul care impune instituția papalității, violând Legea lui Dumnezeu, națiunea noastră [Statele Unite] se va despărți cu totul de neprihănire. – *Maranatha*, p. 199 (10 iulie)

Pe măsură ce ne apropiem de pericolele din zilele din urmă, ispitele vrăjmașului devin mai puternice și mai hotărâte. Satana a coborât cu mare putere, știind că timpul lui este scurt și lucrează „cu toată înșelăciunea nelegiurii în cei ce sunt pe calea pierzării”. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează că el va căuta să-i înșele, dacă îi va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.

Evenimente extraordinare se vor descoperi în curând în fața lumii. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Timpul strâmtorării este gata să vină peste poporul lui Dumnezeu. Atunci se va da decretul prin care li se va interzice celor care păzesc Sabatul Domnului să cumpere sau să vândă ceva, sub amenințarea chiar a pedepsei cu moartea, dacă nu păzesc prima zi a săptămânii ca Sabat. ...

Dacă s-ar putea să ni se deschidă ochii, așa cum s-au deschis ochii slujitorului lui Elisei la Dotan, am vedea îngeri răi peste tot în jurul nostru, impunându-și prezența asupra noastră și căutând o ocazie de a ne ispiți și de a ne face să cădem; de asemenea, atunci i-am putea vedea pe îngerii sfinți care ne păzesc, ne înconjoară cu lumina lor și, cu puterea lor, îi împing înapoi pe îngerii răi. – *Historical Sketches*, pp. 155, 156

În ultimul mare conflict al luptei cu Satana, aceia care îi vor rămâne credincioși lui Dumnezeu vor vedea cum li se ia orice mijloc de întreținere. Pentru că ei refuză să calce Legea Sa ca să asculte de puterile pământești, li se va interzice să cumpere și să vândă. În cele din urmă, se va da un decret ca toți să fie omorâți. Vezi Apocalipsa 13:11-17. Dar celui care ascultă de Dumnezeu i se dă făgăduința: „Acela va locui în locurile înalte, stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33:16). Prin această făgăduință vor trăi copiii lui Dumnezeu. În timp ce pământul va fi pustiit de foamete, ei vor fi hrăniți. „Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete” (Psalmii 37:19). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 121

Marți, 11 iunie

Identificarea fiarei (I)

Seria profețiilor în care se găsesc aceste simboluri începe cu Apocalipsa capitolul 12, cu balaurul care a căutat să-L distrugă pe Hristos chiar de

la naștere. Balaurul este Satana (Apocalipsa 12:9), el este acela care l-a determinat pe Irod să-L dea la moarte pe Mântuitorul. Dar unealta principală a lui Satana, care a făcut război cu Hristos și cu poporul Său în primele secole ale erei creștine a fost Imperiul Roman, în care păgânismul era religia predominantă. Astfel, în timp ce balaurul îl reprezintă în primul rând pe Satana, în al doilea rând este un simbol al Romei păgâne. – *Tragedia veacurilor*, p. 438

Prima fiară reprezintă Biserica Romană, o organizație ecleziastică îmbrăcată în veșmintele puterii civile, care avea autoritatea de a-i pedepsi pe toți disidenții ei. Chipul fiarei reprezintă o altă organizație religioasă îmbrăcată în veșmintele unei puteri asemănătoare. Formarea acestui chip este lucrarea acelei fiare a cărei apariție pașnică și ale cărei declarații blânde o fac să fie un simbol atât de izbitor al Statelor Unite. Aici trebuie să fie găsit un chip al papalității. Când bisericele din țara noastră se vor uni asupra unor puncte de credință pe care le susțin în comun și vor influența statul să impună hotărârile lor și să susțină instituțiile lor, atunci America protestantă va fi format un chip al ierarhiei romane. Atunci, biserica adevărată va fi asaltată de persecuție, la fel cum a fost poporul lui Dumnezeu din vechime. – *Istoria mântuirii*, p. 381

Cuvântul lui Dumnezeu a avertizat cu privire la pericolul care se apropie; dacă este neglijat, lumea protestantă va vedea care sunt în realitate scopurile Romei, numai că atunci va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea crește în putere pe neobservate. Învățăturile ei își exercită influența în sălile legiuitoare, în biserici și în inimile oamenilor. Ea își înalță construcții masive și semețe în ale căror ascunzișuri tainice se vor repeta persecuțiile de odinioară. Pe ascuns și nebănuit, ea își întărește forțele pentru a-și îndeplini scopurile atunci când va veni timpul să lovească. Tot ce dorește este o poziție avantajoasă, și aceasta i s-a dat deja. În curând, vom vedea și vom simți care este scopul elementului roman. Toți aceia care vor crede și vor asculta de Cuvântul lui Dumnezeu vor stârni prin aceasta mustrarea și persecuția. – *Tragedia veacurilor*, p. 581

Nimeni să nu se amăgească. Papalitatea, pe care protestanții sunt gata acum să o cinstească, este aceeași care a condus lumea în zilele Reformei, când oamenii lui Dumnezeu au stat de partea dreptății cu prețul vieții lor, pentru a-i demasca nelegiuirea. Ea are aceeași mândrie și aceeași pretenție arogantă pe care le-a impus regilor și prinților și prin care și-a asumat prerogativele lui Dumnezeu. Spiritul ei nu este mai puțin crud și

despotism acum decât atunci când a înăbușit libertatea umană și i-a ucis pe sfinții Celui Preaînalt. ...

Este unul din procedeele ei acela de a arăta caracterul care va împlini cel mai bine planurile ei; dar, dincolo de aspectul schimbător, deameleon, ea ascunde același venin neschimbat al șarpelui. – *Tragedia veacurilor*, p. 571

Miercuri, 12 iunie

Identificarea fiarei (II)

Apostolul Pavel avertizase biserica să nu aștepte revenirea lui Hristos în zilele sale. „Ziua aceea nu va veni”, spunea el, „până când nu va veni lepădarea de credință și se va descoperi omul fărădelegii” (2 Tesaloniceni 2:3). Nu putem aștepta venirea Domnului nostru înainte de marea apostazie și de perioada lungă de domnie a „omului păcatului”. „Omul fărădelegii”, care mai este numit „taina nelegiurii”, „fiul pierzării” și „acel nelegiuit”, reprezintă papalitatea, care, așa cum a fost prevestit în profeție, urma să-și mențină supremația timp de o mie două sute șazeci de ani. Această perioadă s-a încheiat în anul 1798. Venirea lui Hristos nu putea avea loc înainte de acel timp. Pavel cuprinde cu avertizarea lui întreaga dispensațiune creștină, până în anul 1798. În această perioadă de timp trebuia predicată solia cu privire la a doua venire a lui Hristos. – *Tragedia veacurilor*, p. 356

Satana a câștigat teren asemenea unui general puternic, iar în această ultimă rămășiță a timpului, el lucrează prin toate metodele ce pot fi concepute pentru a închide ușa în fața luminii pe care Dumnezeu dorește să o trimită la cei din poporul Său. El atrage întreaga lume de partea lui și puținii oameni care sunt credincioși față de cerințele lui Dumnezeu sunt singurii care vor putea să i se împotrivească vreodată, iar el încearcă să îi biruiască și pe aceștia.

Apelați personal la Dumnezeu! Rugați-vă pentru iluminarea divină, așa încât să puteți fi siguri că aveți cunoștința adevărului pentru ca, atunci când se va manifesta puterea uimitoare făcătoare de minuni și când vrăjmașul va veni ca un înger de lumină, să puteți face deosebire între lucrarea adevărată a lui Dumnezeu și lucrarea contrafăcută a puterilor întunericului.

Avem de avertizat o lume întreagă, iar când solia îngerului al treilea va răsună cu un strigăt puternic, mintea oamenilor va fi pe deplin pregătită să ia hotărârea de a trece fie de partea adevărului, fie împotriva lui. – *Solii alese*, cartea 3, p. 389

Biblia spune că, înainte de venirea Domnului, va exista o stare de decădere religioasă asemănătoare cu aceea din primele veacuri. „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevețitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:1-5). ... Satana va lucra „cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii și toți aceia care n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți vor fi lăsați să primească o lucrare de răătăcire, ca să creadă o minciună” (2 Tesaloniceni 2:9-11). Când se va ajunge la această stare de nelegiurie, vor urma aceleași consecințe ca în primele secole. – *Tragedia veacurilor*, p. 444

Joi, 13 iunie

Fiara care se ridică din pământ

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, este necesar să studiem, în special, profețiile cu privire la zilele din urmă. Ultima carte a Noului Testament este plină de adevăruri pe care trebuie să le înțelegem. Satana a orbit mintea multora, așa încât au fost bucuroși să aducă orice scuză pentru a nu studia Apocalipsa. Dar, în această carte, Domnul Hristos ne-a descoperit prin slujitorul Său, Ioan, ce se va întâmpla în zilele din urmă și ne spune: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!” ...

Trăim în timpul pericolelor din zilele de pe urmă, iar lucrarea noastră este aceea de a avertiza poporul de primejdia în care se află. Să nu îngăduim ca scenele solemne, pe care le-a descoperit profeția, să rămână necunoscute. Dacă poporul nostru ar fi măcar pe jumătate conștient, dacă ar înțelege cât de aproape sunt evenimentele descrise în Apocalipsa, în bisericile noastre s-ar produce o reformă și mult mai mulți ar crede solia. Nu avem timp de pierdut. Dumnezeu ne cere să veghem asupra sufletelor noastre, deoarece va trebui să dăm socoteală. ... Ascultați ce spune Daniel, ascultați ce spune Apocalipsa și vestiți adevărul! Dar, oricare ar fi subiectul prezentat, înălțați-L pe Isus ca centru al fiecărei nădejdi, „Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineată”. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 116–118

Pentru ca Statele Unite să facă o icoană fiarei, puterea religioasă trebuie să controleze guvernul civil în așa fel încât autoritatea statului să fie angajată de biserică pentru îndeplinirea scopurilor acesteia.

„Icoana fiarei” reprezintă acea formă a protestantismului apostat care se va dezvolta atunci când bisericile protestante vor căuta ajutorul puterii civile pentru impunerea doctrinelor lor.

Deși biserica și statul își vor uni puterea pentru a-i constrânge „pe toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi” (Apocalipsa 13:16), să primească „semnul fiarei”, totuși poporul lui Dumnezeu nu îl va primi. Profetul din Patmos a văzut „ca o mare de sticlă amestecată cu foc și, pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitoarii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului” (Apocalipsa 15:2,3). – *Maranatha*, p. 169 (10 iunie)

Odinioară, aceia care au prezentat adevărurile celei de a treia soții îngerești au fost priviți adesea ca niște alarmiști. Prevestirile lor că intoleranța religioasă va câștiga teren în Statele Unite, că biserica și statul se vor uni ca să-i prigonească pe aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu, au fost socotite neîntemeiate și absurde. S-a declarat cu încredere că această țară n-ar putea deveni niciodată altceva decât ceea ce a fost – apărătoarea libertății religioase. Dar, pe măsură ce problema impunerii duminicii este discutată în cercuri tot mai largi, evenimentul de care s-au îndoit și pe care nu l-au crezut atâta vreme se vede apropiindu-se, iar întreita solie va produce un efect pe care nu l-a avut mai înainte. – *Tragedia veacurilor*, p. 605

Vineri, 14 iunie

Studiu suplimentar

Maranatha, „Păzitorii Sabatului au nevoie de înțelepciune”, p. 177 (18 iunie).

Ultimele evenimente de pe pământ

Sabat după-amiază, 15 iunie

Adevărul rafinează gustul și sfințește judecata. El înalță și înnobilează și își face în tăcere și în mod constant lucrarea până când întreaga ființă este curățită și devine un vas de cinste, sub lucrarea Duhului Sfânt, ca să-l facă pe primitorul adevărului potrivit pentru societatea îngerilor curați și fără păcat.

Adevărul, așa cum este în Isus, nu este rece, lipsit de viață și formal. Adevărul este plin de căldură, de dovezi ale prezenței lui Isus.

Avem de transmis lumii un mesaj. Aceasta implică o cruce. Adevărurile sunt neplăcute pentru că necesită lepădare de sine și sacrificiu de sine. Atunci, cât de important este ca aceia care vestesc adevărul, pe măsură ce spun adevărul cu credincioșie, să arate prin fiecare cuvânt și faptă că sunt mișcați de dragostea lui Hristos. Adevărul este întotdeauna minunat și cei care trăiesc adevărul, așa cum este el în Isus, ar trebui să învețe cum să prezinte adevărul, astfel încât să se vadă clar frumusețea lui. — *Our High Calling*, p. 34

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:1-3).

Așteptăm de mult revenirea Mântuitorului nostru. Cu toate acestea, făgăduința Lui nu este mai puțin sigură. În curând, vom fi în căminul care ne-a fost promis. Acolo, Isus ne va conduce la râul de apă vie care curge de la tronul lui Dumnezeu și ne va explica situațiile întunecoase prin care ne-a trecut, în providența Sa, pe acest pământ, ca să ne desăvârșească

astfel caracterul. Acolo vom vedea cu o privire neîncreștată frumusețile Edenului refăcut. Așezând la picioarele Mântuitorului coroanele pe care El le-a pus pe capul nostru și atingându-ne harpele de aur, vom umple văzduhul de laude la adresa Celui ce stă pe tron. – *Mărturii*, vol. 8, p. 254

Lumea se pregătește pentru distrugere. Dumnezeu îi va mai îngădui pe păcătoși încă foarte puțin. Ei trebuie să bea până la drojdii paharul mâniei Lui, neamestecate cu milă. Cei care vor fi moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos ai moștenirii nemuritoare vor fi deosebiți. Da, atât de deosebiți, încât Dumnezeu va pune un semn asupra lor ca fiind ai Lui, cu totul ai Lui. Oare credeți voi că Dumnezeu va primi, va onora și va recunoaște un popor atât de amestecat cu lumea, încât doar numele pe care îl poartă îl deosebește de ea? Citiți din nou Tit 2:13-15. În curând, se va ști cine este de partea Domnului, cine nu se va rușina de Isus. Aceia care nu au curajul moral să ia în mod conștient poziție în fața celor necredincioși, să părăsească modele lumii și să imite viața de tăgăduire de sine a Domnului Hristos înseamnă că se rușinează de El și nu iubesc exemplul Său. – *Mărturii*, vol. 1, p. 287

Duminică, 6 iunie

Loiali lui Dumnezeu și Cuvântului Său

Cel care nutrește dragostea lui Hristos este plin de libertate, lumină și bucurie. Într-un astfel de suflet, gândurile nu sunt împărțite. Toată ființa tânjește după Dumnezeu. El nu apelează la oameni pentru a afla care este datoria sa, ci la Hristos, sursa oricărei înțelepciuni. El cercetează Cuvântul lui Dumnezeu, ca să poată afla la ce standard trebuie să ajungă.

Putem găsi vreo altă călăuză mai bună decât Isus? Adevărata religie constă în a fi sub călăuzirea Celui Sfânt în gând, cuvânt și faptă. Acela care este Calea, Adevărul și Viața îl cheamă pe cel care Îl caută din toată inima, în smerenie și cu seriozitate: Vino după Mine! El îl conduce pe calea cea îngustă, care duce la sfințenie și cer. Hristos ne-a deschis această cale plătind un preț mare și nu suntem lăsați să bătăm în întuneric. Isus este la dreapta noastră și ne spune: Eu sunt Calea. Și toți cei care se hotărăsc să-L urmeze pe Domnul vor fi conduși pe calea împărătească, deschisă pentru ca răscumpărații Domnului să meargă pe ea. – *Asemenea lui Hristos*, p. 114 (10 aprilie)

Psalmistul spune: „Înțelegerea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate”. ...

Biblia este cea mai instructivă și cuprinzătoare istorie ce a fost dată vreodată lumii. Paginile ei sacre conțin singura relatare autentică referitoare la creațiune. Aici putem vedea puterea care „a întins cerurile și a pus temeliiile pământului”. În ea găsim relatarea demnă de încredere a istoriei neamului omenesc, una care nu a fost distorsionată de prejudecata sau mândria omenească.

În Cuvântul lui Dumnezeu găsim subiecte pentru cele mai profunde cugetări; adevărurile acestuia trezesc cele mai nobile aspirații. Aici îi întâlnim pe patriarhi și profeți și auzim vocea Celui Veșnic vorbindu-le oamenilor. Aici Îl privim pe Acela pe care îngerii Îl contemplă cu uimire – pe Fiul lui Dumnezeu, care S-a umilit pentru a deveni înlocuitorul nostru și siguranța noastră, înfruntând singur puterile întunericului și obținând biruința în dreptul nostru. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, pp. 84, 85

Nu este suficient să credem că Isus nu a fost un înșelător și că religia Bibliei nu este o poveste inventată cu scopul de a înșela. Este posibil să credem că Numele lui Isus este singurul Nume sub cer prin care omul poate fi mântuit, și totuși să nu-L acceptăm prin credință ca Mântuitor personal. Nu este suficient să credem teoria adevărului. Nu este suficient să facem o mărturisire a credinței în Domnul Hristos și să avem numele scrise în registrul bisericii. „Cine păzește poruncile Lui rămâne în El și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni l-a dat.” „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui” (1 Ioan 3:24; 2:3). Aceasta este adevărata dovadă a convertirii. Oricare ar fi mărturisirea noastră, ea nu valorează nimic, dacă Domnul Hristos nu este dezvăluit în faptele neprihănirii. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 312

Luni, 17 iunie

Sigilați pentru cer

Sabatul nu este introdus ca o instituție nouă, ci el a fost întemeiat la creațiune. Trebuie să ne aducem aminte de el și să-l păzim ca un mijloc de aducere-aminte a lucrării Creatorului. Arătând spre Dumnezeu ca Făcător al cerurilor și al pământului, el Îl deosebește pe adevăratul Dumnezeu de toți dumnezeii falși. Toți cei care țin ziua a șaptea arată prin acest act că sunt adoratori ai lui Dumnezeu. În acest fel, Sabatul este semnul ascultării de Dumnezeu atâta vreme cât va exista cineva pe pământ, care să-I slujească. Porunca a patra este singura dintre toate cele zece, în care se găsesc atât Numele, cât și titlul Legiuitorului. Este singura

care arată prin a cui autoritate a fost dată Legea. În acest fel, ea conține sigiliul lui Dumnezeu, pus pe Legea Sa, ca o dovadă a autenticității și puterii obligativității ei. – *Patriarhi și profeți*, p. 307

Îngerul cu călimara la brâu trebuie să pună un semn pe fruntea tuturor celor care sunt despărțiți de păcat și păcătoși. ...

(Apocalipsa 7:2). ... De îndată ce aceia care sunt poporul lui Dumnezeu vor primi sigiliul pe frunțile lor – nu este vorba de vreo pecete sau semn care se poate vedea, ci de o întemeiere în adevăr, atât din punct de vedere intelectual, cât și spiritual, astfel încât ei să nu poată fi clintiți – de îndată ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit și pregătit pentru zguduire, aceasta va veni. Într-adevăr, a și început; judecățile lui Dumnezeu sunt acum asupra țării, ca să ne avertizeze să știm ce va veni. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 4, p. 1161

Fraților, vă îndemn să lucrați având ca scop doar slava lui Dumnezeu. Încredeți-vă doar în puterea Sa, lăsați ca harul Său să vă fie tăria! Prin studierea Scripturilor și prin rugăciune serioasă, căutați să dobândiți concepții clare cu privire la datoria voastră și apoi îndepliniți-o. Este esențial să cultivați credincioșia în lucrurile mici și, făcând astfel, veți dobândi obiceiul integrității în responsabilitățile mai mari. Micile întâmplări ale vieții de fiecare zi trec adesea neobservate, dar acestea ne modelează caracterul. Fiecare eveniment al vieții lucrează fie spre bine, fie spre rău. Mintea trebuie să fie educată prin încercări zilnice, ca să poată dobândi puterea de a face față în orice situație dificilă. În momentele de încercare și de pericol, veți avea nevoie să fiți întăriți pentru a rămâne fermi de partea binelui, neafecțați de nicio influență adversă.

Dumnezeu vrea să facă mult pentru voi dacă sunteți conștienți că aveți nevoie de El. Isus vă iubește. Căutați întotdeauna să trăiți în lumina înțelepciunii lui Dumnezeu și, prin toate situațiile schimbătoare ale vieții, nu stați liniștiți până când nu știți că voința voastră este în armonie cu voința Creatorului vostru. Prin credința în El, puteți obține puterea de a rezista ispitei lui Satana și, astfel, veți crește în tărie morală cu fiecare încercare venită din partea lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 4, p. 561

Marți, 18 iunie

Cui ne închinăm?

În sfaturile sinagogii lui Satana s-a hotărât să se șteargă din lume semnul supunerii față de Dumnezeu. Antihrist, omul păcatului, s-a înălțat

pe sine ca autoritate supremă pe pământ și, prin el, Satana a lucrat în mod magistral pentru a crea răzvrătire împotriva Legii lui Dumnezeu și împotriva memorialului lucrării Sale de creațiune. Nu este aceasta păcat și nelegiuire? Ce dispreț mai mare ar putea fi aruncat asupra Domnului Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului, decât cel aruncat asupra Lui prin ignorarea Sabatului pe care El l-a instituit, l-a sfințit și l-a binecuvântat, ca să fie pentru totdeauna semn de aducere-aminte a puterii Sale de Creator? Cum îndrăznesc oamenii să schimbe și să profaneze ziua pe care Dumnezeu a sfințit-o? Cum îndrăznește lumea creștină să accepte sabatul fals, copilul papalității? Lumea creștină a păzit și a prețuit sabatul fals ca și cum ar fi avut o origine divină, când adevărul este că își are originea în tatăl minciunii și a fost introdus în lume de agentul său uman, omul păcatului. Sabatul fals a fost susținut prin mijloace supraomenești pentru ca Dumnezeu să poată fi dezonorat. Este un semn al supremației lui Satana pe pământ, pentru că oamenii i se închină dumnezeului acestei lumi. – *The Signs of the Times*, 12 martie 1894, par. 3

Când vine acest timp de strâmtorare, fiecare caz este decis; nu mai există timp de probă, nu mai există har pentru cel nepocăit. Sigiliul viului Dumnezeu este pus asupra poporului Său. Această mică rămășiță, incapabilă să se apere singură în conflictul de moarte cu puterile pământului care mășcăluiesc alături de oștirea balaurului, face din Dumnezeu apărarea ei. Cea mai înaltă autoritate pământească dă decretul ca ei să i se închine fiarei și să primească semnul ei, sub amenințarea persecuției și a morții. ...

Curajul, tăria morală, credința și încrederea absolută în puterea lui Dumnezeu de a mântui nu vin într-o clipă. Aceste virtuți cerești se obțin prin experiența anilor. Printr-o viață de străduință sfântă și de aderare fermă la ceea ce este bine, copiii lui Dumnezeu își pecetluiesc destinul. Asaltați de ispite fără număr, ei știu că trebuie să reziste neclintiți sau să fie învinși. Ei simt că au o mare lucrare de făcut și că pot fi chemați oricând, în orice ceas, să-și dezbrace armura și, dacă ar ajunge la încheierea vieții cu lucrarea neterminată, ar fi o pierdere veșnică. Ei au primit cu nerăbdare lumina din cer, așa cum au primit-o primii ucenici de pe buzele lui Isus. Când erau exilați prin munți și pustiuri, când erau aruncați în temniță și lăsați să moară de foame, de frig și din cauza torturii, când martirajul părea singura cale de a scăpa de chin, primii creștini se bucurau că erau considerați demni să sufere pentru Hristos, care a fost crucificat pentru ei. Exemplul lor valoros va fi o mângâiere și o încurajare

pentru poporul lui Dumnezeu care va trece printr-un timp de strâmtorare cum nu a mai fost niciodată. – *Mărturii*, vol. 5, pp. 212, 213

Miercuri, 19 iunie

Ploaia timpurie și ploaia târzie

Chiar înainte de a Se înălța la cer Domnul le-a încredințat ucenicilor o misiune. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Astfel le-a fost încredințat ucenicilor cel mai prețios mandat. Ei trebuiau să fie executorii testamentului prin care Hristos a lăsat lumii comoră vieții veșnice. Ei și-au dat seama de responsabilitatea lucrării încredințate. Ei știau că țineau în mâinile lor pâinea vieții pentru o lume flămândă și mergeau pretutindeni și predica Cuvântul. Dragostea lui Hristos îi constrângea și ei nu puteau să nu frângă pâinea vieții pentru toți cei care aveau nevoie de ea. – *The Review and Herald*, 7 ianuarie 1902

Apostolii au vorbit prin puterea Duhului Sfânt, iar cuvintele lor nu au putut să fie combătute, deoarece erau întărite prin minunile uimitoare pe care le săvârșeau ca urmare a revărsării Duhului lui Dumnezeu. Ucenicii înșiși au fost uluiți de rezultatul acestei coborâri a Duhului Sfânt și de roadele rapide și îmbelșugate ale lucrării de câștigare a sufletelor. ...

Chiar dacă au fost clare și convingătoare, argumentele apostolilor nu ar fi putut să îndepărteze prejudecățile iudeilor care se împotriviseră unor dovezi atât de mari. Totuși, Duhul Sfânt a făcut ca argumentele acelea să pătrundă în inima lor cu o putere divină. – *Istoria mântuirii*, p. 245

Noi ar trebui să ne rugăm la fel de stăruitor pentru coborârea Duhului Sfânt cum s-au rugat ucenicii în Ziua Cincizecimii. Dacă ei au avut nevoie de El în acel timp, cu atât mai mult avem noi nevoie astăzi.

Coborârea Duhului Sfânt asupra bisericii este așteptată în viitor, dar este privilegiul bisericii să-L aibă acum. Căutați-L, rugați-vă pentru El și credeți în El! Trebuie să-L avem și Cerul așteaptă să ni-L acorde.

Măsura în care primim Duhul Sfânt este proporțională cu măsura dorinței noastre și a credinței exercitate pentru aceasta, precum și cu felul în care vom folosi lumina și cunoștința pe care le vom primi.

Noi nu suntem îndeajuns de dispuși să-L „deranjăm” pe Domnul cu cererile noastre, rugându-L să ne acorde darul Duhului Sfânt. Domnul

dorește să fie solicitat în această privință. El dorește să venim cu cât mai multe cereri înaintea tronului Său. – *Evenimentele ultimelor zile*, p. 188

Nu trebuie să ne facem griji cu privire la ploaia târzie. Tot ce trebuie să facem este să păstrăm vasul curat, deschis spre cer și pregătit pentru primirea ploii cerești și să nu încetăm să ne rugăm: „Doamne, trimite ploaia târzie în vasul meu! Fie ca lumina îngerului glorios care se unește cu îngerul al treilea să strălucească asupra mea; Te rog, dă-mi o parte în această lucrare; ajută-mă duc vestea bună; lasă-mă să fiu împreună-lucrător cu Isus Hristos.” Dacă Îl rugați astfel pe Dumnezeu, permiteți-mi să vă spun că El vă pregătește tot timpul, dându-vă harul Său. – *The Upward Look*, p. 283

Joi, 20 iunie

Marea strigare

Hristos ... spune: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” Și adaugă: „Duceți-vă și voi în via Mea” (Matei 20:6,7). De ce oare mulți încă nu răspund chemării? Fiindcă se socotesc scuzați din moment ce nu stau la amvon? Unii ca aceștia ar trebui să înțeleagă că este o mare lucrare de făcut în afara amvonului, de către miile de membri laici consacrați.

Dumnezeu a așteptat multă vreme ca spiritul de slujire să pună stăpânire pe întreaga biserică, astfel încât fiecare să lucreze pentru El, potrivit destoiniciei sale. Când membrii bisericii lui Dumnezeu își vor face lucrarea hotărâtă lor în câmpurile care au atâta nevoie, atât în cele preajma lor, cât și mai departe, împlinind însărcinarea Evangheliei, atunci lumea întreagă va fi în curând avertizată și Domnul Isus va reveni pe acest pământ cu putere și slavă mare. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). – *Faptele apostolilor*, pp. 110, 111

După cum razele soarelui pătrund până în cele mai îndepărtate colțuri ale globului, tot așa Dumnezeu plănuiește ca lumina Evangheliei să ajungă la fiecare suflet de pe pământ. În acest timp, când vrăjmașul lucrează mai mult ca niciodată pentru a acapara mințile oamenilor, bărbați și femei, ar trebui să lucrăm cu mai mult zel. Cu sânguință și în mod dezințersat, trebuie să proclamăm ultima solie de har în orașe, la drumuri și la garduri. Trebuie să se ajungă la toate clasele sociale. Pe măsură ce lucrăm, vom întâlni diferite naționalități. Niciun om nu trebuie trecut cu vederea și lăsat neavertizat. Domnul Isus a fost darul lui Dumnezeu

pentru întreaga lume, nu numai pentru clasele înalte, și nu pentru o singură naționalitate, excluzând altele. Harul Său mântuitor cuprinde lumea întreagă. Oricine vrea, poate să bea din apa vieții. Lumea așteaptă să audă solia adevărului prezent. – *In Heavenly Places*, p. 340

Când solia îngerului al treilea va crește și va ajunge o mare strigare, o mare putere și slavă vor însoți proclamarea ei. Fețele copiilor lui Dumnezeu vor străluci de lumina cerului.

Domnul va pregăti bărbați și femei – da, și copii, ca în cazul lui Samuel – pentru lucrarea Sa, făcându-i mesageri ai Săi. El, care nu doarme și nici nu dormitează niciodată, veghează asupra fiecărui lucrător, alegându-i sfera de lucru. Tot cerul urmărește lupta pe care o duc slujitorii lui Dumnezeu în circumstanțe aparent descurajatoare. Noi biruințe sunt obținute și noi onoruri câștigate, atunci când slujitorii Domnului se înrolează sub stindardul Mântuitorului lor și pornesc înainte să ducă lupta cea bună a credinței. Toți îngerii cerești le slujesc copiilor smeriți și credincioși ai lui Dumnezeu și, în timp ce armata de lucrători ai Domnului cântă aici, jos, cântări de laudă, corul de sus i se alătură în recunoștință, aducând laude lui Dumnezeu și Fiului Său. – *Mărturii*, vol. 7, p. 17

Vineri , 21 iunie

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Suntem aduși înaintea Tatălui”, p. 369 (28 decembrie); *Maranatha*, „Confuzie de glasuri multe”, p. 189 (30 iunie).

Triumful iubirii lui Dumnezeu

Sabat după-amiază, 22 iunie

Domnul Hristos i-a asigurat pe ucenicii Săi că va merge să le pregătească un loc. Aceia care acceptă învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu nu vor fi întru totul neștiutori cu privire la locașul ceresc. Totuși apostolul Pavel declară: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). Limbajul omenesc nu este suficient pentru a descrie răsplata celor neprihăniți. Ea va fi cunoscută numai de aceia care o vor privi. Nicio minte limitată nu poate să înțeleagă slava Paradisului lui Dumnezeu.

În Biblie (Evrei 11:14-16), moștenirea celor mântuiți este numită patrie. Marele Păstor Își conduce turma la izvoarele de apă vie. Pomul vieții își oferă roadele în fiecare lună, iar frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor. Acolo sunt râuri ce curg neîncetat, limpezi cum e cristalul, iar pe malurile lor pomii unduitori umbresc calea pregătită pentru cei răscumparați ai Domnului. Acolo sunt câmpii largi, care se întind până la dealurile pline de frumusețe, iar munții lui Dumnezeu își înalță vârfurile mărețe. Pe acele câmpii liniștite, de o parte și de alta a râurilor, cei din poporul lui Dumnezeu, care au fost atâta vreme peregrini și rătăcitori, își vor găsi căminul. – *Istoria mântuirii*, pp. 430–431

Să ne gândim în modul cel mai serios la acest fericit viitor. Să lăsăm credința să străpungă prin norii întunericului și să privim la Acela care a murit pentru păcatele lumii. El a deschis porțile paradisului pentru toți aceia care Îl primesc și cred în El. Să lăsăm ca nenorocirile care ne produc atâta durere și întristare să devină lecții pline de învățătură, care să ne motiveze să alergăm înainte, către premiul chemării cerești a lui

Dumnezeu în Hristos Isus. Să fim încurajați de gândul că Domnul vine în curând. Fie ca această speranță să ne umple inimile de bucurie.

Mergem spre casă. Acela care ne-a iubit atât de mult, încât a murit pentru noi, ne-a zidit o cetate. Noul Ierusalim este locul în care vom găsi odihnă. În cetatea lui Dumnezeu, nu va mai exista tristețe. Niciodată nu se vor mai auzi acolo nici vaiet de întristare, nici plâns de speranțe sfărâmate și de sentimente îngropate. În curând, veșmintele întristării vor fi schimbate cu haina de nuntă. În curând, vom fi martori la încoronarea Împăratului nostru. Cei a căror viață a fost ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, cei care, pe acest pământ, au luptat lupta cea bună a credinței vor străluci de slava Răscumpărătorului în Împărăția lui Dumnezeu. – *The Faith I Live By*, p. 362

Credința vie în meritele unui Răscumpărător crucificat îi va trece cu bine [pe copiii lui Dumnezeu] prin cuptorul de foc al suferinței și al încercării. Chipul Celui de-al patrulea va fi cu ei în căldura dogoritoare a cuptorului și nu va îngădui nici măcar ca mirosul de fum să se prindă de hainele lor. ... Trebuie încurajați să cerceteze Biblia și să aibă principii religioase ferme, care vor rezista testului pericolelor prin care vor trece cu siguranță toți cei care vor trăi pe pământ în timpul ultimelor zile de la încheierea istoriei lumii. – *Mărturii*, vol. 4, p. 212

Duminică, 23 iunie

Speranță în vremuri grele

Pe măsură ce ne apropiem de pericolele ultimelor zile, ispitele vrăjmașului vor fi mai puternice și mai hotărâte. Satana s-a coborât cu mare putere, știind că nu mai are decât puțină vreme și lucrează „cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării” (2 Tesaloniceni 2:10). ...

Sfârșitul tuturor lucrurilor este foarte aproape. Timpul de strâmtorare este gata să vină peste poporul lui Dumnezeu. Atunci va fi dat decretul care le va interzice acelor care păzesc Sabatul Domnului să cumpere sau să vândă, sub amenințarea cu pedepse grele, chiar cu moartea, dacă nu țin prima zi a săptămânii ca Sabat. ...

În timpul de strâmtorare, Satana va agita spiritele celor nelegiuiți și ei îi vor încercui pe copiii lui Dumnezeu ca să-i omoare. Dar ei nu știu că în dreptul numelor acestora, în cărțile din ceruri a fost scris „iertat”. – *In Heavenly Places*, p. 344

Timpul de probă le este acordat tuturor ca să se pregătească pentru ziua lui Dumnezeu. Dacă vreunul neglijează pregătirea și nu ia seama la

avertizările date cu credincioșie, va fi fără scuză. Lupta serioasă și perseverentă a lui Iacov cu îngerul ar trebui să fie un exemplu pentru creștini: Iacov a biruit pentru că a fost hotărât și stăruitor.

Toți cei care doresc binecuvântarea lui Dumnezeu, așa cum a dorit-o Iacov, care se prind de făgăduințe și sunt la fel de serioși și perseverenți ca și el, vor reuși cum a reușit și el. Deoarece mulți așa-ziși credincioși sunt delăsători în lucrurile spirituale, există atât de puțină exersare a adevăratei credințe și atât de puțin din greutatea adevărului se sprijină pe umerii lor. Ei nu pot obține binecuvântarea pentru că nu vor să facă eforturi, să renunțe la eu, să agonizeze înaintea lui Dumnezeu și să se roage mult și stăruitor pentru ea. Acea credință care va rezista în timpul strâmtorării trebuie să fie zilnic exersată acum. Cei care nu depun acum eforturi serioase să exerseze credință perseverentă vor fi cu totul nepregătiți să manifeste acea credință care să-i facă în stare să stea în picioare în ziua necazului. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 135

Credința adevărată cere binecuvântarea promisă și se prinde de ea înainte de a o primi și simți. Cererile noastre trebuie să fie înălțate cu credință, dincolo de perdeaua a doua a sanctuarului, să lăsăm credința să se prindă de binecuvântarea promisă și să cerem împlinirea acelei făgăduințe pentru noi. ... „Orice lucru veți cere când vă rugați să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11:24). Iată credința, credința simplă, fără nimic altceva – să credem că am primit binecuvântarea chiar înainte de a simți aceasta. ... Când norii groși ai întunericii par să se adune deasupra minții, atunci este momentul în care credința vie trebuie să străpungă negura și să risipească norii. Adevărata credință se întemeiază pe făgăduințele cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu și numai cei care se supun aceluia Cuvânt pot cere împlinirea făgăduințelor lui glorioase. – *Scrieri timpurii*, p. 72

Luni, 24 iunie

Speranța în imediata revenire a lui Isus

Revenirea Domnului a fost în toate veacurile nădejdea urmașilor Săi adevărați. Făgăduința Mântuitorului, la despărțirea de pe Muntele Măslinilor, că va reveni, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplând inimile lor cu o bucurie și o nădejde pe care suferința și nici încercările nu puteau să le stingă și nici să le umbrească. În mijlocul suferinței și al persecuției, „arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” a fost „fericită nădejde”. ... Pavel ... le îndrepta atenția [credincioșilor tesaloniceni]

către învierea care urma să se producă la revenirea Mântuitorului. „Întâi vor învia cei morți în Hristos” și, împreună cu cei vii, vor fi răpiți pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh. ... „Și astfel”, spunea el, „vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4:16-18). – *Tragedia veacurilor*, p. 302

Atunci când Hristos va veni în slava Sa și în slava Tatălui, înconjurat de toți îngerii cerești, care Îl vor însoți în calea Lui cu glasuri de triumf, când urechea va auzi sunetele celei mai încântătoare muzici, toți vor fi interesați; atunci, nu va exista niciun spectator indiferent. ...

Atunci, regi și nobili, oameni puternici, alături de săraci, de oameni de rând, toți deopotrivă vor plânge cu amar. Cei care, în zilele prosperității lor, L-au disprețuit pe Hristos și pe cei umili care călcau pe urmele Lui, care nu au vrut să-și înjosească demnitatea pentru a se pleca în fața lui Hristos, care au urât crucea Lui disprețuită, acum se prosternază cu fața în țărâna pământului.

Acum, cu o teribilă amărăciune, ei văd că au ajuns să suporte consecințele căii pe care au ales-o și ale propriilor alegeri. În presupusa lor înțelepciune, ei au respins răsplata înaltă și veșnică, au refuzat îndemnul ceresc de dragul unui câștig pământesc. Strălucirea amăgitoare și fastul lumii i-au fascinat și, în așa-zisa lor înțelepciune, au ajuns niște nebuni. În prosperitatea lor pământească, au tresăltat de satisfacție ca și când avantajele lor lumești erau atât de mari, încât, prin ele, ar fi putut să fie recomandați în fața lui Dumnezeu și, astfel, să-și asigure cerul. – *Mărturiile*, vol. 2, p. 41

Niciun limbaj nu poate să descrie slava acelei priveliști. Norul maiestății și al slavei de nespus s-a apropiat tot mai mult și am putut să vedem cu claritate chipul frumos al lui Isus. El nu mai purta o coroană de spini, ci pe fruntea Lui sfântă se afla o coroană de slavă. Pe haina Lui și pe tivul ei era scris numele: Împăratul împăraților și Domnul domnilor. ... Pământul tremura înaintea Lui, cerurile s-au dat la o parte ca un sul adunat și fiecare munte și insulă au fost mișcate din locul lor. ...

Aceia care, cu puțin timp înainte, i-ar fi șters de pe fața pământului pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu erau acum martori ai slavei lui Dumnezeu ce se așternea peste ei. În mijlocul groazei lor, au auzit vocile sfinților spunând cu tonuri pline de bucurie: „Iată, Acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui” (Isaia 25:9). – *Istoria mântuirii*, pp. 411, 412

Marți, 25 iunie

Mileniul pe Pământ

[În timpul mileniului] Pământul arăta ca un ținut sălbatic pustiit. Orașe și sate, spulberate de cutremur, zăceau în mormane de moloz. Munții se mutaseră din locurile lor, lăsând în urmă hăuri enorme. Stânci ascuțite, aruncate afară de mare sau rupte chiar din uscat, erau risipite pe toată suprafața lui. Copaci mari fuseseră dezrădăcinați și risipiți pe tot pământul. Iată care avea să fie căminul lui Satana și al îngerilor lui pentru o mie de ani. Aici va fi îngrădit să stea, pentru a străbate de-a lungul și de-a latul scoarța sfâșiată a pământului și a vedea efectele răzvrătirii lui împotriva Legii lui Dumnezeu.

Timp de o mie de ani, se poate bucura de roadele blestemului pe care el însuși l-a provocat. Limitat doar la planeta Pământ, el nu va avea privilegiul de a ajunge la alte planete, pentru a-i ispiti și necăji pe cei care nu au căzut. În acest timp, Satana suferă îngrozitor de mult. Începând de la cădere, el și-a exercitat neîncetat trăsăturile nelegiuite. Atunci însă, el va fi lipsit de puterea lui și lăsat să reflecteze asupra rolului pe care l-a jucat de la căderea sa și să privească înainte cu groază și cutremur către viitorul teribil, când va trebui să sufere pentru tot răul pe care l-a înfăptuit și să fie pedepsit pentru toate păcatele la comiterea cărora a contribuit. – *Scrieri timpurii*, p. 290

Restul pământului nu va fi curățat până nu se vor sfârși cei o mie de ani, când sunt înviați cei răi și se adună în jurul cetății. Picioarele celor nelegiuiți nu vor întina niciodată pământul înnoit. Din cer, de la Dumnezeu, va cădea foc și îi va mistui – îi va arde cu totul, și rădăcină, și ramură. Satana este rădăcina, iar copiii săi sunt ramurile. Același foc care îi va mistui pe cei răi va curăți și pământul. – *Scrieri timpurii*, p. 51

În strigătul de moarte al Mântuitorului „S-a sfârșit!”, a bătut clopotul de moarte al lui Satana. Marea luptă care durase atâta vreme s-a hotărât atunci, iar eradicarea finală a păcatului a fost asigurată. ...

Întregul univers va fi martor cu privire la natura și la urmările păcatului. Și distrugerea lui totală, care la început le-ar fi provocat îngerilor frică, iar lui Dumnezeu dezonoare, va îndreptăți acum iubirea Sa și-I va restabili onoarea în fața universului ființelor care-și găsesc plăcerea să facă voia Sa și în a căror inimă este Legea Sa. Niciodată nu va mai exista păcat. Cuvântul Domnului spune: „Nenorocirea nu vine de două ori” (Naum 1:9). Legea lui Dumnezeu, pe care Satana a declarat-o a fi un jug al robiei, va fi cinstită ca lege a libertății. O creațiune încercată și trecută

prin experiențe nu va mai fi niciodată îndepărtată de la supunerea față de Acela al cărui caracter a fost deplin descoperit înaintea lor, ca fiind iubire nepătrunsă și înțelepciune infinită. – *Tragedia veacurilor*, pp. 503, 504

Miercuri, 26 iunie

Judecata din timpul miei de ani

Apoi am văzut niște scaune de domnie, pe Isus și pe sfinții răscumprați așezându-se pe ele și sfinții au domnit ca împărați și preoți ai lui Dumnezeu. Hristos împreună cu poporul Său i-au judecat pe morții cei răi, comparând faptele lor cu cartea statutară, Cuvântul lui Dumnezeu, și hotărând fiecare caz după faptele făcute în trup. Ei au hotărât apoi pentru cei răi cât trebuie să sufere – după faptele lor – și lucrul acesta a fost scris în dreptul numelor lor în cartea morții. Satana și îngerii lui au fost, de asemenea, judecați de Isus și de sfinți. Pedepsa lui Satana urma să fie cu mult mai mare decât a acelora pe care-i amăgise. Suferințele lui aveau să le depășească într-o măsură atât de mare pe ale acestora din urmă, încât să nu suporte nicio comparație. După ce toți aceia pe care-i amăgise vor fi pierit, el încă va avea de trăit și de pățimit mult mai mult. – *Scrieri timpurii*, p. 290

La sfârșitul celor o mie de ani, Isus, Împăratul slavei, coboară din cetatea sfântă îmbrăcat cu o strălucire ca a fulgerului, pe Muntele Măslinilor – același munte de unde S-a înălțat după înviere. Când picioarele Lui ating muntele, acesta se desface și devine o câmpie foarte mare și este pregătit să primească cetatea sfântă, în care este paradisul lui Dumnezeu, Grădina Edenului, care a fost luată după căderea omului în păcat. Acum coboară împreună cu cetatea, mai frumos și mai glorios împodobită decât atunci când a fost luată de pe pământ. Cetatea lui Dumnezeu coboară și se așază pe câmpia măreață pregătită pentru ea. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 83

Dumnezeu este izvorul vieții, iar atunci când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu și, în acest fel, nu mai are legătură cu viața. El este străin „de viața lui Dumnezeu”. Hristos spune: „Toți cei ce Mă urăsc pe Mine, iubesc moartea” (Efeseni 4:18; Proverbele 8:36). Dumnezeu le dă viață, pentru un timp, ca ei să-și poată dezvolta caracterul și să-și manifeste principiile pe care le au. Odată înfăptuit acest lucru, ei culeg rezultatele propriei alegeri. Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu el ajung în așa măsură să nu mai fie în armonie

cu Dumnezeu, încât chiar prezența Lui devine pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 764

După cum curcubeul din nor este format prin unirea luminii soarelui cu ploaia, tot așa curcubeul care înconjoară tronul reprezintă puterea combinată a milei cu dreptatea. Nu numai dreptatea trebuie menținută, căci atunci ar fi eclipsată slava curcubeului făgăduinței de deasupra tronului și oamenii nu ar putea vedea decât pedeapsa legii. Dacă nu ar exista dreptate, nici pedeapsă, nu ar exista stabilitate în guvernarea lui Dumnezeu. Împletirea dintre judecată și milă face ca mântuirea să fie completă. – *The Review and Herald*, 13 decembrie 1892

Joi, 27 iunie

Două veșnicii

La sfârșitul celor o mie de ani, Hristos Se întoarce pe pământ însoțit de mulțimea celor răscumpărați și de o suită de îngeri. Coborând într-o maiestruozitate înfricoșătoare, El le poruncește morților nelegiuiți să învie. Ei se trezesc din lungul lor somn. Ce înviere înfricoșătoare! Ei Îl văd pe Fiul lui Dumnezeu în toată măreția și slava Sa strălucitoare. Toți, de îndată ce Îl văd, știu că El este Cel răstignit care a murit pentru a-i salva, Acela pe care L-au disprețuit și L-au respins. Ei sunt o gloată fără număr, ca nisipul mării. La prima înviere, toți au ieșit din morminte în prospețimea nemuririi, dar, la a doua, toți poartă semnele blestemului. Toți se ridică așa cum au fost când au coborât în mormânt. Cei care au trăit înainte de potop ies cu statura lor ca a unor uriași, de mai bine de două ori mai înalți decât oamenii care trăiesc acum pe pământ, și frumos proporționați. ... O armată de regi, oameni de război, conducători de stat și nobili, până la cei mai degradați, apar împreună pe pământul pustiit. Când Îl văd pe Domnul Isus în slava Sa, ei sunt îngroziți și caută să se ascundă de prezența lui înfricoșătoare. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 83

La începutul marii lupte, îngerii nu înțelegeau aceasta [gravitatea păcatului]. Dacă Satana și oștile sale ar fi fost lăsați să culeagă roadele păcatului lor, ar fi pierit, dar ființele cerești n-ar fi înțeles pe deplin că acesta a fost rezultatul inevitabil al păcatului. În mintea lor, ar fi rămas o îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, ca o sămânță a răutății, care ar fi dat naștere la ucigătoarele roade ale păcatului și nenorocirii.

Dar lucrurile nu vor fi așa când marea luptă se va sfârși. Atunci, planul de mântuire fiind încheiat, caracterul lui Dumnezeu va fi descoperit tuturor

ființelor create. Se va vedea că preceptele Legii Sale sunt desăvârșite și neschimbătoare. Păcatul își va descoperi natura și Satana, caracterul său. Nimicirea păcatului va da satisfacție iubirii lui Dumnezeu și va restabili onoarea Sa înaintea unui univers de ființe care îndeplinesc cu plăcere voia Sa și în a căror inimă se află Legea Sa.

Atunci, pe bună dreptate, îngerii au putut să se bucure privind la crucea Mântuitorului, căci, deși nu înțelegeau totul, știau că nimicirea păcatului și a lui Satana era pe deplin sigură și că răscumpărarea omului era neîndoielnică, iar universul era de acum într-o veșnică siguranță. Hristos Însuși a înțeles pe deplin rezultatele jertfei Sale aduse pe Golgota. El privea înainte la toate acestea, când, pe cruce fiind, a strigat cu glas tare: „S-a isprăvit!” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 764

Nu mai este mult până când Îl vom vedea pe Acela în care ne-am pus toate speranțele pentru viața veșnică. Și, în prezența Lui, toate încercările și suferințele din viața aceasta vor fi nimic. Priviți în sus, priviți în sus și credința voastră să crească mereu! Credința aceasta să vă conducă de-a lungul căii înguste care duce la porțile cetății lui Dumnezeu, spre marelă, nemărginitul viitor de slavă pregătit pentru cei răscumparați! – *The Faith I Live By*, p. 362

Vineri, 28 iunie

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Apărători ai credinței”, p. 269 (19 septembrie); „Hristos vine cu putere și slavă mare”, p. 357 (16 decembrie).

28 lei

Ediție standard
(alb-negru, 14×20 cm)

6 lei

Ediție de buzunar
(color, 12×17 cm)

42 lei

Ediție de lux
(color, 17,5×24,2 cm)

Pentru că știm că ești convins
de valoarea și importanța cărții

Tragedia veacurilor,

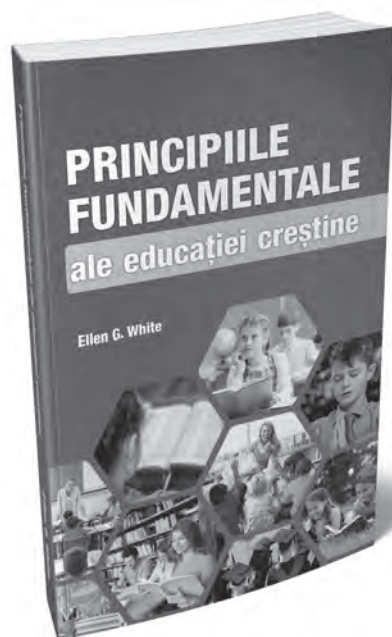
îți venim în întâmpinare
cu trei variante de format.

Alege-l pe cel care ți se potrivește cel mai bine,
citește cartea tu însuși,
apoi ofer-o și familiei,
prietenilor și cunoscuților tăi!

Vei fi uimit ce putere
va avea această carte în viața lor.

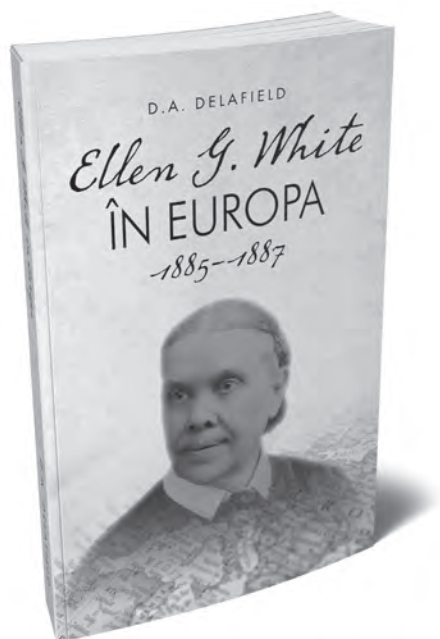
evs
editura viață și sănătate

OBIECTUL MARII LUPTE EȘTI TU -
ȘI TU EȘTI CEL CARE DECIDE!

Principiile fundamentale ale educației creștine – articole selectate din scrieri ale lui Ellen G. White: *Educația creștină, Mărturii speciale cu privire la educație, Cumpătarea creștină și igiena biblică, Review and Herald, Semnele Timpului, Instructorul de tineret și Ecoul biblic.*

Cartea are ca subiect educația creștină și se adresează profesorilor cu speranța că ei vor urma cu credincioșie în practica de zi cu zi principiile enunțate.

Ellen G. White în Europa (1885-1887) – Cartea acoperă o perioadă scurtă, însă semnificativă de la începuturile lucrării Bisericii Adventiste în Europa, cu dificultățile, cu obstacolele, dar și cu speranțele, împlinirile și bucuriile inerente. Și prezintă, de asemenea, un capitol mai puțin cunoscut din viața și lucrarea lui Ellen White – cei doi ani petrecuți în Europa, o perioadă scurtă, dar cu o activitate intensă și neobosită.

Din relatările simple și din documente, multe inedite, vom descoperi lucruri noi despre experiențele anilor de început și despre conducerea providențială a lui Dumnezeu.

APRILIE

MAI

IUNIE

1. L. Matei 9:22
2. M. Exodul 16:4
3. M. Isaia 35:10
4. J. Psalmii 103:2
5. V. Iov 5:8
s. a. B 19:49, CT 19:38, IS 19:45, MS 19:56, SM 20:04, DJ 19:57, AR 20:07
6. S. Luca 10:27-28
s. a. B 19:50, CT 19:40, IS 19:46, MS 19:57, SM 20:06, DJ 19:58, AR 20:08
7. D. 3 Ioan 14
8. L. Geneza 22:14
9. M. Luca 7:22
10. M. Psalmii 100:1,2
11. J. Psalmii 143:8
12. V. Marcu 10:45
s. a. B 19:58, CT 19:47, IS 19:54, MS 20:05, SM 20:14, DJ 20:05, AR 20:16
13. S. Matei 4:4
s. a. B 19:59, CT 19:48, IS 19:56, MS 20:07, SM 20:16, DJ 20:07, AR 20:18
14. D. 1 Ioan 4:11
15. L. Psalmii 1:1
16. M. Ieremia 12:5
17. M. Psalmii 28:7
18. J. Filipeni 3:19
19. V. Proverbele 2:7
s. a. B 20:06, CT 19:56, IS 20:04, MS 20:15, SM 20:24, DJ 20:14, AR 20:26
20. S. Isaia 26:4
s. a. B 20:07, CT 19:57, IS 20:05, MS 20:16, SM 20:26, DJ 20:15, AR 20:27
21. D. Proverbele 15:17
22. L. Filipeni 4:4
23. M. 2 Timotei 4:6,7
24. M. Ieremia 17:14
25. J. 2 Petru 1:5,6
26. V. Matei 5:44
s. a. B 20:15, CT 20:04, IS 20:14, MS 20:24, SM 20:34, DJ 20:23, AR 20:35
27. S. Proverbele 3:3
s. a. B 20:16, CT 20:05, IS 20:15, MS 20:26, SM 20:35, DJ 20:24, AR 20:36
28. D. Geneza 27:28
29. L. Ioan 15:14
30. M. Ioan 14:21

1. M. Psalmii 91:14,15
2. J. 2 Corinteni 4:16
3. V. Proverbele 25:11
s. a. B 20:23, CT 20:13, IS 20:23, MS 20:34, SM 20:44, DJ 20:31, AR 20:44
4. S. Exodul 20:8-10
s. a. B 20:25, CT 20:14, IS 20:25, MS 20:35, SM 20:45, DJ 20:32, AR 20:46
5. D. Psalmii 84:5
6. L. 1 Timotei 4:15
7. M. Luca 12:23
8. M. Psalmii 64:10
9. J. Matei 6:25
10. V. Psalmii 68:19
s. a. B 20:32, CT 20:21, IS 20:32, MS 20:43, SM 20:53, DJ 20:39, AR 20:53
11. S. Psalmii 22:26
s. a. B 20:33, CT 20:22, IS 20:34, MS 20:44, SM 20:55, DJ 20:40, AR 20:55
12. D. Romani 8:1
13. L. Psalmii 8:4,5
14. M. Psalmii 55:22
15. M. Iacov 1:5
16. J. Proverbele 23:1,2
17. V. Exodul 33:11
s. a. B 20:40, CT 20:29, IS 20:41, MS 20:51, SM 21:02, DJ 20:47, AR 21:02
18. S. Efeseni 4:15
s. a. B 20:41, CT 20:30, IS 20:42, MS 20:52, SM 21:04, DJ 20:48, AR 21:03
19. D. Psalmii 103:3
20. L. Psalmii 27:14
21. M. Proverbele 18:21
22. M. Psalmii 15:1,2
23. J. Isaia 58:6
24. V. Luca 15:7
s. a. B 20:47, CT 20:36, IS 20:49, MS 20:59, SM 21:11, DJ 20:54, AR 21:10
25. S. Ieremia 31:3
s. a. B 20:48, CT 20:37, IS 20:50, MS 21:00, SM 21:12, DJ 20:55, AR 21:11
26. D. Coloseni 3:23,24
27. L. Proverbele 25:16
28. M. Proverbele 3:7,8
29. M. Isaia 42:6
30. J. Proverbele 22:6
31. V. 2 Corinteni 5:17
s. a. B 20:54, CT 20:42, IS 20:56, MS 21:06, SM 21:18, DJ 21:01, AR 21:17

1. S. Psalmii 16:8,9
s. a. B 20:54, CT 20:43, IS 20:57, MS 21:07, SM 21:19, DJ 21:02, AR 21:17
2. D. Marcu 1:35
3. L. Ecclesiastul 9:10
4. M. Matei 6:11
5. M. Proverbele 11:25
6. J. Filipeni 4:8
7. V. Psalmii 42:1
s. a. B 20:59, CT 20:48, IS 21:02, MS 21:12, SM 21:24, DJ 21:06, AR 21:22
8. S. Matei 4:23
s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:03, MS 21:12, SM 21:25, DJ 21:07, AR 21:23
9. D. Isaia 12:2
10. L. Psalmii 130:6
11. M. 2 Împărați 20:5
12. M. 2 Tesaloniceni 3:3
13. J. Isaia 58:8
14. V. Romani 12:15
s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:06, MS 21:16, SM 21:28, DJ 21:10, AR 21:26
15. S. Ioan 15:11
s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:07, MS 21:16, SM 21:29, DJ 21:10, AR 21:27
16. D. 1 Timotei 4:8
17. L. Ioan 1:4
18. M. Proverbele 22:1
19. M. Romani 8:28
20. J. Coloseni 3:12
21. V. Proverbele 6:6
s. a. B 21:05, CT 20:54, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:28
22. S. Isaia 12:1,2
s. a. B 21:05, CT 20:54, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29
23. D. Psalmii 40:16
24. L. Matei 5:6
25. M. 1 Tesaloniceni 5:25
26. M. 2 Corinteni 5:21
27. J. 2 Tesaloniceni 1:11
28. V. Psalmii 25:5
s. a. B 21:06, CT 20:55, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29
29. S. Proverbele 1:33
s. a. B 21:06, CT 20:55, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29
30. D. Romani 15:1